EDGAR MICHELSON

Pisica în cizme

CAPITOLUL I

Sally îşi petrecu aproape toată după-amiaza acelei sâmbete lungi şi umede de august sculptând. Nu cum obişnuiau s-o facă multe dintre colegele ei de facultate, în lemn sau săpun ci în ceară. Ea încerca să sculpteze o lumânare lungă, groasă, de culoare roşcată, cu tente cenuşii, modelând-o după chipul unui penis erect, foarte mare.

Nu, nu era imaginea unui penis oarecare, ci penisul lui Robert Ramses Rankin, întocmai aşa cum era ca mărime, formă, rigiditate, redând fiecare cută şi contur.

Îl văzuse doar o singură dată când trăise delirul pătrunderii sale în ea dar îşi amintea perfect fiecare centimetru de grosime binecuvântată a acestuia, şi zău, erau mulţi centimetri de amintit!

„Nenorocitul ăsta, îşi spuse ea, sieşi… Ticălosul ăsta nebun, minunatul de el! Ar fi trebuit să fiu cu el acum!”

Ridică spre lumina ce venea dinspre fereastră penisul lung şi gros şi-l studie cu priviri critice, sucindu-l în mână. Îl repuse apoi cu dragoste pe sugativa verde de pe birou, şi cu vârful briceagului îndreptă puţin partea de jos a glandului.

De când, cu o seară înainte, Bob îi telefonase la cămin ca să-i comunice să nu vină la New York pentru weekend, deoarece intervenise o criză de mari proporţii la agenţia de publicitate la care tocmai începuse să lucreze, iar el trebuia

să-şi petreacă weekend-ul la reşedinţa unei cliente din Connecticut, Sally se simţea extrem de singură.

Vestea însăşi o zăpăcise, dar aceasta zăpăceală nu micşorase câtuşi de puţin duritatea loviturii primite. Să-l vadă? Nu, să-şi încolăcească picioarele în jurul lui, să simtă cocoşul lui mare şi excitat alunecând în îmbrăţişarea caldă şi strâmtă a găurii ei ude, primitoare… Gaura…! Fetei nu prea îi plăcuse cuvântul ăsta înainte, şi nu-l folosise nici măcar în gând. Acum însă, de-o săptămână constatase că-i place.

Da, avea o gaură, pentru Bob! Era, toată, pentru el!

Nicio altă parte a trupului ei nu conta!

Toată săptămâna nu făcuse decât să mângâie moliciunea ei umeda gândindu-se la Bob, înainte de a se duce la culcare, iar zilele fuseseră marcate de o serie de pofte de nestăpânit.

Cu gândul la ceea ce ar fi făcut dacă ar fi fost cu Bob, Sally mângâie organul de ceară pe care-l ţinea în mâna…

La naiba! Da, la naiba cu slujba lui tâmpită!

Pe măsură ce sculptura ei se apropia de desăvârşire, creştea şi starea ei de excitare. Nu fu deci de mirare că se surprinse grăbită să-şi termine opera, după ce, cu un efort suprem, puse de-o parte briceagul şi strânse penisul de ceară în mână.

„Uşurel, fetiţo doar nu-i ceva real” îşi spuse ea.

Evident că nu era, nici pe departe. Numai că ea anulase o întâlnire pentru seara aceea, cu Dingbat, ca să poată pleca la Bob, la New York, aşa că acum nu avea nimic de făcut. Dacă acea întâlnire ar mai fi putut avea loc, ea era tentata să-l lase pe Dingbat să-i bage, în cele din urmă chiar în noaptea aceasta pula sa în peşteră, deşi nici aşa n-ar fi fost mulţumită. E drept, penisul lui Dingbat era destul de mare,

îndeajuns de respectabil pentru un băiat de vârsta lui şi, în plus, era tare şi dornic. Dar nu era berbecul lui Bob, nu, nu, nu era al lui Bob… Sally se întâlnea cu Dingbat de la începutul semestrului de toamna şi era destul de familiarizată cu dimensiunile pulii sale, deşi nu-l lăsase niciodată să şi-o bage în gaura ei. Ori de câte ori Dingbat devenea dificil şi nu se mai putea stăpâni, Sally îi desfăcea pur şi simplu şliţul, îi scotea pula afară şi i-o freca în mână, captând sperma într-o batistă, de preferinţă a lui.

O singură dată, după ce băuseră o mulţime de sticle de bere, ea îi luase cocoşelul în gura i-l modelase cu buzele… Dar el n-o anunţase când era gata să juiseze şi-şi lăsase sperma lăptoasă în gura ei. Sally fusese nevoită să scuipe şi nici după gargara nu putea scăpa de acel gust neplăcut. Nu-i plăcuse chestia aşa că nu mai repetase experienţa deşi, Dumnezeu îi era martor, Dingbat i-o ceruse de câteva ori.

Nu-l lăsase, însă, pe Dingbat să-i atingă nici măcar o singură dată păpuşica decât, cel mult, cu degetul. I se părea prea tânăr, prea pofticios şi se temea că, dacă l-ar fi lăsat o singură dată s-o fută, Dingbat ar fi urmărit-o zi şi noapte aidoma unui căţeluş înfometat. E drept, îi plăcea de el, dar nu-i plăcea să aibă căţeluşi care să se ţină după ea toată ziua-bună ziua. Oricum, la naiba cu Dingbat!

Afară se întunecase când Sally îşi termină opera de artă, aşa că a trebuit să aprindă lumina.

O privi atentă, strângându-şi picioarele şi frecând cu degetul ei mare glandul strălucitor de ceară.

Lumânarea din care sculptase pula lui Bob era una din acelea cunoscute sub numele de „lumânări de-o săptămână”, garantate să ardă neîncetat timp de şapte zile şi şapte nopţi.

Avea cel puţin 30 centimetri lungime, şi Sally lăsase

neatinşi vreo opt centimetri, cu intenţia de a-i tăia după ce va fi terminat de sculptat penisul care o preocupa atât de mult.

Acum însă, băgându-şi mâna sub fustă şi împingându-şi degetele spre părul mătăsos dintre coapse, îşi dădu seama că, de fapt, nu avusese nicidecum intenţia să taie aceşti opt centimetri din lumânare.

Acest capăt al lumânării avea să fie, acum, mânerul ei, ultima ei şansă de a avea o plăcere în acest sfârşit de săptămână.

„Bob, nebunaticul meu futăcios!", îşi spuse ea în gând, ducându-se spre pat unde se culcă pe spate şi îşi ridică fusta, îşi desfăcu apoi picioarele, ca să-şi tragă chiloţii, şi îşi depărta genunchii cât se putea de mult, deschizându-şi larg buzele păpuşii, ca să poată primi în ea arma tare, din ceară, pe care o ţinea strânsă în mâna ei dreaptă.

„Vaselină… Poate ar fi trebuit s-o ung cu un pic cu vaselină" – se gândi ea o clipă.

Apoi îşi duse mâna stângă la gaură şi-şi înfipse două degete între buzele ei moi şi calde. Nu, era clar, n-avea deloc nevoie de vaselină!

Perişorii îi erau deja umezi, iar buzele… o adevăr sugătoare pofticioasă.

Împinse, fără milă, glandul gros de ceară în gaură, ţinând pula strânsă cu mâna dreaptă de mâner, iar cu stânga apucă lumânarea de sub gland şi începu s-o mişte, înăuntru şi afară, umezind-o cu lichidul ei fierbinte. Apoi, ţinând strâns cu ambele mâini mânerul operei sale de artă, împinse până la fund, manevrând-o necontenit pe canalul plăcerii, până ce degetele care ţineau lumânarea îi atinseră părul pubian.

„Iubeşte-mă, Bob!” spuse ea, privind spre tavan, şi văzându-l parcă acolo, cu smocul său de păr negru căzându-i pe frunte.

„Fute-mă tare, tare, tare!”

Scoase penisul artificial până la prepuţ, şi începu să-l împingă înăuntru şi apoi să-l scoată din ea, cu o furie neputincioasă.

Toată săptămâna nu voise decât asta! În fiecare clipă avusese numai această dorinţă mare, să simtă acest cocoşel pătrunzând-o, sfredelind-o, desfăcând-o, umplând-o cu extazul plăcerilor ei intime.

Continuă să mişte tot mai repede această imitaţie gigantică de pulă, ridicându-şi şoldurile ca să o cuprindă mai bine, cât mai bine.

Dar nu era acelaşi lucru. Câtuşi de puţin! Fir-ar al naibii să fie…! unde era gura care să i-o muşte pe a ei, unde era limba care să se împleticească cu a ei, unde erau şoldurile care să i le frământe pe ale ei, unde erau coaiele grele care să lovească bucile ei?!

După o vreme, tot pompând ca o maniacă, Sally atinse cu chiu, cu vai, orgasmul…

Scoase din ea pula de ceară, plină de zeamă şi o lăsă să cadă pe covoraşul de lângă pat. Şi constată, surprinsă, că plânge…

Plânse astfel, fără zgomot, vreme îndelungată, în timp ce vântul de afară arunca, din când în când, cu simpatie, rafale de ploaie spre geamul ferestrei sale. Apoi, cu propriile ei lacrimi uscându-se sărate pe obraji, se duse la culcare.

*

Când se trezi, ploaia încetase şi nici vântul nu se mai

auzea şuierând. În cameră domnea liniştea.

Sally avu un freamăt şi-şi înălţă încet braţul ca să vadă cât e ceasul. Şapte şi un sfert! Şapte şi un sfert într-o seară de sâmbătă, şi nici urmă de Bob.

Nu, Bob nu era cu ea, cu zâmbetul, cu vocea şi cu trupul său, şi cu cocoşelul său pe care-l dorea mai mult decât orice pe lume, tocmai în clipa aceea.

Se răsuci încet pe pat până la marginea acestuia şi aruncă o privire spre opera de artă pe care o făurise în după-amiaza aceea. Era ţeapănă şi fără de viaţă, acolo, pe covor, unde o lăsase să cadă.

Un înlocuitor trist, foarte trist, care nu se putea compara cu o pulă adevărată…

Ei însă îi trebuia o pulă adevărată, şi asta chiar acum, în clipa aceasta. Nu, hotărât lucru, îi trebuia neapărat o pulă vie acolo, înăuntru… s-o simtă bine, s-o guste…

S-o guste?! îi veni deodată, pe neaşteptate, un gând. La naiba cu mândria ei! O să-l lase să o fută aşa cum n-a mai futut el niciodată în viaţa lui tânără! Asta, bineînţeles, dacă nu întârzie, dacă nu cumva era prea târziu…

Îşi puse repede papucii şi se repezi la telefon, în holul căminului, unde indică gâfâind telefonistei numărul căminului de studenţi la care locuia Dingbat.

Facultatea lui Dingbat era la numai 56 de kilometri depărtare. Putea să ajungă la ea în vreo 45 de minute, chiar şi ţinând seama de circulaţia aglomerată de pe şosea.

„Numai să fie acolo!” îşi spuse ea înnebunită. „Doamne, Dumnezeule, fă să fie acolo, el şi puţoiul său tânăr şi tare!”

La capătul celălalt al firului răspunse, în sfârşit, cineva, o voce de tânăr.

— Aş putea vorbi cu Ding… cu Charles? Charles

Porter?! spuse Sally pe un ton foarte formal.

— Voia tocmai să plece, răspunse vocea. Am impresia că a şi plecat, dar în orice caz mă duc să văd…

— Te rog foarte mult! replică ea rece.

„Oh, Doamne, dacă a plecat ce mă voi face?! Voi ieşi în stradă, voi căuta pe cineva pe străzi… da, da, asta voi face!”

Şi-şi strânse picioarele, căci acolo, între ele, o furnica mai tare ca oricând…

În aparat se auzi vocea tânărului:

— Alo! Charles face duş. Vine într-o clipă…

Era pentru prima oară în ziua aceea că se simţea bucuroasă, începu să râdă. Singură. Până şi numai gândul că avea să-l vadă pe Dingbat o putea face fericită.

— Alo!

Da, era vocea de tenor, imposibil de confundat, a lui Dingbat.

— Aici e Sally! spuse ea. Toată chestia cu familia, cu weekend-ul, a căzut baltă, şi în cele din urmă n-am mai fost nevoită să plec acasă. Dar nu ţi-am putut da telefon decât abia acum…

— Aoleu, Sally, ce păcat! replică el. Era tânăr şi stupid până şi la telefon.

— De ce păcat?

— Păi…

Urmă o tăcere îndelungată şi ea şi-l putu lesne imagina, căutându-şi o ţigară, în timp ce se gândea la ceea ce voia să spună.

— Ştii, am o altă întâlnire!

— Aşa? Perfect! Atunci văd de ce e păcat! spuse ea.

— Cu toate acestea – continuă el – aş vrea să te văd…

— Şi eu pe tine! replică ea, strângându-şi din nou

pulpele. Chiar aş vrea foarte mult…

— Mâine?

— Nu, nu mâine! Astă seară aş vrea să te văd…

— S-a întâmplat ceva?

— O să se întâmple, dacă vei veni să mă vezi…

— Ştiu că o să se întâmple! răspunse el, şi ea simţi că îl chinuia, dar nu mă vei lăsa niciodată să fac ceea ce vreau să-ţi fac!

— Astă seară te voi lăsa! Am fost foarte rea cu tine şi vreau să mă îndrept…

— Adică…?

— Asta e. Niciun adică! spuse ea.

„Of, Doamne, că greu mai pricepe dobitocul ăsta!”

— Şi ce să fac cu întâlnirea mea?

— Uit-o… Anuleaz-o!

— Nu prea e timpul potrivit să-i dau telefon, acum! spuse el, la fel de tânăr, nesigur şi îndobitocit ca întotdeauna.

— Dar mătuşa ta din Albany a murit chiar acum. Şi trebuie să pleci imediat la maică-ta, ca să fii cu ea…

— Dar nu am nicio mătuşă la Albany!

„Măi, că bleg mai este!”

— Nu fi greu de cap! îi spuse ea. Aproape fiecare din noi are câte o mătuşă la Albany. Şi toate mor, ca muştele!

Dingbat începu să râdă. În sfârşit, pricepuse!

— În regulă! replică el. Mai mult, era chiar mătuşa mea preferată.

— Grăbeşte-te! E urgent! Avem o mulţime de lucruri de făcut, pe care nu le-am făcut până acum…

— Voi fi la tine peste circa o oră…

— Dar ţi-am spus doar că e urgent…

— Bine, atunci în mai puţin de o oră!

— E urgent, ţi-am spus! Şi nu voi purta chiloţi.

— Voi fi la tine în 35 de minute! spuse el şi închise telefonul.

Sally urcă scările, cântând în surdină…

CAPITOLUL II

Sally făcu un duş şi-şi frecă trupul, până ce se înroşi, cu un ştergar mare. Apoi se privi îndelung în oglindă, pieptănându-şi părul lung, blond, şi admirându-şi cu satisfacţie oglindirea trupului ei tânăr şi superb.

Sânii ei erau mici şi tari, cu sfârcurile micuţe, de o roşeaţă delicată.

Şoldurile erau impecabile, fesele tari, genunchii frumoşi, ca şi curbura atletică a pulpelor şi curba delicată a stomacului, care se sfârşea în triunghiul acoperit cu perişori fini, de culoarea abanosului.

Când păşi mai aproape de oglindă, ea putu să întrevadă roşul umbrit al buzelor ei vaginale, care păreau că-i zâmbesc. Ce fericite erau!

Poate va găsi o cale ca, până şi nătărăul ăsta de Dingbat să justifice bucuria lor!

După ce termină pieptănatul şi pliatul părului, Sally deschise un sertar şi scoase un sutien. Apoi îl puse la loc. Nu, nu astă seară!

Ce naiba, doar nu se ducea la un ceai dansant…

Îşi puse un pulover şi se duse să-şi caute şi cismuliţe potrivite. Tocmai şi le încălţase, când cineva bătu la uşă.

— Prietenul dumitale e jos!

— Vin imediat!

Privirea ei se opri asupra replicii erecte din ceară roşie a puţei lui Bob Rankin, pe care-o uitase pe covoraş. Îi dădu un picior şi lumânarea se rostogoli sub pat. Apoi, îşi luă trenciul, stinse lumina şi părăsi camera cu trenciul pe mâini. Dingbat stătea jos, la capătul scării, privind spre ea. Fata cobora treptele cu o încetineală exagerată, înălţând genunchii ca o balerină.

Nu-i lipsea decât un baston în mână, dar pe acela îl avea Dingbat.

Îl putea vedea, umflându-se în pantaloni. El făcu un pas înainte şi rămase cu privirile aţintite. Căscă gura şi o închise a loc. Mărul lui Adam i se ridică şi i se coborî de-a lungul gâtului osos.

— Doamne Sfinte! şopti Dingbat când ea ajunse jos, în faţa lui, la capătul scărilor. L-ai putea trezi din morţi şi pe regele Tut!

Da. Dingbat, învăţa tocmai istoria antică a Egiptului.

El era foarte înalt. Sally era înaltă şi ea, dar Dingbat era cu un cap mai înalt decât ea şi de fiecare dată când se gândea la el, era nevoită să gândească la mărul lui Adam al lui. Sally cunoştea perfect fiecare linie a acestui promontoriu. Dar acum, în această seară, gândurile ei erau la un alt promontoriu…

— Să mergem! spuse ea.

Afară, în automobil, înjură în gând banchetele curbate din rabla lui, marca Triumph. Îşi duse mână stângă spre poalele lui. Pula sa, cea lungă şi tare, dar subţire, se îndreptă, gata-gata să străpungă stofa.

— Bravo! spuse ea, în timp ce el pornea maşina.

— Ce bravo? replică el. Trebuia să te vezi pe tine însăţi când coborai scările…

— Ne putem permite luxul unei camere de motel?

— Mda!

— Presupun că aveai de gând să cheltuieşti mulţi bani, astă seară, cu gagica ta! spuse ea glumind.

Era ceva la Dingbat care te făcea să ţii cu tot dinadinsul să-l pui în situaţii imposibile.

— Aiurea, răspunse el aruncându-i o privire. Am tapat de bani, rapid, un coleg mai bogat, imediat după ce am vorbit cu tine la telefon

— Bun băiat! spuse ea. Unde mergem?

De astă dată Dingbat făcuse o impresie bună asupra ei.

— Cunosc eu un loc. Pe şoseaua 6!

— Te duci adesea pe-acolo? Ea tot mai glumea, ca să-l necăjească.

— Tu ştii mai bine ca mine! replică el, privind cu atenţie drumul din faţa lor. În schimb colegii mei, se duc mereu pe-acolo. Se pare că e un loc bun, închiriază camere cu ora!

— Am impresia că în starea în care eşti, nouă e să ajungă chiar şi o jumătate de oră!

— Asta s-o crezi tu! spuse el.

Dingbat părea mai sigur de el, aşa, deodată! Te pomeneşti că treaba asta avea să se „termine" mai bine decât şi-o imaginase ea vreodată.

Sally se lăsă pe spate, satisfăcută, şi când automobilul se opri în faţa unui stop, ea se răsuci pe banchetă şi ridică încet genunchiul stâng şi-l fotografie din profil. Dar el întoarse capul spre ea, aşa că gaura ei larg deschisă îl luă din faţă.

Dingbat termină negocierile la biroul motelului şi reveni la automobil cu o cheie în mână.

— Putem lăsa maşina aici! spuse el. Avem cabina 11. Este pe undeva pe al doilea rând…

De cum intrară în cameră, aceasta li se păru chiar mai mică decât arăta pe dinafară. Nu era loc decât pentru un pat dublu, mare, două scaune, o masă şi o lampă cu picior. Nu tu dulap, nu tu toaletă! Doar un duş, acoperit cu o draperie, într-un colţişor…

— Strict pentru un futai spartan! comentă Dingbat.

— Vai de mine, Dingbat! exclamă ea.

Se pare că acel curs de istoric antică pe care-l urma făcea o impresie teribilă asupra lui. Şi, la urma urmelor, ce căutau grecii la egipteni, sau în egipteni, sau invers… S-o ia naiba de istorie!

Sally se aşeză pe marginea patului. Dingbat îşi scoase haina şi o aruncă pe spătarul unui scaun. Apoi îşi descheie pantalonii.

— De ce te grăbeşti aşa?! îl întrebă ea, zâmbindu-i, lăsându-se pe spate, pe pat, şi sprijinindu-se pe coate.

Fata se simţea acum relaxată, încă excitată, furnicată şi pofticioasă. Dar parcă simţământul de urgenţă dispăruse… Îşi înălţă un genunchi, încet, încet, oferindu-i şansa unei priviri asupra găurii ei îmblănite, apoi coborî genunchiul peste celălalt.

Dingbat încremenise cu gura căscată. Mărul lui Adam începu din nou s-o ia razna, sus, jos, aidoma unui ascensor.

— De ce mă grăbesc? întrebă el. În primul rând, tu mi-ai spus la telefon că e urgent. Şi-acum a devenit urgent şi pentru mine.

Termină de deschis cămaşa, şi o aruncă peste haină. Cămaşa lunecă pe jos, dar Dingbat nu o remarcă, şi nici că-i păsa. Era prea ocupat să-şi scoată pantalonii. Un picior i se

încurcă într-un crac, şi Dingbat era cât pe ce să cadă…

— Dar acum nu mai e nicio grabă! spuse ea, legănându-şi piciorul.

Ştia că el este prea excitat. Odată ce va intra în ea, nu va dură niciun minut, îi putea vedea pula tremurând în chiloţi.

Ea îşi desfăcu picioarele, încet, şi ridică genunchii. Fusta i se ridică mult, deasupra şoldurilor. Dingbat privi înnebunit la pizda ei.

— Îţi place ceea ce vezi? îl întrebă ea.

Nu se putea abţine să nu-l necăjească. Nu putea, şi basta!

— Dacă-mi place? Sunt înnebunit după ea. Aş fi vrut să mă urc pe scări şi s-o sărut, atunci când coborai treptele…

— Şi de ce n-o faci?

— De ce nu fac ce?

— S-o săruţi…

Şi ea îşi desfăcu şi mai mult picioarele.

Mărul lui Adam făcu un salt brusc şi dispăru.

— Doamne! spuse el.

— Tu ai propus-o! Spuneai că pe când coboram treptele…

— Da, ştiu! Dar era un fel de… ca un fel de figură de stil…

— Figurile de stil pornesc din gură, de pe limbă!

— De pe ce?

— De pe limbă, Dingbat. Limba…

Acum, Sally era din nou nespus de excitată. Dingbat se lăsă, încet, în genunchi în faţa ei, în timp ce ea se lăsa pe spate şi-şi desfăcu larg picioarele.

— Ţine minte, Dingbat, eşti un om de lume! îi spuse ea.

Nu mai eşti un ţânc.

Şi-l privi, în timp ce capul lui înainta încet.

Gura sa era deschisă, şi el se opri în drum ca să sărute pielea mătăsoasă din partea interioară a unei pulpe. Vârful limbii sale lăsă o dungă umedă şi, în cele din urmă, gura lui cuprinse, cu pasiune, buzele ei vaginale înfierbântate.

Nu, nu mai era un începător! Pielea ei fremăta la atingerea gurii sale. Degetele lui atinseră buzele înflocite ale păpuşii ei şi ea simţi apăsarea lor dulce, pentru a da de calea spre tezaurul ei ascuns.

Sally simţi vârful limbii lui atingându-i încet clitorisul. Scânci fericită şi-i îmbrăţişa capul cu pulpe calde.

— Aşa iubitule, aşa! îi spuse ea.

Nu-i spusese încă niciodată „iubitule", dar acum el era un iubit tare dulce.

— Hai, aşa, linge-mi găurica!

Şi el începu să-i lingă deschizătura excitată, cu mişcări încete, calculate, punând accentul pe fiecare atingere, în timp ce ea se cutremură, satisfăcută, şi murmură cuvinte deşi ştia precis că el nu o putea auzi. Pulpele ei îi acopereau urechile, strângându-i capul într-o îmbrăţişare pasionată. Ea simţise că el se oprise din lins, în timp ce limbă sa înainta adânc printre canalurile extazului ei intim.

Sally se aplecă prin v-ul mare al picioarelor ei ridicate în sus şi îl apucă duios de cap.

— Mi-a plăcut, Dingbat! spuse ea, fericită, dându-şi de-o parte pulpele şi eliberându-i urechile, pentru ca el s-o auzi. Eşti delicios. Haide iubitule, linge-mă adânc! Suge-o, linge-o şi fă-mă să înnebunesc de tot…!

Sally îşi simţi şoldurile ridicându-se, fără s-o vrea, ca să îngăduie limbii lui cercetătoare să pătrundă şi mai adânc.

Tot interiorul ei era o masă umedă cuprinsă de o dorinţă tot mai profundă. Gaura ei era cuprinsă de un adevărat delir de satisfacţie torturată. Ceea ce îşi dorea acum, îşi spuse ea, era o pulă, una adevărată.

Şi, în timp ce frenezia ei se apropia de culme, pe măsură ce buzele lui Dingbat o sugeau acum în interiorul găurii ei umede, ea îşi dădu seama că e aproape gata, dar nu voia să atingă orgasmul în felul acesta.

Ceea ce-şi dorea ea, acum, era să atingă orgasmul în acelaşi timp cu Dingbat, ar fi vrut, ca organul lui lung şi tare să-i pătrundă adânc, adânc de tot, în gaură, până în fund, şi acolo să-şi lanseze toată sperma lui fierbinte… Şi în clipa când simţi că spasmele ei sunt pe-aproape, în timp ce şoldurile ei înnebunite începuseră să salte spasmodic, ea strigă către Dingbat:

— Bagă-mi-o înăuntru, Dingbat, repede! Vreau pulă ta în mine… Acum, hai repede! Te rog, iubitule!

Sally întinse mâna ca să conducă capul organului său excitat spre buzele păpuşii sale umede şi înfometate. Dar organul lui Dingbat se dovedi bine educat; îşi găsi singur drumul, şi asta destul de repede, şi o pătrunse până în fund, extrem de vioi, capabil de a duce o viaţă a sa proprie, de a experimenta singur extazul, de a se hrăni cu distilarea senzaţiei sale, cu fiecare centimetru al trupului său…

Cu soldurile ridicându-i-se şi coborându-i-se ritmic, din ce în ce mai repede, Sally era cuprinsă de un tremurat, de un freamăt teribil. Dacă limba lui Dingbat reuşise s-o aducă la marginea orgasmului, organul lui cercetător şi solid o făcu să treacă dincolo de această limită.

— Mai adânc, Dingbat, şi mai adânc, iubitule! gâfâia ea, înlănţuindu-şi picioarele strâns în jurul şoldurilor lui şi

ridicând gaura ei fierbinte înspre testiculele cocoşului său excitat.

Nici el nu rămăsese inactiv, ci împingea cu frenezie organul tare în ea, tot mai repede şi mai profund, cu fiece împunsătură, până ce pe Sally o cuprinse un adevărat delir al plăcerii, un delir care şterse din ea orice amintire a organului lipsit de viaţă, din ceară, cu care căutase să-şi satisfacă singură poftele în după-amiaza aceea.

— Bob… se auzi ea însăşi mormăind, în timp ce el o stropea în valuri fierbinţi, în interior, sperma lui unindu-se cu a ei.

— Ah… Puiule… puişor, Dingbat…! Iubitule…!

Dar el nu o auzea. Era prea ocupat cu propria sa juisare, slobozindu-şi sperma fierbinte înăuntrul ei cald…

Încetişor, ea se destinse, lăsă picioarele să-i cadă de pe spatele lui, simţind cum plăcerea diminuează, se reduce, retrăgându-se aidoma refluxului de pe nisipurile senzaţiei, lăsându-le curate, deşi umede, gata pentru următoarea petrecere…

Sally adormi, zâmbind, fericită…

*

Când ea se trezi, Dingbat dormea profund, lângă ea, întins pe spate, cu gura uşor întredeschisă. Şi Sally se gândi că n-ar strica să-l trezească. Cum? Nu vă temeţi, ea era o fată plină de imaginaţie.

Se sprijini pe un cot şi-l privi atentă. Era zvelt şi bine făcut.

N-avea niciun pic de carne în plus, nicăieri. Niciun pic de grăsime nici cine ştie ce muşchi, cu excepţia celui dintre picioarele sale care era acum moale şi fără viaţă.

Studiindu-l, cu interesul profund al unui copilaş care urmăreşte un vierme, ea se întreba care era calea cea mai bună de a-l readuce la viaţă.

Sally îl atinse cu atenţie, cu degetele, dar cocoşul lui căzu pe partea cealaltă, arătând obosit, pleoştit. Dingbat continua să doarmă, respirând încet, regulat, din când în când tentând câte o sforăitură.

Ea îşi încolăci degetul arătător în jurul capului cocoşului lui obosit, în timp ce gândurile ei zburau departe, comparându-le cu un crenvurşt rămas de la masa de seară, moale, fleşcăit…

Cu vârful limbii, ea începu să-l lingă de jos în sus spre prepuţ.

Încetul cu încetul, cocoşelul lui Dingbat începu să se îngroaşe sub mişcările afectuoase ale, limbii ei. Şi se umfla întruna, devenind tot mai gros. În cele din urmă, cu hotărârea unui bărbat care se trezeşte la viaţă din somnul odihnitor de după-masă, el se ridică. Iar Dingbat îi urmă pildă, trezindu-se şi el.

Ea înceta să-l mai lingă, şi se lăsă pe spate, în cot, surâzându-i.

— Ce-i? spuse Dingbat; ochii săi erau deschişi, dar el încă nu era cu totul treaz. Ce se petrece aici?

— Nimic! răspunse ea. Doar că Petrică ăsta, al tău, a decis să facă o mică plimbare, adăugă ea, privind organul lui, care stătea acum ţeapăn, aruncând priviri curioase în jurul său.

— Fără mine?!

— Cred că-l poţi însoţi! replică ea şi se aplecă iar, ca să apuce în gură întreg cocoşelul lui.

Apoi, ea îşi deschise larg buzele şi cuprinse tot capul

pulii, în timp ce limba ei îi atingea duios vârful organului.

— Doamne! spuse el. Ce minunat!

Din motive extrem de stranii, ea se simţi plină de excitare când îi ţinu organul în gură. Altă dată, când o mai făcuse, tot cu cocoşul lui, nu avusese această senzaţie. Acum, însă, îi plăcea teribil.

Începu să-l sugă cu putere, înghiţind tot mai mult organul pe care-l simţi intrându-i până în gâtlej, în amigdale.

— Eşti delicioasă îi spuse el, cu vocea tremurândă. Dar de ce să ne pierdem timpul în felul acesta? Stai să-l punem acolo unde-i este locul!

Ea îşi retrase, încet, gura, şi spuse:

— Trebuie să recunosc că ai întotdeauna idei bune! El începu să se ridice, ca s-o încalece, dar ea îl opri, împingându-l la loc cu mâna.

— Nu! spuse ea. Stai liniştit, lasă-mă s-o fac eu de data asta, aşa, ca o schimbare. Stai culcat pe spate şi ai plăcere… Sau încearcă să ai.

— N-o să fiu nevoit să încerc…! replică el, privind-o. Ea îl încalecă şi el privi atent la deschizătura roşcată a păpuşii ei, care se lăsa, nerăbdătoare, peste obeliscul său. Sally se lăsă încet în jos, degustând pătrunderea centimetru eu centimetru.

Apoi când ajunse cu buzele găurii ei la testiculele sale, începu să-şi mişte şoldurile, făcând rotiri încete şi senzuale.

— Oh, Doamne! spuse el. Eşti mult prea tare pentru neisprăvitul ăsta.

— Să mă opresc? întrebă ea, oprindu-se. Chiar şi acum, dorind să-l simtă în ea, Sally nu se putu abţine să nu-l necăjească.

— Doamne fereşte! Nu te opri! Dă-i înainte, tot înainte!

Repede…!

Ea se ridică încet, lăsând buzele găurii ei să mângâie uşurel organul lui supraexcitat.

Ea îşi lăsă timp, mângâind în felul acesta fiecare centimetru al organului său. Când buzele sale vaginale încercuiră capul pulii, în această regiune suprasensibilă, ea îşi contractă muşchii, strângând şi dând drumul, şi iar strângând, şi iar dând drumul…

— Doamne…! Mă sufoci…! spuse el, înnebunit… E delicios!

Ea se simţi mare, mai mare decât camera, mai mare decât orice, cu gaura ei, în felul acesta, părându-i-se că poate cuprinde orice, chiar şi monumentul lui George Washington, şi turnul Eiffel, şi zgârie norul cel mai înalt din New York, renumitul Empire State Building. Pentru moment, însă, ea era satisfăcută cu ceea ce avea; se ridică şi se lăsa în jos, fericită, de-a lungul întregului organ delicios al lui Dingbat. Sally ţinea neapărat să-i facă şi lui plăcere, lui Dingbat. Cu penisul său pulsând, prizonier, adânc în ea, fata resimţi un sentiment de căldură şi mândrie, un fel de simţământ proteguitor pentru acest tânăr bine dispus. El era atât de tânăr, doar cu trei luni mai mare decât ea, dar ea se simţea de două ori mai în vârstă.

Voia să ofere vaporului său un port cald, sigur. Mai ales ancorei lui, această ancoră tare şi delicioasă.

După ce se lăsă în jos, ea reîncepu să facă mişcările ei circulare, şi capul cocoşului lui, adânc înfipt în ea păru că se zbuciumă un pic, ca un beţiv care a căzut într-un butoi care se rostogoleşte.

Trupul lui Dingbat era aidoma unui arc întins, de la creştet la vârful picioarelor, ca un pod întins peste un râu,

încercând să împungă cu cocoşul său până la fundul fundului găurii ei.

De când începuseră acest futai perpendicular, bucile lui nu mai atinseseră patul.

Ea duse o mână sub el, fără să se întrerupă din mişcările ei entuziaste şi găsi gaura dintre buci. Apoi îşi retrase mâna, îşi umezi degetul în gură şi repuse mâna sub el. Degetul ei umezit găsi gaura tânărului şi intră repede înăuntru.

— Ooohh…! mormăi el, abia respirând. Unde ai învăţat asta? Văd că eşti plină de surprize…

— Anul trei de biologie… spuse ea, adică i se păru că i-a spus.

Sigură nu mai putea fi de nimic. Nu se mai putea gândi, tot ce făcea era să simtă cât mai profund, întregul ei trup, radiind de la gaura ei, nu era decât o masă de senzaţii care urla toată.

Şoldurile ei se zbuciumau, şi aproape că nu le mai putea ţine sub control.

— Stai liniştit! abia mai apucă ea să-i spună. Strânge-ţi picioarele şi stai liniştit, dar să nu ţi-o scoţi din mine… Ţine-o în mine tare.

Dingbat făcu întocmai, şi ea se aplecă înainte, încetişor, strângându-şi picioarele, până ce trupul ei fremătând se lipi de al lui. Îşi strânse pulpele, în timp ce el începu să-şi împingă organul în ea, de jos în sus, şi unghiul era acum aproape orizontal, aproape paralel cu trupurile lor strâns îmbrăţişate.

În felul acesta, îşi spuse ea, organul lui părea mult mai mare.

Cel puţin aşa îl simţea ea. Nici nu mai era în stare să

gândească.

Sally îl auzi pe Dingbat gâfâind, în timp o futea, la unison cu mişcările sălbatice ale propriilor ei solduri, şi ea îşi dădu seama că şi ea gâfâia.

— Acum…? îl auzi ea spunând. Acum…? Eşti gata…? Eu nu mai pot ţine.

— Nici eu…! replică ea, strângându-se şi mai tare în jurul organului său. Da, acum… oho… aaah… acum…! Gata…!!! se auzi ea pe sine urlând, şi, în ultima mişcară frenetică a şoldurilor ei, fata simţi că organul lui se furişează afară din ea, cine ştie cum, şi simţi sperma lui fierbinte stropind-o pe burtă.

Orgasmul ei era deplin, continuu, aidoma unui ciocan mare, mânuit în continuu de un demon în delir.

Sally se lăsă să alunece de pe trupul lui Dingbat şi căzu pe spate simţindu-se atât de relaxată încât părea că vrea să rămână aşa, necontenit.

Abia atunci, în clipa aceea, îşi dădu seama că tradiţiile de şcolăriţă nu erau decât pură mitologie. Lumânările nu erau doar depăşite…

Lumânările erau pentru copile.

CAPITOLUL III

Mult mai târziu, în noaptea aceea, întinsă în propriul ei pat, în camera ei de cămin, Sally rămase vreme îndelungată gânditoare.

Această nevoie de nedezminţit, urgentă, imediată, de sex de dragul sexului, care-o făcuse să-l aducă spontan, fără prejudecăţi, pe Dingbat, era ceva rar la ea. Aproape

necunoscută până atunci.

Dar ea simţea că această urgenţă va deveni de acum încolo ceva regulat şi adesea presant. Şi ştia şi de ce. Ce o provoca. Sau, mai corect, cine o pricinuise.

Bob Rankin, propriul ei văr, sau văr de-al doilea, sau oricât de îndepărtat ar fi el…

Numai gândindu-se la el, şi trupul începu s-o furnice. Îşi duse încet mâna spre gaură, dar apoi îşi spuse: „Nu, nu astă noapte!" Nu avea niciun rost! îl avusese doar pe Dingbat în noaptea asta, de trei ori şi nu fusese rău deloc…

E drept, Dingbat nu era Bob, dar ştia şi el ceva…

Numai că Bob era pricina tuturor relelor, Bob cu surâsul său simplu şi vocea lui caldă, liniştitoare şi mintea sa de argint viu, şi umorul lui caustic, şi trupul său minunat, şi cocoşul lui enorm, măreţ, maiestuos.

Până atunci nu cunoscuse încă aşa ceva.

Nici măcar ceva care să-i semene pe departe…

Da, vorbise mult cu celelalte fete, e drept, tot timpul cât fusese la liceu şi în primii doi ani de universitate, dar nu fusese decât vorbărie goală… Ea însăşi nu se prea omora cu întâlnirile, şi cu majoritatea băieţilor se întâlnise doar o singură dată, fără repetiţie.

Ştia şi de ce, însă nu-i păsa ei cine ştie cât.

Acceptase să i se facă curte, se lăsase sărutată pe gura întredeschisă şi uneori îi lăsase pe băieţi să-i mângâie ţâţele… Dar atunci când mâinile lor începeau să coboare mai jos şi apoi se urcau în sus pe sub fustă, ea strângea întotdeauna pulpele şi nu permitea ca mâinile lor să-i atingă pizda.

Şi astfel rămăsese virgină până la vârsta de 19 ani – cu excepţia unei mici aventuri – până ce Bob Rankin i-a

desfăcut picioarele şi ochii asupra unei lumi cu totul noi, de plăceri nemaivăzute…

Sally zâmbi în întuneric şi-şi aminti de micul ei accident anterior întâlnirii cu Bob.

Accidentul se numea Walter Forester şi avea 13 ani. Ea rămânea adesea serile cu el şi surioara lui mai mică, când părinţii copiilor voiau să iasă în oraş. Era aproape singurul loc de baby-sitter pe care-l mai căpăta în acel ultim an de liceu. Sally era cunoscută ca fiind tocilară şi distrată, în stare să lase plita aprinsă după ce-şi făcea un ceai, ceea ce explica de ce lumea nu se prea omora să o angajeze baby-sitter.

La un moment dat soţii Wilson se înapoiaseră acasă, într-o seară mai devreme, şi o găsiseră citind, pasionată, volumul de lux, legat în piele, „Fanny Hill", pe care, pentru a-l lua de pe ultimul raft al bibliotecii, fusese nevoită să se caţere pe un scaun. Vestea a făcut înconjurul orăşelului şi aproape singurul loc de baby-sitter pe care-l mai primea după păţania aceea era cel oferit uneori de familia Forester. Aceştia erau oameni cu vederi mai largi. Lor nu le păsa ce cărţi citea Sally.

Dar cartea cea mai de soi pe care o putuse găsi în casa lor fusese „Amantul doamnei Chatterley", care era, pentru ea, cam tot atât de „tare" precum „David Copperfield"!

În schimb, după cum putuse remarca, Walter, acest puşti de vreo 13 ani era foarte interesat de ea, chiar din prima seară când venise în casă.

Deşi era doar în vârstă de 13 ani, Walter era un băiat de acţiune şi era foarte fericită că era astfel.

Pe atunci, la cei 17 ani ai ei, picioarele erau lungi, eu aspect atletic, cu genunchii rotunzi şi cu pulpe lungi, frumoase, ca de catifea.

Tânărul Walter nu-şi putea dezlipi ochii de pe picioarele ei, şi din această cauză Sally începu să se simtă întrucâtva nervoasă, trăgându-şi întruna fustă scurtă în jos. Dar asta nu ajuta la nimic…

Lui Walter îi plăcea să se joace cu tot felul de jocuri mecanice chiar pe covoraşul din faţa scaunului ei. La un moment dat, ea începuse chiar să aibă plăcere văzându-l că o admiră astfel… Şi, pe măsură ce trecea timpul, nu se mai preocupa deloc de fustă, dimpotrivă, o lăsa să se ridice şi mai sus, amuzându-se să-şi încrucişeze şi să-şi descurcişeza picioarele, anume pentru el!

Iar Walter continua s-o privească, ţintă şi alta nu…!

La un moment dat i se păru că e o tâmpenie ceea ce făcea, să-l necăjească pe puşti în felul acesta! Dar, data cealaltă când veni în casa Forester, fata îmbrăcă o fustă şi mai scurtă şi-şi puse pantofi cu toc mai înalt, care-i scoteau şi mai mult în evidenţă picioarele. Până şi domnul Forester a privit-o lung, şi pofticios, când a ieşit din casă, în urma soţiei, la plecare.

Walter era numai ochi când o văzu aşezându-se şi încrucişându-şi picioarele. Fusta ei se oprea la aproape 30 cm deasupra genunchilor.

Sally îşi legăna încet piciorul pus peste celălalt, urmărind amuzată privirile intense ale băiatului.

Acesta îşi îndepărtă brusc privirile de la ea şi ieşi din cameră revenind o clipă mai târziu cu o cutie mare de carton, pe care o puse jos.

Îngenunche în faţa cutiei şi o deschise cu grijă. Sally văzu că în cutie se aflau o grămadă de cartonase colorate.

„Aha, un joc de împreunare!" se gândi ea. La urma urmei, ce mai conta.

Privirile puştiului reveneau întruna la picioarele ei, în timp ce cu mâinile era preocupat să scoată cartonaşele din cutie.

Ea îşi descurcişa picioarele, încet, şi cu o aparentă lipsă de interes îi îngădui să arunce o privire între umbrele dintre pulpele ei.

Walter privi, şi se linse pe buze.

— Îţi plac, Walter? întrebă ea, simţindu-se deodată, plină de îndrăzneală.

— Ce?

— Picioarele mele.

El roşi. De bună seamă că se gândea că nu era chiar ceva atât de obişnuit să-i poată privi picioarele.

— Da, replică el. Sunt frumoase!

— Mulţumesc! răspunse ea. Dar nu trebuie să te simţi încurcat atunci când te uiţi la picioarele mele. Picioarele frumoase sunt făcute spre a fi admirate de bărbaţi…

— Dar eu nu sunt încă bărbat…

— Vei fi însă unul! Dar să ştii că şi băieţii au nevoie să se uite.

El o privi deschis, lăsându-şi ochii să se plimbe până în susul picioarelor ei, sprijinindu-şi bărbia în mâinile sale împreunate, întins pe burtă, pe covor.

Sally începu, subit, să se simtă teribil de excitată, îşi încrucişa picioarele şi-şi strânse tare pulpele una de alta…

— Vrei să vezi mai mult? întrebă ea.

— Mai mult ce?

— Picioarele mele! răspunse ea, şi-şi desfăcu încet genunchii.

Acum fusta i se ridicase şi mai sus.

— Da, aş vrea!

— Şi-ai vrea să mai faci şi altceva decât să priveşti?

— Ce anume?

— Ai vrea, de pildă, să pui mâna pe picioarele mele? Să le atingi?

Ochii lui se bulbucară şi băiatul înghiţi în sec, cu greutate.

— Da! spuse el în cele din urmă, abia vorbind.

— Atunci, vino încoace!

El se ridică greoi de jos şi se apropie de ea, lăsându-se în genunchi în faţa ei. Apoi, îşi duse una din mâinile lui spre pulpa ei şi avu un moment de ezitare.

— Dă-i înainte! îi spuse ea, încurajatoare.

Cu teamă parcă, el atinse pielea catifelată a pulpei ei eu degetele.

Cealaltă mină îi atinse şi ea pulpa, apoi se ridică spre genunchi, după care ambele mâini îi pipăiră picioarele, mângâindu-le, strângându-le. O mână a sa întâlni moliciunea cărnii de deasupra genunchiului şi îşi continuă exploatarea.

Sally deveni foarte excitată… Şi deodată, se ridică brusc, în picioare.

— Ai spus că ai vrea să mai vezi şi altceva?!

— Da! îi răspunse el, privind în sus spre ea.

În privirile lui se putea citi un fel de implorare.

Ea îşi putu da seama că şi puştiul era extrem de excitat. În pantaloni, pe un crac, ea zări un fel de umflătură.

— Aşteaptă-mă, mă înapoiez imediat! spuse ea.

În coridor, unde ieşise, ea îşi ridică repede fusta, îşi scoase chiloţii şi-i puse în poşetă. Excitată, îndrăzneaţă şi simţindu-se goală pe dedesubt, fata reveni în salon. Avea o idee formidabilă. Voise dintotdeauna s-o pună în aplicare cu băieţii care încercaseră să se uite pe sub fusta ei, pe când

mai era încă o puştoaică. Acum era o fată mare şi avea la îndemână tocmai băiatul potrivit. Un puşti… un puşti deştept şi excitat.

Fata ţinea neapărat să-i poată observa chipul.

El o privea atent.

— Ai spus că ai vrea să vezi mai mult la picioarele mele, îi spuse ea cu vocea un pic tremurândă, excitată. Mai mult din mine, nu?

— Da!

— Atunci, culcă-te pe jos! Pe spate!

Privind-o surprins, el făcu întocmai ce i se cerea. Ea se apropie de el încet, legănându-şi soldurile, apoi se opri, îşi ridică fusta strâmtă şi mai sus, ca să poată face un pas mai mare şi apoi, intenţionat, trecu peste faţa lui, pe deasupra lui. Drept peste faţa lui.

Găurica i se deschise – ea o ştia, şi o simţea chiar – drept în faţa privirilor lui intense.

După ce păşise peste el, fata îşi întoarse capul şi-i privi faţa.

Băiatul nu părea cine ştie ce impresionat, şi abia atunci ea îşi dădu seama că singura lampă din cameră nu-i luminase îndeajuns găurica.

Dar înainte ca ea să poată spune ori face ceva, Walter se dovedi un băiat de acţiune. Se ridică şi ieşi în goană din salon, revenind imediat cu o lanternă mare în mână şi reluându-şi repede locul, jos, pe covor.

— Încă o dată! spuse el, şi ei îi veni să râdă. Nervozitatea o părăsise, dar nu şi excitarea.

Ea trecu din nou peste el, de astă dată mai încet, în timp ce el aprinse lanterna în sus, exact între picioarele ei.

Ea se opri, întorcând capul, şi rămase aşa, cu picioarele

îndepărtate, călare peste el, privindu-l drept în faţă. I se părea că este foarte înaltă, mai ales din cauza tocurilor. Walter o privea necontenit între picioare, cu ochii bulbucaţi. Ţinea strâns lanterna cu ambele mâini.

Încheieturile mâinilor îi erau albe de încordare.

— Măi…! spuse el în cele din urmă. Da păroasă mai eşti!

Sally îşi dădu în clipa aceea seama că el nu era cu desăvârşire inocent.

Fără îndoială că se jucase cu fetiţele de seamă lui, de-a doctorul şi pacientă, şi acum compara socoteala ei cu tăieturile netede ale fetiţelor.

Dar chiar şi faptul că ştia că Walter are numai 13 ani o făcea să fie şi mai excitată. Şi, totodată, mai îndrăzneaţă.

— Ia spune-mi, n-ai vrea să mai faci şi altceva decât să te uiţi doar la ea? îl întrebă ea, neschimbându-şi poziţia, stând, înalta, cu picioarele depărtate şi lăsându-l să-şi satisfacă dorinţa de a o privi după pofta inimii. Lumina lanternei nu tremura nici măcar o clipă.

— Ce adică? întrebă Walter, nedezlipindu-şi privirile.

— Să pui mâna pe ea!

— Aha! Cred şi eu c-aş vrea!

Ea păşi peste el şi merse câţiva paşi, privind în jurul ei.

Alese apoi braţul unui fotoliu, ca fiind tocmai potrivit ca înălţime şi se aşeză pe el, cu faţa spre Walter, care o urmase şi se oprise înaintea ei. Lanterna o lăsase jos, pe covor.

Ea îşi ridică şi mai sus, până la brâu fusta şi îşi depărtă picioarele, apoi se opri, ca să-l necăjească, amintindu-şi din copilărie jocul de-a doctorul şi pacienta.

— Acum ţi-am arătat-o pe-a mea! spuse ea

amintindu-şi cuvintele. Dar tu nu mi l-ai arătat pe-al tău!

Walter, nu trebui mult rugat. Probabil că era mândru de cocoşelul lui.

Îşi desfăcu cureaua şi-şi lăsă pantalonii să-i cadă împreună cu chiloţii, apoi şi-i scoase în grabă. Apoi se îndreptă şi-o aţinti cu privirile.

Ea îşi aruncă privirile în jos, la puţişoara lui ţeapănă, palpitândă.

Părea ca şi aceasta îi întoarce privirile, îndreptându-se în unghi drept către ea, arătând aidoma unei ramuri. Era mai mică decât cele pe care le simţise împungând-o în timpul pipăielilor, dar nu era chiar mică de tot, şi părea chiar mai lungă decât era în realitate.

Sally era nespus de excitată, îşi strânse picioarele, strângându-şi şi găurica ei umedă, dar fără folos.

— Ascultă…! spuse Walter.

— Ce?

— Am crezut că vrei să mă laşi să pun mâna pe ea. Şi tu poţi să pui mâna pe-a mea…

Ea întinse mâna şi apucă pula lui subţire, tare ca marmura, pulsândă, cu palma mâinii sale. Puţişoara se întinse şi mai tare, cu o zvâcnire şi mai violentă.

Apucându-i-o pe sub gland, cu degetul ei gros şi cu cel arătător, ea îşi mişcă mâna înainte şi înapoi, simţind mănuşa fină a pielii alunecând pe muşchiul întărit de dedesubt.

Cu mâna liberă ea îşi ţinu fusta sus, şi-şi îndepărtă şi mai mult picioarele.

Walter privi drept la buzele întredeschise, umede, roşcate, ale socotelii ei sensibile, în suferinţă.

— Măi! spuse el. Era probabil, cuvântul său favorit. El întinse mâna şi cu un deget atinse umflătura clitorisului. Ea

tresări, apoi se răsuci pe braţul fotoliului.

El îşi menţinu degetul acolo unde era, lăsându-l să pătrundă încet mai departe. În cele din urmă el îi desfăcu buzele şi pătrunse cu degetul în canalul ei.

— Măi! Dar ud mai e…

— Da! spuse ea, şi acum ştia exact ce are de făcut. Nu avea încotro!

— Bagă-mi-l, Walter! spuse ea.

— Ce?!

— Bagă-mi cocoşelul tău înăuntru! În pizda mea! Nu te teme!

— Nu mă tem! spuse el. Numai că n-am făcut aşa ceva niciodată până acum…

— Nici eu! spuse ea. Haide Walter! Acum!

Ea se lăsă pe braţul fotoliului până ce gaură ei se află pe marginea acestuia. Era exact la aceeaşi înălţime cu puţişoara lui tremurândă.

Ea i-o mai ţinea încă în mână, şi în timp ce el se îndrepta spre ea tremurând în graţia sa, ea îndreptă vârful lăncii lui spre gaura ei atât de nerăbdătoare.

Instinctiv, Walter întinse mâinile şi o apucă de buci, împingându-şi totodată înainte bucile sale. Pula sa pătrunse uşor, până la capăt în îmbrăţişarea caldă, umedă a buzelor ei inferioare.

Ea se cutremură, fericită şi-şi încolăci picioarele în jurul şoldurilor nerăbdătoare ale băiatului.

Nu, nu o duruse deloc, îşi spuse ea fericită. Nu resimţea nici cea mai mică durere. Poate că ăsta era felul cel mai bun de a-şi pierde virginitatea, despre care discutase de atâtea ori cu fetele. Cu un puşti. Adică, cu puţişoara lui mică, de puşti.

Chipul lui Walter se chirci în timp ce ea îl strânse mai aproape cu picioarele ei, încercând să-i oprească mişcările frenetice de pătrundere să-l susţină timp de o clipă liniştit în masa tremurândă de plăcere dintre picioarele ei. Dar era deja prea târziu!

El se cutremură tot, prins în cleştele picioarelor ei încrucişate, şi ea simţi cum tăria vie a puţişoarei lui murea în spasme, în ea, stropind-o cu ceva călduţ şi umed.

Oh, Doamne, ce trebuia oare să facă acum!?

În excitarea ei, fata simţi aproape că-i dau lacrimile.

Şoldurile lui Walter împinseră cleştele picioarelor ei, încercând să iasă, vrând să-şi scoată pula din ea.

— Stai în ea, Walter! spuse ea, înnebunită. Stai pe loc.

— Dar s-a terminat! spuse el. Mi s-a muiat…

— Stai în ea oricum! spuse ea, pe cale să plângă, strângându-şi găuricea ca să-i ţină pula mică prizonieră în ea. Stai aşa, înăuntru!

— În regulă! spuse el, şi-şi puse la loc mâinile, îndărătul bucilor ei.

— Cât durează… cât durează până se face iarăşi tare?! întrebă ea, abia îngăimând, ţinând strâns bucăţica de carne în găurica ei.

— Habar n-am… Dar nu mult, cred!

Atunci, ea avu e idee. Duse mâna la spate şi-şi desfăcu sutienul, apoi duse mâna în faţă şi-şi ridică puloverul, eliberându-şi sânii.

Sfârcurile erau tari, roşii, privind drept spre tavan.

Fără să fie nevoie să i se spună ceva, Walter apucă un sân, şi apoi pe celălalt. Ea îl urmări cu privirea, în timp ce-şi plimba un deget peste vârfurile celor două sfârcuri.

— Suge-le, Walter îi spuse ea, având grijă să-l ţină bine

între picioarele ei. Apleacă-te înainte şi suge-le tare!

N-a fost nevoie să-i spună asta de două ori. Şi când începu să-i sugă sfârcurile, ea simţi cum puţişoara lui se umflă iarăşi, întărindu-se şi mişcându-se în interiorul ei. După scurt timp, erecţia era totală, zvâcnind ca mai înainte.

Şoldurile şi bucile lui reluară mişcarea lor de pompare, nervoasă, tremurândă, erotică. Dar de astă dată ea reuşi să-l dirijeze, stăpânindu-l cu picioarele.

— Încet, Walter, mai încet! spuse ea, răspunzând fiecărei, împingeri a lui cu o altă împingere.

— Niciodată încă, până acum, n-am simţit ceva mai minunat! spuse el, privind-o ţintă.

— Nici eu! Ştii ce facem noi acum?

— Avem un raport sexual! spuse el, lăsând privirile în jos, cu modestie, dar continuându-şi pompatul.

„Acesta, cel puţin, ştie ceva!" îşi spuse ea.

— Aşa-i! Aşa-i spun medicii!

— Da, dar măi există şi un alt cuvânt pentru asta! îi spuse el aţintindu-şi din nou privirile asupra ei.

— Care?

— Futai!!

— Vai de mine, Walter! spuse ea, şi se holba la el.

— Da, aşa-i spun copiii!

Acum, el o pompă mai repede, cu puţişoara excitată. Presiunea picioarelor ei înlănţuite nu mai reuşea să-l stăpânească, dar ei nu-i păsa de asta. Era toată o flacără, gata să explodeze şi nu-i păsa cât de repede, sau cât de furios o fute el acum.

— Cum ai spus că se spune, Walter?

— Raport sexual!

— Nu!

Ea abia de mai putea vorbi. Îşi desfăcu picioarele din înlănţuire şi puse unul din ele jos, lipindu-şi astfel şi mai mult gaura de penisul băiatului.

— Cealaltă vorbă… Aia pe care o folosesc copiii!

— Futai!

— Asta-i!

Ea îl îmbrăţişa de buci şi îl atrase şi mai mult spre ea. Se întinse pe braţul lat al fotoliului, ridicând picioarele în sus, astfel deschizându-i şi mai mult calea.

— Fute-mă, Walter! scânci ea. Fute-mă tare! Fute-mă repede!

El îşi împinse pula în ea şi o scoase, şi iar o împinse, cu o viteză tot mai mare. Sforăia, şi ea îşi dădu seama că nasul îi curge, dar nu le păsa, nici lui, nici ei.

Apoi, simţi cum organul lui se mai cutremură o dată, cu putere, şi termină odată cu el, orgasmul ei făcând-o să plutească într-o mare de spasme.

Ea începu să ţipe încet, şi iar să ţipe.

— Şşş! îi spuse Walter, privind peste umeri. Ai să trezeşti copilul.

*

Acum, întinsă pe pat, se gândea la puştiul Walter. Şi începu să râdă pe întuneric. Seara aceea fusese ultima ei seră de baby-sitting.

Probabil că Walter spusese ceva, sau făcuse ceva, sau o privise într-un anumit fel, şi părinţii săi îşi dăduseră seama sau bănuiseră ceva.

Oricum, de-atunci nu mai fusese chemată să fie baby-sitter.

Şi nici altceva nu mai găsise după aceea. Până la Bob Rankin.

De la Walter Forester la Bob Rankin – într-o singură lecţie.

Era şi asta o treabă!

Şi acum Dingbat. La naiba cu Dingbat! Trebuia să pună mâna pe Bob, şi asta cât mai repede!

Sally adormi gândindu-se la el…

CAPITOLUL IV

Luni dimineaţa, între două ore, îi telefonă lui Bob la birou.

— Ei, cum a fost weekend-ul? îl întreabă ea. Ca şi cum i-ar fi păsat.

— În regulă, dacă ţi-ar place să ţi-l petreci cu un client!

— Ce fel de client?

— Un monstru! Un monstru de sex feminin, care-i mănâncă pe bărbaţii care lucrează pentru ea.

— Frumos din partea ei!

— Nu la asta mă refeream, lua-o-ar naiba! spuse el. Iarăşi începi să devii sexy la telefon! Ceea ce voiam să spun este că îi mănâncă la micul dejun, ca să-i scuipe la masa de prânz…

— Nu-i chiar atât de rău! spuse Sally. Ce-i aşa de groaznic?

— Este groaznic! Mi-ai lipsit teribil de mult…

Asta era exact ceea ce voia să audă de la el.

— Şi tu mi-ai lipsit mie! spuse ea. Într-o bună zi o să-ţi spun cât de mult!

Da, o va face odată, cândva…

— Când?

— Cât de curând posibil.

— Poţi să vii la New York pentru weekend-ul ăsta?

— Credeam că nu-mi vei mai spune asta niciodată!

— N-am mai făcut nimic în apartamentul meu. Mai sunt o grămadă de mobile pe care trebuie să le împingem…

— Sper că vom face o mulţime de împingeri, spuse ea. Şi nu numai de mobilă!

— Ştii ce-mi faci acum? Tocmai aici la birou!?

— Sper că ţi-am sculat-o!

— Nu mai sunt în stare să mă duc nici până la uşă! Nu cu toată lumea care este în birou…

Ea se excitase, chiar acolo, în cabina telefonică.

Treaba asta devenise insuportabilă în ultima vreme! I se întâmpla peste tot, în clasă, pe coridoare, în sala de gimnastică, la cantină… Şi-acum, în cabina de telefon, vorbind cu Bob. Fir-ar să fie!

— E mare? îl întrebă ea.

— Doar îi cunoşti dimensiunile! Ascultă, convorbirea asta are loc prin centrală…

— Cred că fetele de la centrală cunosc ceva daraveri…

— Nu m-am gândit niciodată la asta…

— Atunci fute centrala!

Sally nu mai folosise niciodată un asemenea limbaj înainte de a-l fi întâlnit pe Bob. Ce naiba o apucase?!

Ce întrebare idioată! Ştia doar prea bine ce o apucase…

— Ai dreptate! spuse el. Să fut centrala! Numai că în felul ăsta pot să mă electrocutez…

— Serios? Merită? îl întrebă ea. Ascultă-mă Bob, trebuie să-ţi vorbesc.

— Despre ce?

Trebuia să i-o spună. Acum!

— În viaţa mea nu m-am simţit atât de apucată. Tot timpul. Peste tot, sub duş, la cursuri, în pat… Dar mai ales în pat.

— Eşti perfect sănătoasă. Rămâi aşa!

— E groaznic! N-am avut nicicând, mai înainte, senzaţia asta. Totul a început în noaptea aceea, când mama ne-a prins în pat împreună. Ştii şi tu doar că pentru mine a fost prima dată!

La celălalt capăt al firului interveni un moment îndelungat de tăcere. Apoi, el o întrebă:

— Ce vrei să spui cu asta – prima dată? Mie nu mi s-a părut că era pentru prima dată! Nici pe departe…

— Cu toate astea, aşa a fost! Prima dată, cu adevărat! Cu un bărbat!

Din nou tăcere.

— Vrei să spui că înainte de mine a mai fost o femeie?

— Nu, nici prin gând nu mi-a trecut! replică ea.

Şi se gândi o clipă, la Walter. Ce naiba, doar nu putea să fie gelos pe un puşti de 13 ani, care avea acum vreo 15 ani.

— O să-ţi povestesc eu altă dată!

— Te rog chiar!

El i se părea acum cam plictisit. Trebuia să-i schimbe gândurile.

— Ce se mai aude cu pula ta?

— Ce?

— Cu pula. Cu erecţia ta. Cu cocoşelul tău tare, mare şi dulce.

— Doamne Sfinte! Iar începi…!

— Ce să fac! Atinge-o pentru mine…

— În regulă, s-a făcut! Îţi transmite complimente…

Mâna ei era deja sub fustă.

— Acelaşi lucru de la pizda mea. E toată umedă. Tocmai am pus mâna pe ea…

— Doamne! spuse el. Cred că e mai bine să întrerupem discuţia înainte de a-mi păta pantalonii!

— Ai vrea să mă… Bob? Chiar acum!

— Şi încă cum… răspunse el.

— La revedere! Pe vineri! spuse ea, şi puse receptorul la loc.

Apoi deschise uşa cabinei şi ieşi afară, dând peste un tip voinic, cu haină sport.

„Doamne! se gândi ea. A auzit fiecare cuvânt al meu, cu siguranţă!”

El se întoarse şi-i surâse. Era profesorul McNaughton. Tocmai cu el avusese ultimul curs de literatură americană modernă.

— Alo, Sally! îi spuse el. Era prima dată când o striga astfel.

În sala de cursuri îi spunea întotdeauna „Domnişoară Heffeman”.

— Alo! spuse ea. Aţi aşteptat rândul la telefon?

— Da, dar nu-i nicio grabă.

Şi el continuă să-i zâmbească. Îi zâmbise şi înainte la cursuri, adeseori, şi avea un obicei ciudat, de a-i privi picioarele în timp ce ţinea lecţia.

Dar de data asta, surâsul lui era diferit de celelalte. Sally era convinsă că el auzise fiecare cuvânt pe care ea îl rostise la telefon, vorbind cu Bob. Îşi strânse cărţile la piept şi dădu să plece.

— Stai o clipă, Sally! spuse profesorul McNaughton.

Mai aveam de gând să-ţi spun ceva.

Ea îl privi atentă, fără să spună nimic. Auzise, de la fete, tot felul de chestii despre profesorul McNaughton. Dar erau doar poveşti, din cele care se spun pe seama tuturor.

El o întrebă:

— Joci bridge?

— Nu. Îmi pare rău…

Asta-i aminti de felul în care obişnuiau băieţii să agaţe fetele.

„L-ai citit pe Shakespeare? Culcă-te cu mine!”

— În regulă! Nici eu nu joc! replică el şi surâse un pic mai larg.

Glumise cu ea. Probabil că-i simţise tensiunea. Dar ea n-avea niciun motiv să se teamă de el. Era destul de in vârşti, probabil că avea aproape de 50 de ani.

— Ce-aţi vrut să mă întrebaţi?

— În niciun caz ceva în legătură cu bridge-ul. E vorba de poker…

— Dar eu nu joc nici poker. Nici măcar strip-poker…

Asta n-ar fi trebuit s-o spună! Şi Sally îşi muşcă, enervată, buzele.

El începu să râdă.

— Eu unul sunt un pic cam bătrân pentru strip-poker! Nu însă şi pentru pokerul obişnuit…

„Aha” se gândi ea.

— Cinci sau şase dintre profesorii noştri se reunesc în fiecare joi seara, ca să mai joace un poker. Nu, nu la universitate, ci în apartamentul unui amic burlac.

Ea îşi aminti de poveştile pe care le auzise de la fete. Partide de poker în oraş şi…

— Numai că noi toţi, aidoma tuturor bărbaţilor,

suntem cam leneşi, şi ne place să fie pe-acolo câte o fată, care să ne deschidă sticlele cu bere, să ne servească băutura şi sandvişurile în timp ce noi stăm la masa de joc. De obicei, apelăm la câte o studentă. Una drăguţă, bineînţeles! Am uitat să-ţi spun că majoritatea pokeriştilor cu care joc eu sunt mai tineri ca mine…

„Ţap bătrân!" se gândi ea.

— Sunt foarte ocupată serile, spuse ea.

— În regulă! Dacă vei fi liberă într-una din serile de joi… Fetele socotesc că plata este mai bună decât cea pe care o primesc ca baby-sitter şi, în plus, găsesc că seara trece mai uşor şi mai amuzant…

Ea tresări şi-l privi atentă când vorbi de baby-sitter. De unde ar fi putut el să ştie de cariera ei de baby-sitter?!

Tot ce putea şti despre viaţa ei pasională era ceea ce auzise în timpul convorbirii ei telefonice cu Bob. Ceea ce era de-ajuns de mult.

Prea mult chiar…

— Sper că nu te deranjează să primeşti bani ca să ia ocupi de aceşti caraghioşi puturoşi, spuse el, interpretând greşit tăcerea ei.

— De altfel, salariul provine de la potul câştigător cel mai mare.

— Pot? spuse ea. Cuvântul i se părea straniu, venind din gura profesorului McNaughton.

El pufni în râs, părând aidoma unui copil, în ciuda părului său cărunt.

— Nu, nu este ceea ce te gândeşti… Nu-i vorba de stupefiante, potul la care mă refer este suma de bani de pe masă, care revine câştigătorului.

— Ah!

— Aşa că dacă vreodată îţi va face plăcere, anunţă-mă! Ştii doar unde mă găseşti… Ne-ar face plăcere să te avem…

Şi el îşi plimbă privirile de-a lungul trupului ei, oprindu-se mai îndelung asupra picioarelor.

— Cred că vei face cel mai simpatic serviciu de aprovizionare pe care l-am avut vreodată…

Nu-i prea plăcu cuvântul „aprovizionare”.

— Ştiu unde vă pot găsi! spuse ea, şi plecă, cu capul sus.

Îi părea rău că el stătuse atât de aproape de cabina telefonică.

*

Sally dormi prost în noaptea aceea, şi în cea următoare, şi chiar în cealaltă. Se tot învârtise prin pat, gândindu-se la Bob. Pizda ei devenise o adevărată maşină infernală. Dingbat îi telefonase de două ori în prima seară, dar ea nu-l mai voia pe Dingbat. Voia pe Bob!

Îi veni greu să-şi concentreze atenţia asupra cărţilor în aceste seri lungi, când ar fi trebuit de fapt să studieze. Joi dimineaţa, în timpul cursului de literatură americană modernă, luă hotărârea să nu mai lase să treacă încă o seară plicticoasă, chinuită de încercări zadarnice de a învăţa. Tot ce o interesa era s-o fută Bob, atât şi nimic altceva… Decise, deci, să accepte oferta, profesorului McNaughton şi să se ocupe de jucătorii de poker. Cine ştie, poate devenea o treabă amuzantă!?

Şi chiar dacă n-ar fi devenit, era în orice caz mai plăcut decât să şezi în această cameră. Agnes, colega ei, revenise şi ea, aducând cu sine toate „bucuriile” unei înmormântări. Rămase, deci, în sala de cursuri după ce toţi ceilalţi plecaseră

şi se apropie de catedră profesorului McNaughton. El privea nişte hârtii şi n-o zări de la bun început. Ea tuşi, şi el îşi ridică privirile.

— Ah, dumneata, domnişoară Heffeman! spuse el, şi apoi, după ce observă că toţi ceilalţi părăsiseră sala, îi spuse zâmbind: Dumneata, Sally!

— Cred că aş putea veni deseară, la partida dumneavoastră de poker, dacă mai aveţi nevoie de mine…

— Splendid! Fata cu care aranjasem să vină m-a anunţat azi dimineaţă că nu mai poate veni… Toţi aceşti dromaderi ai mei se pregăteau să-şi destupe singuri sticlele cu bere, ceea ce este de-a dreptul o catastrofă… Sunt extrem de neputincioşi, toţi aceşti membri ai speciei academice…

— Ce vreţi să spuneţi, cu „neputincioşi”? întrebă ea.

— Ah, nu neputincioşi în sensul la care te-ai gândit tu, draga mea! spuse el, abil. Ci, pur şi simplu, neputincioşi de a-şi destupa sticlele cu bere…

— Oh, replică ea. Asta mă bucură… Nu de alta, dar bărbaţii neputincioşi mă fac să capăt piele de gâscă…

— Perfect! spuse el. Scrise ceva pe o bucăţică de hârtie, şi i-o dădu.

— Iată adresa! Începem în jurul orei opt!

— Să fac ceva cumpărături?

— Nu e nevoie, tot ce o să-ţi trebuiască dumitale şi nouă va fi deja pregătit. Adu-te doar pe dumneata… Ai cu ce să vii până acolo?

— Da! spuse ea. Se va duce cu autobuzul sau va chema un taximetru.

Ce rost avea să devină prea intimă cu bătrânul ei profesor?

*

Apartamentul se afla la etajul al doilea al unei clădiri mari, vechi, într-un cartier cu arbori înalţi şi grădini întinse, şi cu patru generaţii de locuitori de o respectabilitate deosebită. Aşa arătau, cel puţin lucrurile privite din afară, din stradă.

La etajul de sus se vedea lumină peste tot. La cel de jos, însă, era întuneric.

Ea sună la soneria de sus, şi-l zări pe profesorul McNaughton coborând câteva trepte, în hol, ca s-o primească.

— Ai sosit la ţanc! îi spuse el. Ultimul dintre pokerişti a sosit chiar acum un minut. Astă seară suntem doar cinci, aşa că nu vei fi cine ştie ce ocupată… Am să-ţi găsesc eu vreo carte de citit!

— Dacă nu vă deranjează, aş prefera să privesc când jucaţi! îi spuse ea, urmându-l pe scări, îmi place să urmăresc chipurile bărbaţilor când joacă cărţi.

— Ai face mai bine să urmăreşti programul la televizor, îi spuse el deschizându-i uşa spre o sufragerie spaţioasă. Nu merită nici sumele pe care joacă, nici mutrele lor…

Pe urmă îi prezentă pe bărbaţii aşezaţi în jurul mesei, pe toţi deodată.

— Şi aceasta este Sally Heffeman! o prezentă el apoi, punându-şi mâna protector pe umărul ei. Cea mai promiţătoare studentă a mea, în literatura americană modernă!

Ei îi displăcu mâna aceea pusă pe umăr. Şi nu-i plăcu nici cuvântul „promiţătoare”, dar trecu totul cu vederea…

Profesorul McNaughton o conduse apoi la bucătărie şi

deschise frigiderul, cele două rafturi de sus fiind pline cu sticle de bere, iar pe un al treilea erau înghesuite pachete cu tot felul de salamuri tăiate şi alte cărnuri gata de a fi servite…

— Specia academicienilor nu pare a fi în pericol să moară de foame! spuse ea, fie că sunt sau nu neputincioşi!

Apoi ea remarcă sticlele pline de whisky şi cele două vase pentru gheaţă, puse pe marmura de lângă chiuvetă, şi adăugă:

— Şi nici să moară de sete!

— Bei ceva? o întrebă profesorul McNaughton.

— Desigur!

— Bere?

— Uneori. Depind de finanţele băiatului cu care ies. Dar eu prefer whisky-ul!

— Este o grămadă de whisky, aşa că n-ai decât să te serveşti, în afară de dumneata, doar lui John Winant îi place whisky-ul, cu sifon… Eu unul, prefer bourbon-ul cu apă.

Şi McNaughton îşi turnă un pahar zdravăn.

— Nu am mare lucru să-mi amintesc! spuse ea. Domnul Winant era profesorul ei de artă comercială. Îl remarcase de îndată ce intrase în sufragerie. Era cel mai tânăr dintre toţi, un bărbat înalt, slab, pe care-l plăcuse din prima zi când îl văzuse la curs.

Nu avea mai mult de 27 de ani…

— Eşti liberă să faci ce vrei! îi spuse profesorul McNaughton, şi părăsi bucătăria, luându-şi cu el paharul cu bourbon.

Ea îşi turnă un whisky, cu sifon, fără economie de whisky, deschise trei sticle cu bere, găsi trei pahare mari şi o tavă şi duse totul în sufragerie.

Jocul începuse. Gazda, domnul Bellamy, tocmai dădea cărţile.

Ea puse paharul cu whisky în faţa lui Winant şi paharele cu bere în faţa celorlalţi trei, cu câte o sticlă alături şi fiecare dădu din cap, pe rând, mulţumindu-i.

„Grea treabă!" îşi spuse ea, şi-şi trase un scaun, aşezându-se între doi jucători, într-un colţ al mesei, ca să urmărească jocul.

— Îţi place pokerul? o întrebă domnul Winant.

— Îmi place să privesc! Vă deranjează cumva?

— Dimpotrivă, e plăcerea noastră! spuse el, şi toţi ceilalţi jucători o priviră zâmbind.

CAPITOLUL V

După aproape o oră de servit băuturi şi de privit jocul, Sally se plictisi. Nu de bărbaţi, ci de joc. Ceva o fascina pe chipurile acestor bărbaţi, atât de perfect nemişcate, în timp ce înregistrau cu mâinile lor fiecare valoare şi posibilitate a cărţii pe care o ţineau în mână, înainte de a se pronunţa. Păreau cu desăvârşire captivaţi de joc şi Sally avea un simţământ ciudat, totodată de frustrare şi excitare, fiind ignorată cu atâta nepăsare.

Însuşi faptul că se afla acolo, singura femeie într-o cameră cu cinci bărbaţi, era de-ajuns s-o excite. Până şi sunetul vocilor lor se părea că are un efect afrodiziac asupra ei, şi se surprinse încrucişându-şi picioarele pentru a-şi calma arsurile păpuşicii.

Din când în când, câte unul din bărbaţi arunca o privire de apreciere asupra picioarelor ei lungi, frumoase şi

senzuale, atât de perfect vizibile datorită fustei scurte, după care continuau jocul.

Fata începu să resimtă o gelozie intensă, neraţională, faţă de cărţile de joc, o senzaţie absolut feminină, însă.

După circa două ore de privit, se hotărî să întreprindă ceva contra rivalelor ei fără viaţă, acele bucăţi de plastic pe care bărbaţii le găseau atât de fascinante.

Dar tocmai când se gândea ce anume să întreprindă, John Winant, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, îi oferi prilejul ideal.

După ce el vorbi, ea îşi dădu seama cât de tare era whiskyul pe care i-l oferise.

— Meriţi să fii felicitat. Joe, spuse domnul Winant, adresându-se peste masă profesorului McNaughton – Sally e cea mai drăguţă gazdă pe care am avut-o până acum!

— Aşa-i?!

Ceilalţi bărbaţi din jurul mesei se întoarseră s-o privească, dădură afirmativ din cap şi surâseră.

Sally roşi, plăcut impresionată şi teribil de excitată.

„De ce naiba complimentele astea mă lovesc drept în… gaură?”, se gândi ea.

— Vă mulţumesc! spuse ea, ridicându-se de pe scaun şi făcând o reverenţă, ca o fetiţă bine crescută.

Numai că, în cazul ei, ţâţele i se mişcară, apărând parţial în decolteul bluzei.

— Delicios! spuse domnul Winant, privind ţintă spre cele două umflături care se vedeau sub bluză.

— Un singur lucru ar mai trebui să facă Sally, care ar face-o să fie şi mai dulce, continuă el.

— Ce anume? întrebă domnul Bellamy, cu un aer inocent.

— Ca Sally să ne arate pieptul. În zilele noastre, moda „topless” a devenit foarte curentă. Pun pariu că Sally ar bate de la mare distanţă pe toate vedetele acestei mode…

— „Aha, vasăzică aşa stau lucrurile!” se gândi Sally. Dar, oricât de ciudat ar putea să pară, această sugestie voalată n-o puse câtuşi de puţin în încurcătură.

— N-aş vrea să vă întrerup partida de cărţi, spuse ea cu îndrăzneală.

— N-o să ne întrerupi partida! îi spuse profesorul McNaughton, punându-şi jos cărţile.

— Şi chiar dacă, ar fi o întrerupere care merită! spuse un altul, profesorul Klenthos, de greacă şi latină, care era acelaşi contingent cu McNaughton.

— Cred că glumiţi! replică ea. Deşi ştia foarte bine că bărbaţii nu glumeau.

Mai ales Winant, care-şi încrucişa şi descurcişa picioarele, arătând şi neliniştit, dar şi gata de atac.

— Nu glumim câtuşi de puţin! spuse Klenthos.

— Câtuşi de puţin! adăugă repede şi Winant.

Fata remarcă rapid că el începuse să transpire, pe frunte şi deasupra buzelor.

— Eşti atât de dulce! spuse Ballamy. Ar fi pentru noi toţi o mare plăcere să vedem mai mult…

— Dacă modestia este aceea care te face să eziţi, draga mea, spuse McNaughton, uit-o! Modestia a dispărut odată cu mandolina…

— Nu, nu este tocmai modestia, ci faptul că dumneavoastră toţi sunteţi bărbaţi, iar eu sunt singura fată de-aici! spuse ea.

— Dar ce fată drăguţă! zise profesorul Klenthos. Ar trebui să fii mândră de trupul tău. Fericită să te laşi să-l

vedem…

— Şi alte câteva fete au făcut-o! spuse domnul Bellamy, şi ea îi privi atentă. Au făcut-o în aşa fel încât tot ceea ce au făcut să merite să fie făcut! adăugă el grăbit. Cu o parte din fiecare pot ceea ce, la urma urmelor, înseamnă o sumă destul de importantă, mai ales dacă o compari cu tariful actual pentru baby-sitter.

Sally îl văzu pe profesorul McNaughton aruncând o privire supărată spre gazdă.

Era gata să le zică că nu-i păsa de banii lor, că nu putea fi mituită să se dezbrace, dar se răzgândi.

Era foarte excitată numai la gândul că va putea face pe toţi acei bărbaţi să-i privească trupul. Şi-apoi, putea să pretindă că o putea face doar de dragul banilor…

— Bine… spuse ea.

— Iată o fată bună! exclamă profesorul McNaughton cu un surâs de satisfacţie apărându-i deasupra bărbii.

— Cine vrea să bea ceva? zise ea.

— Eu! replică Winant.

— Şi eu! zise Bellamy.

John Winant îi aruncă o privire lungă.

— Pe rând, unul câte unul… spuse el apoi.

— De-acum încolo, serviciul e pe-alese. Sau ai de gând s-o faci pe Sally să alerge într-una?!

— Înţeleg ceea ce vrei să spui!

— Habar n-ai, replică Sally cu îndrăzneală, luând paharul gol al lui Winant. Dar dumneata vei înţelege repede! îi spuse ea acestuia.

Fata nu se grăbi să-i prepare băutura lui Winant în bucătărie, gândindu-se, în schimb, cum să facă faţă acestor bărbaţi, cu ţâţele goale.

Ce vor gândi ei? Bineînţeles, alte fete făcuseră acelaşi lucru.

Bărbaţilor la această vârstă le place să privească. Cu excepţia, poate, a lui Winant. Care avea, neîndoielnic, o pulă băţoasă, sculată de cel puţin o jumătate de oră…

Mai ezită un pic după ce-i umplu paharul, apoi îşi scoase bluză şi sutienul. Sânii ei, eliberaţi, se înălţară, mândri cu sfârcurile devenite tari şi roşcate.

„Ce-am de pierdut, la urma urmelor?! îşi spuse ea, şi duse paharul dincolo, cu ţâţele jucând.

Toţi îşi aţintiră privirile asupra ei, când ea puse paharul cu sifon şi whisky pe masă, lângă mâna dreaptă a lui Winam aplecându-se mai mult decât era nevoie.

Mâna de pe masă tresări, şi ea remarcă, dar rămase nemişcată.

— Minunat! exclamă Bellamy.

Profesorul Klenthos spuse şi el ceva, probabil în limba greacă.

— Şi mie mi s-a făcut sete acum. Sally! zise profesorul McNaughton, privind sânii ei jucăuşi, când fata se apropie de el să-i ia paharul.

— De fapt, văd că voi avea mare nevoie de acest pahar cu bourbon, adăugă el, căci simt cum mă cuprinde un freamăt.

Şi mâna sa atinse, ca din întâmplare, unul din sfârcurile ei, în timp ce ea luă paharul. Şi, privind în jos, Sally îşi văzu sfârcul excitat.

— Ei, ei! spuse ea, dar nu adresându-se profesorului McNaughton, ci sfârcului ei înroşit.

Când reveni la bucătărie, fata constată că tremura un pic, din cauza excitaţiei.

Bărbaţii cam abuzau de ea, tot cerându-i să le aducă de băut, şi-şi goleau paharele mult mai repede decât înainte.

Apoi, îi dădură jumătate din câştigurile încasate în primele două tururi de când ea îşi dezbrăcase bluză şi sutienul.

Când aduse al doilea rând de whisky lui Winant, acesta întinse mâna şi luă, uşurel, sânul ei în palma lui, înainte ca ea să se poată îndrepta, din spate, sărutând sfârcul excitat şi atingându-l tandru cu vârful limbii lui.

— Oooh…! spuse ea, fără să vrea, dar nu se dădu înapoi, şi nici nu se arătă supărată. Joci poker, ai uitat?

— Da, am uitat, timp de-o clipă! îi replică Winant, luând din nou cărţile în mână.

Cel de-al cincilea jucător, un anume domn Paul, tăcuse aproape toată seara, dar când îi servi un pahar cu bere ea simţi mâna lui furişându-i-se pe la spate, sub fustă, între picioare. Sally nu făcu decât un gest, ca ceilalţi să nu ştie, dar strânse repede picioarele, prinzând uşurel mâna lui între pulpe, înainte ca el să ajungă la locul dorit. Ştia că e toată umedă, acolo…

— Mai porţi încă prea multe veşminte pe dumneata, zise domnul Paul, menţinându-şi mâna între picioarele ei şi strângându-i în palmă carnea coapsei.

— De acord! adăugă Bellamy. Tot potul din jocul acesta este al dumitale, Sally, dacă ne oferi o privire mai bună asupra întregului dumitale corp, atât de fermecător.

— Vom vedea! zise Sally, şi se înapoie la bucătărie.

Nu-i trebui prea multă vreme ca să ia o hotărâre.

Trupul ei minunat! Ea ştia prea bine ce voiau ei să vadă! Şi nu numai să vadă, ci să şi atingă, cu siguranţă! Dar nu-i mai păsa! Era excitată şi restul nu mai conta…

Destupă o sticlă cu bere, apoi îşi scoase fusta şi o puse pe spătarul unui scaun. Chiloţii ei erau gen bikini, mici şi făceau ca picioarele ei să pară şi mai lungi. Ea ştia prea bine că prin nylonul transparent se puteau vedea foarte clar cele două despicături dintre picioare. Tot aşa cum se vedea şi părul castaniu care acoperea găuricea ei însetată de plăcere. Până şi buzele găuricei erau evidente…

Ei bine, dacă asta era ceea ce voiau să vadă, mă rog! Aveau la ce să se uite! Şi Sally, mândră, se înapoie în sufragerie, ducând pe tavă bere.

— Doamne Dumnezeule! exclamă domnul Winant.

— Eşti mult prea tare pentru aceşti neisprăviţi! spuse profesorul McNaughton, şi lui Sally i se păru că mai auzise această frază undeva.

Oh, da, sigur că o mai auzise, de la Dingbat!

Sally constată că era cu desăvârşire indiferentă la goliciunea ei, goliciune aproape totală, în timp ce depunea pe masă tava cu bere.

Sânii ei deveniseră parcă şi mai tari, sfârcurile se făcuseră şi mai roşii, dar ei nici că-i păsa. Se amuză, în schimb, nespus de mult, învârtindu-se astfel în jurul mesei de unde luă o sticlă goală.

În pragul uşii de la bucătărie se întoarse brusc.

Cinci perechi de ochi o aţinteau pe ea şi trupul ei tânăr, şi fără să ştie de ce, afară de faptul că era extrem de excitată şi dornică de o pulă care s-o fută, simţi nevoia impulsiva să-i necăjească un pic. Făcu deci o plecăciune uşoară, apoi se întoarse cu spatele şi o repetă, rămânând o clipă cu picioarele uşor desfăcute, în această poziţie aplecată, şi oferind, astfel, privitorilor, prilejul să-i vadă pizda întredeschisă, gata să primească un vizitator îndrăzneţ.

Apoi, ea intră repede în bucătărie.

Când reveni în sufragerie, cărţile se aflau neatinse pe masă.

Cei cinci bărbaţi renunţaseră să mai pretindă că joacă poker.

— Sally, zise profesorul McNaughton, ai vrea să ne faci cinstea de a face un pas mai departe?

— De ce nu?! replică ea zâmbind.

Se simţea cu desăvârşire sălbatică abandonată, gata de a ceda.

Îşi dădu jos chiloţii, încetişor, şi apoi se îndreptă, cu picioarele uşor îndepărtate.

— Sally, spuse John Winant, întorcându-se pe scaunul lui şi privind-o fără a-şi dezlipi ochii de pe pizda ei tentantă, acum nu te mai poţi opri! Noi, toţi, te vrem… te dorim…

— Mă vreţi?!

— Da, te vrem… ne înţelegi doar…

— Ca să mă futeţi?! întrebă ea, şi privi chipurile lor când rosti aceste cuvinte.

De pe feţele lor dispăruse orice urmă de tensiune.

Sally spera însă că tensiunea nu dispăruse şi din pulele lor.

— Da, să te futem, dacă vrei să folosim acest cuvânt popular! replică profesorul McNaughton.

— Dacă vă face plăcere…! Ai vrea să fii primul, domnule profesor McNaughton?!

— Cu cea mai mare plăcere, mă simt chiar onorat!

„Şi în felul ăsta voi obţine nota zece plus la literatură americană modernă!”, îşi spuse ea, şi făcu înconjurul mesei, îndreptându-se spre el. Fata îşi sprijini bucile curului pe faţa de masă verde.

Apoi, ea spuse, şi mai excitată de mângâierea catifelată a acesteia pe pielea ei:

— Înainte de toate, aş vrea însă să faci altceva! şi-l privi drept în faţa lui bărboasă.

El îşi linse buzele, îşi închipuise probabil, deja, ceea ce voia ea să-i ceară…

— Ce? insistă el.

— Ştii doar ce: să mi-o săruţi!

El ezită o clipă, privind în jurul său, la ceilalţi bărbaţi care-i priveau la rândul lor, apoi se aplecă foarte încet, îşi scoase uşurel limba şi linse îndelung buzele întredeschise ale păpuşicii ei umede, oprindu-se apoi deasupra umflăturii clitorisului ei, şi-şi înfipse vârful limbii, apăsând uşor.

— Oooh! exclamă ea, şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se cu coatele de masă, desfăcându-şi larg picioarele.

— Minunat! Acum, linge-mă, suge-mă, tare, tare, iute, iute!!!

El desfăcu buzele ei vaginale cu degetele şi trecu la treabă, lingând şi sugând masa roşie de carne aflată între picioarele ei, în timp ce ea înnebunită de plăcere, se tot frământa, iar şoldurile ei începură să lovească într-un ritm tot mai rapid masa.

— Ajunge! spuse ea, strângându-i capul ca într-o menghină între picioarele ei. Acum, ştii doar ce ai de făcut…!

El îşi retrase capul, destul de nemulţumit parcă, mai apucând să tragă o limbă peste gaura ei. Apoi, se îndreptă, îşi lăsă jos pantalonii şi izmenele sărind din ei cu agilitatea unui tânăr imberb.

Ea aruncă, curioasă, o privire spre pula sa, aşteptând să vadă o pulă semierectă. Dar nu! Se înşelase! Era un organ rigid şi perfect erect! Ca al lui Dingbat. Sau al lui Walter. Şi

Sally începu să surâdă, amintindu-şi de puţişoara lui Walter.

Dar surâsul ei trecu, atunci când organul destul de lung şi gros al profesorului McNaughton pătrunse între buzele ei vaginale, deschise şi umede.

Câteva mişcări fură de ajuns pentru a-l plasa exact unde trebuia, şi Sally îşi încolăci picioarele în jurul profesorului. El se opri o clipă, şi apoi reîncepu să bage şi să joace pula lui în pizda ei, cu mişcări rapide, continue.

Ea se adaptă repede ritmului său şi îl întovărăşi în mişcări, fericită. Aproape că nu-şi dădea seama de prezenţa celorlalţi bărbaţi, care urmăreau, stând în semicerc în jurul mesei, fiecare mişcare a perechii înlănţuite.

Sally se miră de ea însăşi, de totala ei lipsă de preocupare, surprinsă de faptul că toate acele priviri îndreptate asupra ei n-o deranjau să aibă plăcere.

Nu numai atât, dar faptul că o priveau, părea să intensifice chiar plăcerea fetei…

Profesorul McNaughton rezistă multă vreme în ea, cocoşul lui împungând-o fără încetare, tot mai adânc, mai însetat. Ea îşi reţinu cât putu de mult orgasmul, până ce simţi că mişcările lui devin din ce în ce mai rapide şi că se apropie şi el de momentul suprem…

Ea scoase un strigăt de plăcere, împingându-şi soldurile înainte, ca să-l întâlnească, înfigând călcâiele în spatele lui, în timp ce sperma lui fierbinte se învălmăşea în pizda ei înnebunită.

După aceea, se lăsă, satisfăcută, pe spate, lăsând sfârşitul orgasmului să stârnească în ea valuri de senzaţii tot mai slabe.

Apoi, desfăcu încet picioarele pe care le ţinuse încolăcite în jurul lui, în timp ce el lăsa să-i cadă pula, muiată,

din gaura ei umedă, înfierbântată.

Sally rămase cu ochii închişi şi picioarele desfăcute.

Deodată, simţi pătrunderea neanunţată a unei alte pule sculate între porţile nepăzite ale păpuşicii sale.

Deschise ochii. John Winant stătea între picioarele ei, cu capul organului său deja intrat în ea.

— Încă nu, te rog! spuse ea. Vreau să mă odihnesc o clipă!

— Imposibil, Sally, nu mai pot aştepta! spuse John Winant împingând în ea pula sa excitată. Nu mai pot aştepta nici măcar o singură clipă!

Ea îşi încolăci picioarele în jurul lui, în mod automat, fără să simtă nimic, dar mişcându-şi soldurile în simpatie cu nevoile lui.

Da, Winant avea dreptate! Nu mai era în stare să aştepte. Orgasmul lui veni rapid, grăbit, după câteva mişcări frenetice. În timp ce spasmele sale se apropiau de sfârşit, ea îl strânse mai aproape de ea, cu picioarele ei încolăcite.

— Mai târziu, îi spuse Sally. Când vei avea mai mult timp, vom încerca din nou…

Poate că, acum, Winant putea să mai aştepte, ceilalţi însă, nu!

Nici Bellamy, nici Paul, nici profesorul Klenthos.

Acesta din urmă îşi scoase absolut toate hainele, şi-şi sprijinea trupul osos, relaxat, de perete, privindu-şi satisfăcut pula lungă şi albă, care adoptase o poziţie perfect orizontală.

Era un penis extrem de lung – remarcă Sally uimită – mai lung şi datorită faptului că era atât de subţire, parcă, şi de alb. Doar glandul arăta un fel de roşaţă delicată…

Ea îşi dezlipi cu greu privirile de pe pula fascinantă şi

remarcabilă a profesorului Klenthos şi se surprinse întrebându-se dacă el gândea în greacă ori în latină în timp ce se futea.

Lângă ea se aflau domnii Bellamy şi Paul, ambii fără pantaloni, expunându-şi privirilor ei armele lor erecte, bine formate, de mărime potrivită, tremurând de nerăbdare.

Pula domnului Paul i se păru un pic mai întunecată la culoare, şi poate un piculeţ mai groasă, dar afară de aceasta, nimic care s-o excite în mod special. Cei doi bărbaţi erau foarte ocupaţi cu datul cărţilor.

— O carte! spuse Paul, cu vocea cam tremurândă, în timp ce ochii săi continuau să fie aţintiţi asupra păpuşicii ei.

Ea îşi strânse picioarele, dar acest lucru nu tulbură pe niciunul din cei trei. Ei ştiau că era acolo, pregătită şi-i primească.

— Trei valeţi! spuse surâzând Bellamy.

Şi se apropie de Sally îndepărtându-i încet genunchii.

— Zău, aş vrea să mă odihnesc o clipă! spuse ea, doar doar va renunţa, dar, în acelaşi timp, nu opuse niciun fel de rezistenţă.

— Îmi pare rău, draga mea, îi spuse Bellamy. Te vei odihni după aceea, şi oricum, acum, nu va dura, mă tem, prea mult…

Aşa s-a şi întâmplat. Bellamy termină tot atât de grăbit ca şi John Winant, numai că de astă dată ea nu-şi mişcase şoldurile din simpatie, ci din dorinţa ei proprie de a avea plăcere, astfel încât regretă că el o umplu cu sperma lui înainte ca ea să fi putut termina.

Dezamăgirea ei, însă, trecu într-o secundă, căci dl. Paul îşi băgă repede pula în ea şi continuă s-o fută în acelaşi ritm cu care o făcuse predecesorul lui. Ea îşi încolăci, fericită,

picioarele în jurul lui şi începu să-l ajute.

Paul rezistă vreme mai îndelungată, şi Sally putu astfel să termine odată cu el, satisfăcută la culme. Apoi, se lăsă pe spate, extenuată, în timp ce bărbatul îşi scoase membrul obosit, muiat.

Ţinea ochii închişi când simţi că cineva se băgase între genunchii ei. Timp de o clipă îl uitase pe profesorul Klenthos, dar când deschise ochii el se afla în faţa ei, surâzând, cu pula sa lungă bătând la porţile cetăţii ei.

— Oh, te rog! îl imploră ea. Nu acum! Te rog! mai târziu.

— Înţeleg că ai început să te cam plictiseşti! spusa profesorul de greacă şi latină. Poate că ai vrea şi un pic de variaţie…?

— Habar n-am! răspunse ea, slabă. Cred că ceea ce aş dori cu adevărat este un pic de somn…

— Bineînţeles, draga mea, replică el, fără grabă. Într-un minut…

Şi-i ridică picioarele, sprijinind pulpele ei de braţele sale, până ce îi ridică complet fundul de pe masă, iar picioarele ei erau sus de tot.

Apoi ea simţi cum pula lui alunecă încet pe lângă pizda ei umedă şi căscată, oprindu-se la gaura cealaltă.

— Oh, nuu!! mai apucă ea să spună, dar era deja târziu. Mâinile lui îi ridicaseră coapsele şi coapsele lui se împingeau înainte, fără oprire. Gaură mică a curului ei se strânse, rezistând, indignată, invaziei lăncii sale lungi. După aceea, cedă încet, şi Sally simţi vârful pătrunzând în cur. Fără să vrea ea îşi ridică complet coapsele, simţindu-i pula pătrunzând tot mai adânc în ea, fără să mai întâlnească vreo rezistenţă. La un moment dat, burta lui era perfect lipită de

bucile ei îndepărtate, şi el o futu în toată cinstea până ce-şi slobozi sperma fierbinte în ea. Apoi, în timp ce profesorul se retrase din anusul ei siluit, care fusese virgin, ea îşi lăsă încet picioarele jos şi se rostogoli pe masă, pe o parte, gata să adoarmă acolo, ca un copil obosit după o călătorie lungă.

Dar domnul Bellamy o luă, tandru, de mână, o ajută să coboare de pe masă şi o conduse într-un dormitor luminat doar cu o singură veioză.

Patul larg, cu cearşaful alb şi proaspăt, i se păru un adevărat rai.

Sally se lăsă grea pe pat, cu faţa în jos, şi adormi astfel.

*

Când se trezi simţi greutatea unui corp care făcuse jumătatea cealaltă a patului să se lase în jos. Deschizând ochii, îl zări pe John Winant şezând acolo, cu pula sculata, gol puşcă, privind parcă tavanul.

— Bună dimineaţa! zise ea. Am dormit mult?

— Nu cine ştie cât. Cred că doar vreo oră…

— Bănuiesc că am avut nevoie… De somn, vreau să spun…

— Da, presupun şi eu. Acum, te simţi mai bine?

— Nu m-am simţit rău nici înainte! Doar obosită…

— Şi-acum nu mai eşti obosită?

— Nu!

— Şi eşti dispusă să mai faci un pic de… cum să zic, exerciţiu?!

Pula lui rigidă începu să tremure şi glandul lui părea că se îngroaşe.

— Bine! Să încercăm! spuse ea. Oricum, în felul ăsta, e ceva mai civilizat decât pe masă. Un pic mai feminin, mai de

cucoană, nu?

Şi începu să râdă.

Ce naiba intrase în ea, de câtva timp. Şi îşi răspunse singură la întrebare: o mulţime de daraveri, de toate dimensiunile şi formele…

Se întinse pe spate, pasivă, cu picioarele larg desfăcute, primitoare.

Dar John Winant, întins lângă ea, se ridică într-un cot şi se aplecă deasupra ei, sărutând-o. Ea deschise gura, surprinsă, şi limba lui o găsi pe a ei. Ea întinse mâna, fără să ezite, şi-i apucă pula.

El întrerupse sărutul, şi ea îi spuse:

— Acum e în regulă! Sunt gata să te primesc!

Şi era, cu adevărat. În timp ce-i conducea membrul întărit spre pizda ei primitoare, ea se gândi: „De-acum încolo, voi fi oricând gata…”

*

Bărbaţii o futură, pe rând, până la ora două dimineaţa. Când John Winant o conduse, în cele din urmă, acasă, la cămin, ea era indiferentă şi extenuată. Îşi dădea seama că va avea supărări revenind la ora aceea, la cămin, dar nu-i mai păsa de nimic. De nimic…

Când căzu, epuizată, în patul ei, îşi dădu seama că nimic nu mai contează. Era cu desăvârşire sătulă, săturată de spermă, epuizată fizic şi emoţional. Nici că-i mai păsa de ceea ce avea să-i aducă ziua de mâine.

Mâine nu era mai important pentru ea decât robinetul cu apă caldă care picura necontenit.

Nu-i păsa nici măcar dacă ziua de mâine va mai veni sau nu.

Adormi, fără să se mai poată gândi la nimic altceva…

CAPITOLUL VI

Dimineaţa, Sally se trezi copleşită de remuşcări. Era ca şi cum conştiinţa ei revenise brusc şi se strecurase în ea în timp ce dormise.

Ce naiba pusese stăpânire pe ea – se miră ea – ca să ajungă să se fută cu toţi profesorii facultăţii ei? Probabil că înnebunise… Cu siguranţă că nu fusese în minţile ei, aseară!

Trebuia însă să nu mai lase să se repete aşa ceva.

Ştiuse, din ziua când Bob o futuse cu atâta pasiune, că ceva o să se întâmple cu ea. Dar să-şi piardă în aşa hal frâiele, asta era mult prea mult…! Toată respectabilitatea ei mic-burgheză se dusese naibii într-o singură noapte… Creierul şi mintea ei, în această dimineaţă friguroasă de noiembrie, erau stăpânite de oroare, când revedea cu ochii minţii filmul nopţii trecute.

Cum va mai putea ea oare să dea ochii cu ei, cu domnul Bellamy, cu domnul Paul, ori cu profesorul Klenthos (filmul se opri o clipă lăsând lumina să cadă pe chipul unui profesor Kleathos surâzător, cu pula albă înfiptă în fundul ei), în oraş sau pe coridoarele facultăţii?

Sau eu profesorul McNaughton, la cursul de literatură americană.

Sau cu domnul Eager John Winant?! La cursul lui, sau în alte părţi?!

În vreme ce făcea duş, află răspunsul. Nu va mai da ochii cu ei!

Niciodată! Decât cu John Winant. Simţea că avea cu el

un oarecare raport. Poate din cauza tinereţii lui. Sau poate pentru că simţea ea că trebuie să-i vorbească.

*

În drum spre cursul lui John Winant, primul ei curs din ziua aceea, Sally se simţi, în mod ciudat, cu inima uşoară.

Se decisese, zarul fusese aruncat! Se simţea fără grijă, aproape fericită, şi pentru prima dată în aproape două săptămâni, păsărica ei nu mai dădea semne de neliniște. Slavă; Domnului!

Oare era pentru totdeauna?! Probabil că nu. Dar, cel puţin pentru moment, era foarte bine aşa. Acum putea, în sfârşit, să gândească liniştită pentru prima dată în două săptămâni.

John Winant, care nu încercă să-i întâlnească privirile pe tot timpul cât dură cursul său, nu-şi putu dezlipi decât cu mare greutate privirile de pe picioarele ei ce parcă erau magnetice. Sally se amuză de această situaţie neplăcută pentru el. Şi-şi aminti de şoldurile sale ocupate cu pompatul şi de pula sa lungă, preocupată s-o fută, şi era surprinsă de felul dezinteresat cu care-şi amintea toate acestea.

Se surprinse surâzându-i pe toată durata cursului, deşi el se făcea că n-o observă. Şi dacă pula lui se sculase cu acest prilej, el avu grijă să camufleze această situaţie critică.

După ce cursul se termină, ea rămase pe locul ei şi nu se sculă de acolo ca să ajungă la catedră, decât după ce se închise uşa în urma ultimului student ce părăsise sala. Domnul Winant o privi, de la catedră, până ce ea ajunse în faţa lui.

— N-am închis ochii toată noaptea, gândindu-mă la dumneata, spuse el.

Da, era tânăr, îşi zise ea.

— Aş vrea să poţi uita ceea ce s-a întâmplat aseară! spuse ea.

— Cum aş putea oare?

— Aş vrea să poţi, şi dumneata, şi profesorul McNaughton, şi toţi ceilalţi. Dar ştiu că nu puteţi! Şi eu aş vrea să pot uita, dar ştiu că nu se poate. Cred că, pentru un timp, îmi pierdusem minţile!

— A fost chiar atât de rău?

— Nu, n-a fost deloc rău! Mi-a făcut plăcere. Asta-i însă chiar ceea ce mă sperie! Şi din acest motiv am venit să te văd. Tocmai pe dumneata, şi nu pe ceilalţi!

— Sunt măgulit! spuse el, regăsindu-şi stăpânirea de sine obişnuită. Ce pot face pentru dumneata? adăugă el galant.

— Habar n-am! Cred că ar fi bine, însă, dacă m-ai putea asculta pentru un minut doar…

— Cu plăcere!

— Plec de la Universitate! Astăzi!

— Şi ce vei spune familiei? Va trebui să le indici un motiv, ceva…

— Nu mă înapoiez acasă, la ei… Şi nu trebuie să le spun nimic!

— Unde te vei duce?

— Habar n-am!

— Ce vei face?

— Nici asta nu ştiu! Acesta este principalul motiv pentru care aş vrea să vorbesc cu dumneata. Vreau să găsesc o slujbă, undeva…

— Pot să-ţi dau o referinţă! spuse el, zâmbind. Şi încă ce referinţă!

— Mulţumesc, n-am nevoie de o asemenea referinţă!

— Ştiu! se grăbi el s-o asigure. Glumeam!

— Eu, însă, nu! Sunt foarte serioasă!

— Ce fel de slujbă cauţi?

— După cum ştii şi dumneata, îmi place arta. Şi mă pricep destul de bine. Poate că dumneata cunoşti o slujbă, la vreun studio de artă comercială… Sau la o revistă… Sau la o agenţie de publicitate… El se gândi timp de o clipă.

— Nu, nu la New York! spuse el, în cele din urmă. Nu cred că eşti încă pregătită pentru New York. Sau, cel puţin, cei de la New York nu te vor considera încă destul de pregătită. Ţi-ar trebui măcar un pic de experienţă profesională…

— Nici nu vreau să mă duc la New York!

Era, de fapt, primul loc la care se gândise, dar renunţase. Nu voia să-l vadă pe Bob, nici să se gândească la el. El era răspunzător pentru toată tulburarea ei, jos, care, acum, slavă Domnului, încetase. Spre mea ei surprindere, se simţi, deodată, cu desăvârşire emancipată.

— Pot să-ţi spun, totuşi, că eşti mai mult decât calificată spre a prelua o slujbă într-un studio, îi spuse Winant. La început îţi vor da, desigur, tot felul de lucrări mărunte, să lipeşti poze, să copiezi desene, şi altele de genul ăsta. Dar cu timpul, vei reuşi să depăşeşti acest stadiu. Eşti foarte pricepută. Ai un simţ minunat de a combină, mult bun gust şi echilibru…

— Ştiu, spuse ea, dar mă bucură că mi-o spui şi dumneata!

Se simţea foarte distantă şi calculată, aproape ca şi una egală în grad cu el. Era ca şi cum noaptea trecută nici măcar nu fusese.

— Am un prieten care a deschis un studio primăvara trecută, şi-i merge destul de bine. Sunt sigur că te-ar putea folosi…

— Unde se află studioul său? Nu cumva la New York?!

— Nu! La Pittsburgh.

— Îmi place Pittsburgh! replică ea. Obişnuiam să vizitez nişte veri, pe vremea când locuiau acolo…

— Mai sunt acolo?

— Nu.

— Cu alte cuvinte, vei fi singură-singurică… spuse Winant şi o privi cu un fel de îngrijorare.

„A început să semene cu tata!" se gândi ea. Ciudat rol, mai ales după ceea ce se petrecuse în noaptea dinainte.

— Este exact ceea ce doresc: să fiu singură!

— În regulă! îl chem chiar acum la telefon, să vedem ce-o să-mi spună. Dar sunt sigur că-ţi va da slujba. Ştiu că o poate face, şi mai ştiu că-mi este dator o favoare.

— Nu vreau favoruri!

— Mie trebuie să-mi facă o favoare, nu dumitale! Şi sunt sigur că va constata foarte curând cui i-a făcut o favoare…

— Adică?

— Nu mai fi atât de sensibilă, îi spuse el. Sunt convins că-i vei fi de mare folos! Dă-mi, te rog, un telefon la birou peste un ceas şi o să-ţi dau adresa lui. O să-ţi spun şi când e dispus să începi să lucrezi…

— Aşa de simplu e totul?!

— Da, sunt sigur că va fi simplu! Ai de-ajuns bani pentru drum şi ca să te poţi aranja, pentru început?

— De-ajuns! spuse ea. Găsise peste o sută de dolari în poşetă, când revenise acasă, după cele ce se petrecuseră

noaptea trecută şi depusese tocmai în acea zi un cec de la taică-său la bancă. Acum, se va duce direct la bancă, să-şi lichideze contul. Se îndreptă deci, spre uşă.

— Mulţumesc! îi spuse ea, din prag.

— Sally…

Ea se întoarse, încet, cu faţa la el.

— O şi-mi lipseşti teribil de mult!

— Ştiu! răspunse ea zâmbind… Teribil!

Şi ieşi din sală, închizând uşa.

*

Trecând prin parcul Universităţii, pentru ultima oară, în drum spre cămin, ea se simţi foarte uşurată, aproape veselă. Îşi aminti, cu un pic de amărăciune, de simţământul pe care-l avusese în ultima zi de scoală, pe când mai fusese şcolăriţa… Toate colegele şi toţi colegii ei cântau de fericire, se terminase cu creioanele, cărţile şi cu profesorii…

Acum, la 19 ani, începu să râdă de toate amintirile acestea…

În camera ei îşi aminti de bancă. Pe când ieşea pe uşă, patroana căminului o văzu şi se uită, întrebătoare, la ceas. Privirea ei o întreba parcă de ce nu era la cursuri?!

— Părăsesc facultatea astăzi! îi spuse Sally, şi-i închise uşa în nas.

*

Era exact ora prânzului când Sally părăsi banca, după ce îşi închise contul. Intră într-o cofetărie, găsi o cabină telefonică liberă şi telefonă lui John Winant: Acum când nu mai era studentă, îi putea spune simplu, John.

— Aaron nu era la birou când l-am căutat, îi spuse

Winant, dar am lăsat un mesaj, şi tocmai m-a sunat. Cu un minut înainte am terminat convorbirea cu Aaron…

— Aaron?!

— Da, Aaron Abernathy. Prietenul meu, care are studioul de artă din Pittsburgh. Credeam că ţi-am spus cum îl cheamă…

— Nu. Dar sună teribil de biblic…

— Biblic ca diavolul în persoană! replică Winant.

— Şi? întrebă ea cu nerăbdare.

— Totul e în cea mai perfectă regulă. Tocmai voia să angajeze pe cineva, numai că a fost tare ocupat…

— Ce i-ai spus despre mine? întrebă Sally, deşi ştia că asta o să-i dea de crezut că ea îl suspectează.

— I-am spus că eşti o fată formidabil de talentată şi că-ţi pierzi timpul aici, la facultate…

— Asta-i tot?

— Asta-i tot! Afară de faptul că am mai adăugat şi că eşti foarte inteligentă şi tare drăguţă, bună de luat în braţe!

— În braţe? replică ea, furioasă.

— Nu, nu m-am referit la ceea ce-ţi închipui tu, se şi grăbi el s-o dreagă. Ceea ce am spus este că, peste toate, eşti; şi o fată tare drăguţă!

— Nu prea-mi place, dar fie! Să-l sun acum?

— Nu-i nevoie! Ai să-l suni când vei ajunge la Pittsburgh. Te poţi duce la el să-l vezi şi să începi lucrul de îndată ce vei găsi undeva, o locuinţă…

— Am găsit deja. Ştiu unde voi locui. Voi închiria o cameră, sau, poate, un mic apartament mobilat, la Oakland.

— Acolo unde se află Universitatea? Dacă nu mă înşel, acela e un fel de centru cultural al oraşului…

— Exact! spuse ea. Au acolo şi o popicărie, şi o

spălătorie automată.

— Şi cum vei ajunge acolo?

— O să iau un avion, azi după-amiază…

— Dă-mi un telefon când vei şti ora plecării. Am doar un singur curs azi după-masă, şi aş vrea să te conduc la aeroport.

— Minunat! spuse ea. Te voi suna din nou, de îndată ce voi şti cu ce avion plec!

— Aştept telefonul! răspunse el.

Ea frunzări paginile anuarului telefonic din cabină şi găsi numărul aeroportului. Da, era un avion pentru Pittsburgh la ora 5, 20 şi erau şi locuri disponibile. Sally îl sună din nou pe Winant.

— În regulă! spuse el. Vin să te iau de la cămin, la ora 3, 30.

— Nu! răspunse ea. „Ce naiv poate fi un bărbat!" îşi zise ea.

— Vino să mă aştepţi aici, la cofetăria asta, zise, şi-i dădu numele localului şi adresa.

— O.K! Dar de ce aşa? vru el să ştie.

— Pentru că şi aşa o să fie destulă vorbărie asupra plecării mele din Universitate. Şi dacă te vor vedea că vii să mă iei de la cămin, cu bagajele, când plec, vei fi exact în centrul întregii bârfe. Ce, te-ai săturat cumva să mai fi profesor aici?!

— Înţeleg! spuse el. În regulă! Ne întâlnim, deci, la 3, 30 Ia cofetărie.

Când plecă din cofetărie, Sally se simţi, deodată, bătrână şi foarte înţeleaptă. Şi plină de încredere…

CAPITOLUL VII

Chemă un taxi la cămin, care s-o ducă cu bagajele ei în oraş.

Automobilul decapotabil, roşu, al lui John Winant era parcat în faţa cofetăriei când Sally ajunsese acolo şi ea fu de două ori fericită că nu îl lăsase s-o ia de la cămin. Noaptea, când o adusese acasă, ea nu-şi dăduse seama că automobilul său era roşu.

Winant îl ajută pe şoferul taxiului să transfere bagajele fetei în portbagajul maşinii sale.

— Vom avea timp să bem un pahar la aeroport! spuse el în timp ce ea se aşeza în fotoliul de alături.

— În regulă! spuse ea. Trebuie doar să mai dau trei telefoane pe care le-am amânat până-n ultima clipă.

— Cred că ai procedat foarte bine. Nu trebuie să trânteşti porţile înainte de a fi ieşit prin ele…

— Da, cam aşa am gândit şi eu, spuse fata.

Se gândise la cele trei telefoane din chiar clipa când luase hotărârea să părăsească facultatea. Şi cu fiece clipă care trecea, aceste telefoane i se păreau tot mai grele, mai dificile.

În primul rând, trebuia să sune pe cineva din secretariatul şi conducerea facultăţii, ca să anunţe oficial că părăseşte Universitatea.

Pe urmă, trebuia să dea telefon acasă, la maică-sa, că nu cumva să se dea alarma la poliţie că dispăruse…

Şi trebuia, apoi, să-l sune pe Bob. Nu că îl dorea, dar îşi dăduse întâlnire cu el la New York pentru acest weekend şi dacă el va da telefon şi va afla că ea a plecat de la facultate, cine ştie ce era în stare să mai facă… Probabil că ar fi anunţat

şi el poliţia…

Ticălos nebun… Şi Sally încheie, cu această expresie, gândurile ei.

Trebuia să renunţe la dragostea ei pentru Bob. Toate astea făceau parte din trecut, şi trebuia să le dea uitării… Dar ceva care făcea parte, de asemenea, din acest trecut, şedea acum lângă ea şi avea oarecare dificultăţi cu condusul automobilului său căci nu se putea concentra. Privirile lui se plimbau necontenit de la drumul din faţa sa spre ea. Spre ea în general, dar mai ales, şi foarte însetat, spre picioarele ei.

Ea aruncă o privire în jos şi înţelese imediat. Fusta ei se ridicase foarte sus, încât i se puteau vedea picioarele nu departe de locul care-l preocupa atât de tare pe Winant.

Ea se mişcă de pe locul ei, trăgând cât putea de jos fusta şi apoi îşi încrucişă picioarele-i elegante. Dar privirilor lui de lup înfometat tot li se mai oferea priveliştea tentantă a pielii ei catifelate şi a genunchilor deasupra cizmuliţelor şi dedesubtul fustei scurte.

Winant conducea foarte încet, cu grijă, că nu cumva atenţia sa distrată să se dovedească fatală.

În ritmul ăsta, se gândea ea, abia dacă va avea timpul necesar să dea telefoanele de la aeroport. Dar asta era doar partea care calcula în mintea ei. Pe de altă parte, instinctul ei de a-i necăji pe bărbaţi deveni mai puternic. Nu, nu era pizda ei cea care-i cerea să facă asta, fremătând! Slava Domnului, asta trecuse! Dar ceea ce nu trecuse, era nevoia ei instinctivă de a necăji…

— Continuă să priveşti şoseaua, John! spuse ea.

El se strădui să privească drept înaintea sa, roşind un pic.

Cu un minimum de mişcări, nefăcând nimic care să-l

provoace să privească în direcţia ei, Sally îşi scoase chiloţii şi şi-i puse în poşetă.

Apoi, se lăsă pe spate, mişcându-se pe locul ei, cu spatele la portieră, şi-şi ridică încet un genunchi, punând piciorul pe scaun. Se opriseră la un stop, la periferia oraşului.

— Acum poţi privi încoace, John! spuse ea, şi ridicând piciorul mai sus, îl lăsă să-i întrevadă pizda.

— Sfinte Sisoe! spuse el, privindu-i neîncrezător minunea.

Ea începu să râdă, în timp ce el porni din nou maşina, căci semaforul semnala că drumul era liber.

— Ai fost destul de amabil făcând eforturi să nu priveşti, îi spuse ea, încât am socotit că era timpul să-ţi dau o compensaţie, ceva la care să poţi privi.

— De azi-noapte, aceasta a fost priveliştea mea favorită!

— Mulţumesc!

— Trebuie, neapărat, să părăseşti facultatea? Trebuie, neapărat, să pleci la Pittsburgh?

— Ştii foarte bine că trebuie…

— Nu ne-am putea opri undeva, puţin, înainte de a ajunge la aeroport?

— Nu!

— Te rog, Sally!

— Nu!

— De ce nu?

— Pentru că nu vreau! Categoric nu! Am terminat cu toate astea, cel puţin pentru un timp, după tot ce s-a întâmplat astă-noapte!

— Doamne! spuse el, străduindu-se să-şi menţină

privirile îndreptate spre şosea, eşti în stare să faci un bărbat să devină asasin, sau cel puţin alcoolic!

Privind chipul lui furios şi agonia ce se citea pe faţa lui, ea cedă un pic. La urma urmelor, putea să facă „ceva" pentru el.

Doar şi el îi făcuse un serviciu, îi găsise o slujbă!

Acum, ieşiseră din oraş pe şoseaua ce ducea la aeroport, cu circulaţie mai puţin intensă; Majoritatea automobilelor venind dinspre aeroport în oraş, şi drumul fiind relativ drept şi liber, ea îi spuse:

— Acum, lasă-ţi scaunul pe spate, cât se poate de mult!

El făcu, iarăşi, precum îi poruncise Sally.

Ea se aplecă peste el şi îl apucă de pula. Aceasta era excitată la culme, gata să rupă cracul de la pantalon.

— Măi, măi! Ce pofticios e dumnealui astăzi! spuse ea zâmbind.

— Doar te-a gustat astă-noapte! îi spuse el. Şi cred că aşa se va întâmpla de fiece dată când mă voi gândi la tine, Sally, până la sfârşitul vieţii mele. Spune-mi, e neapărat nevoie să pleci la Pittsburgh? miorlăi el plângăreţ.

— Da! Dar voi face ceva, totuşi, pentru prietenul ăsta al tău…

Ea îi mângâie pula ascunsă în pantaloni. Apoi, cu mâna rămasă liberă, îi desfăcu şliţul, şi, cu ambele mâini eliberă pe prizonier, care se îndreptă vajnic spre volan.

Fără să mai spună ceva, Sally se aplecă spre el şi-l luă, cu tandreţe în gură, plimbându-şi limba pe capul roşu.

— Mamă! spuse el, abia ţinându-se. Nici nu ştiu cum trebuie să procedez într-o asemenea situaţie!

Ea îşi scoase pula din gură şi-i spuse:

— Relaxează-te! Şi priveşte necontenit la drumul din

faţa ta!

După care se apucă de lucru, lingând şi sugând cu grijă, tandru.

Nu, de astă dată pizda ei nu reacţiona, nu dădu niciun semn de viaţă, aşa cum făcuse până aseară. Ea resimţea doar o satisfacţie generală, un fel de simţământ de plăcere pentru că putea face ceva pentru el, ceva care, o ştia, o să-i provoace o plăcere de nedescris.

Şi ceva care era cu totul în afara pregătirii sale… Dacă n-ar fi avut gura ocupată, ea ar fi vrut să zâmbească…

Îl simţi cum îşi mişcă şoldurile, ca să împingă pula mai adânc în gura ei şi i-o supse şi linse. Şi când, în cele din urmă, el i-a juisat până în gât, ea înghiţi sperma, instinctiv.

După ce juisarea luă sfârşit, ea linse capul pulii, până ce-l curăţă, ţinându-i pula muiată cu o mână. Nu, nu-i displăcuse gustul spermei!

Şi nu pentru că ar fi avut alt gust decât cea a lui Dingbat, doar că se obişnuise, şi începuse să-i placă. Avea un gust ales, ca de măsline.

El luă o mână de pe volan, ca să-şi bage pula obosită la loc şi să-şi tragă fermoarul şliţului, apoi o privi surprins, fără să spună o vorbă. Ea îi zâmbi, scoţând limba la el.

— Te simţi mai bine? îl întrebă ea.

El dădu doar, mirat, din cap, dar tăcu.

Îşi îndreptă scaunul, privi drept înainte şi o porni repede spre aeroport.

În bar, după ce-şi luase bilet şi predase bagajul, ea îl lăsă să comande două whisky-uri. După ce gustă din al ei, îi spuse:

Acum, mă duc să telefonez…

— Bine! îi răspunse el.

Telefonul la biroul decanului era un fleac. Îşi spuse doar numele, spuse că părăseşte facultatea, definitiv, astăzi chiar, şi închise telefonul când începură să-i fie puse întrebări.

Maică-sa – şi se rugase intens lui Dumnezeu să n-o găsească – era acasă, aşa că această convorbire nu a fost la fel de uşor de suportat.

Apoi începu să caute, în agenda ei, numărul de telefon al lui Bob.

Nu era însă în birou, dar când secretara care răspunsese auzi că e o convorbire interurbană se duse să-l caute. După vreo două minute el avea legătura cu ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce să se întâmple? replică ea.

— Ascultă, te-am căutat aseară tot timpul şi mi s-a spus că eşti plecată!

— Da! răspunse ea. Ce să-i spună? Că se futuse toată noaptea cu cinci bărbaţi, profesori universitari?!

— În sfârşit! Cu ce tren vii? Astă noapte sau mâine?

— Cu niciunul! Am plecat de la universitate…

— Ce-ai făcut?

Întrebarea părea ca şi cum i-ar fi pus-o maică-sa.

— Ai auzit foarte bine! S-a întâmplat ceva şi nu mai pot rămâne la facultate…

— Ceva rău?

— Depinde din ce punct de vedere… Oricum, nu-ţi pot povesti acum, dar am căpătat o slujbă şi tocmai mă duc acolo. Sunt la aeroport.

— Măi, dar grăbită mai eşti!

— Aşa sunt eu, o femeie rapidă!

— Apucato! Încotro pleci?

— La Pittsburgh.

— Doamne Sfinte! De ce nu în Alaska!?

— Pentru simplul motiv că acolo nu mă aşteaptă nicio slujbă!

— Bine! Vin de weekend la Pittsburgh!

— Nu! Nu veni! Îmi trebuie un pic de răgaz ca să mă gândesc…

— Dar nu ţi-a trebuit niciun pic de răgaz să te gândeşti să-ţi iei o slujbă şi să pleci de la facultate!

— Asta-i altceva!

— Bineînţeles! Ascultă, trebuie să te văd! Trebuie să stau de vorbă cu tine şi să văd ce naiba a intrat în tine!

— Nu! O să te anunţ eu când va fi cazul! spuse ea. Şi închise telefonul.

Fusese crudă cu el, o ştia. Dar îşi spuse el, la urma urmelor nu fusese mai crudă decât fusese cu ea însăşi. Era mai bine aşa.

Îşi luă geanta şi se înapoie la bar, unde o aştepta John Winant.

— Totul e în regulă? o întrebă el.

— O să fie, pentru câtva timp! răspunse ea. Le-am închis telefonul, la tustrei, asta am făcut!

— O să le treacă!

— Sper! răspunse ea. Apoi îşi goli paharul cu whisky.

— Mai pot avea unul?

— Bineînţeles! spuse el, şi mai comandă un whisky.

Rămaseră astfel, tăcuţi, fără să-şi vorbească, până ce a fost anunţată plecarea avionului ei. Ea se dădu jos de pe taburet. John Winant o imită.

— Nu veni cu mine! îi spuse ea. Găsesc eu şi singură

poartă nr. 3!

— Eşti sigură că nu vrei să te conduc?

— Categoric!

El renunţă să mai insiste. Apoi o întrebă:

— Şi când te mai revăd?

— Habar n-am! Te voi suna după ce mă voi instala! răspunse ea, ferm decisă să n-o facă… Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine! adăugă ea, făcu o reverenţă şi plecă.

Era mai mult decât convinsă că-l lăsase acolo, la bar, cu pula sculată…

CAPITOLUL VIII

Se întunecase şi începuse să plouă atunci când Sally coborî din avion la aeroportul din Pittsburgh. Pentru prima oară în acea zi, de dimineaţă, de când se decisese să facă ceea ce făcuse, resimţea o ezitare, o nesiguranţă, un pic de deprimare. Pentru prima oară în viaţa ei era singură, cu adevărat singură, şi parcă entuziasmul din cursul dimineţii începuse să mai dispară.

În timp ce aştepta să-i fie adus bagajul în sala de aşteptare, telefonă hotelului de care-şi amintea încă de pe vremuri, situat undeva în Oakland. Da, aveau o cameră pentru o singură persoană, liberă, şi Sally putea să ia de la aeroport automobilul hotelului.

În timpul călătoriei cu maşina de la aeroport la hotel, Sally fu de-a dreptul surprinsă şi speriată privind întunericul de-afară, gândindu-se cât de singură era. Dar, când ajunse în holul mare şi zgomotos al hotelului, îşi reveni deodată. O

mulţime de tineri se aflau acolo şi toată lumea vorbea despre un meci ce urma să aibă loc a doua zi.

De îndată însă ce se află în camera ei, senzaţia de singurătate şi simţământul vag de deprimare îi reveniră. Fără să aibă vreun motiv special, ea se gândi la sutele de scene din filme pe care le vizionase, în care apăreau persoane singure venind să stea la hotel. Ce făceau, cum procedau oare toţi acei actori şi acele actriţe fără chip? Destupau o sticlă, sau ridicau telefonul şi chemau chelnerul. Ea nu avea nicio sticlă cu ea. Ridică deci receptorul şi chemă chelnerul. Se simţi foarte adultă şi modernă. Comandă un whisky cu sifon.

Cu paharul în mână, după ce chelnerul i-l aduse, ea nu se mai simţi chiar atât de singură.

Mâncase în avion, aşa că nu avea niciun motiv speciali să plece din cameră. Despacheta bagajele, se dezbrăcă, îşi făcu un duş, luând paharul cu whisky cu ea în baie. După ce-şi puse pijamaua, luă paharul aproape gol şi-l puse pe noptieră, apoi se culcă şi adormi foarte repede.

*

A doua zi dimineaţă, sâmbătă, Sally ştia că majoritatea birourilor erau închise. Dar, neavând altceva mai bun de făcut, dădu pe la ora zece un telefon la numărul pe care i-l dăduse John Winant, cel al studioului de artă al lui Abernathy. Dacă erau cu adevărat atât de ocupaţi precum susţinea Abernathy, îşi făcuse ea socoteala, trebuiau să lucreze şi sâmbătă, măcar dimineaţa…

Calculul era just. Abernathy răspunse chiar el la telefon şi ştiu imediat despre cine era vorba.

— Bravo! Dar repede ai ajuns! îi spuse el. Poţi veni încoace chiar de astăzi dimineaţă?

— De ce nu! replică Sally.

El îi dădu adresa şi-i explică cum putea ajunge la birou iar ea, simţindu-se din nou foarte veselă, puse receptorul la loc.

Abernathy i se păruse, la telefon cel puţin, foarte şi simpatic, aproape dornic s-o vadă. Se întreba tocmai ce îi povestise Winant despre ea, dar după aceea îndepărtă ideea cu desăvârşire. Toate acestea aparţineau trecutului şi nu o interesau.

Luă tramvaiul pe care i-l indicase Abernathy, nu departe de hotel.

Pittsburgh era singurul oraş dintre cele ce le cunoştea ea unde mai circulau încă tramvaie cu troleu.

Ea coborî acolo unde îi spusese Abernathy s-o facă, la Triunghiul de Aur, o piatră triunghiulară înconjurată de blocuri înalte, moderne, din oţel şi sticlă. Intră într-una din clădiri, conform indicaţiei precise a lui Abernathy, luă ascensorul şi apoi intră în birourile firmei lui Abernathy fără să bată la uşă.

Prima cameră era un fel de sală de aşteptare mobilată doar cu două scaune şi o măsuţă. Pe măsuţă se afla o lampă, un nud din lemn ars care ţinea becul şi abajurul.

Într-o ferestruică din perete apăru un cap, exact în faţa ei, şi câteva clipe după aceea se auzi o voce:

— Sally Heffeman? Intră, te rog!

Sally trecu prin uşa sălii de primire şi se pomeni într-o cameră mare, în formă de L. Cele două capete ale camerei erau formate din ferestre mari, Lângă ferestre, la planşete de desen, şedeau trei persoane, dar ea nu avu răgazul de a se

uita spre ei.

Abernathy, un bărbat voinic, simpatic, gras, cu o faţă numai zâmbet, o întâmpină şi o introduse în biroul său, înconjurat de camera cea mare în formă de L.

El se aşeză la biroul său imens, alături de care se afla o planşetă de desen, şi o pofti să ia loc, într-un fotoliu, cu un gest larg.

— Winant mi-a spus o mulţime de lucruri extrem de plăcute despre dumneata!

— Am adus câteva probe! spuse ea, depunând un plic mare pe biroul lui. Nu-i cine ştie ce, majoritatea sunt desene pe care le-am făcut la şcoală…

— Nu era nevoie de ele! spuse el, deschizând plicul. Dar dacă tot le-ai adus, mi-ar face plăcere să le privesc!

Şi, timp de câteva minute, el admiră fiecare din desenele ei.

„Doamne, se uită cu adevărat la ele!” se gândi ea, fericită.

— Sunt foarte, foarte bune! spuse el în cele din urmă, privind-o cu seriozitate. Eşti exact ceea ce mi-am dorit… Vreau să ştii că eu debutez cu acest birou, ca director al unui studio independent…

— Îmi pare bine! exclamă ea, nu prea ştiind ce va urma.

— Mi-ar face plăcere să vii să lucrezi cu noi. Am nevoie de dumneata.

— Cu plăcere! răspunse ea.

— Poţi începe de luni?

— Desigur!

— O.K! O sută douăzeci şi cinci de dolari pe săptămână, pentru început, îţi convine?

Timp de o clipă, Sally nu ştiu ce să răspundă. Sumă era fantastică, comparată cu ceea ce primise de acasă, în timpul studiilor.

— Bineînţeles! spuse ea, revenindu-şi.

El se ridică şi se apropie de ea.

— Dacă e ceva cu care ţi-aş putea fi de folos, până ce te vei aranja îi spuse el, o fac cu plăcere. Poate ai nevoie de un automobil, de cineva care să te conducă…

— O să-mi amintesc de propunerea dumneavoastră. E foarte amabil din partea dumneavoastră, dar cred că mă voi putea descurca bine şi singură, deoarece cunosc, oarecum, oraşul… Obişnuiam să vin pe aici când eram o copilă… spuse ea.

— Unde ţi-ai găsit cameră? întrebă el.

— Pentru moment, la Webster Hall…

— Splendid! E minunat acolo! Vei găsi acolo o mulţime de activităţi!

Ea îi aruncă o privire rapidă, dar, judecând după privirile sale, nu părea că se gândise la nimic neobişnuit.

„Am început să fiu mult prea sensibilă după noaptea aceea cu pokeriştii!”, îşi spuse ea.

El se îndreptă spre uşă şi-i spuse:

— Aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu cei cu care vei luca de-acum încolo, viitorii colegi…

Ea îl urmă în camera mare.

— V-o prezint pe Sally Heffeman! se adresă Abernathy celor care lucrau lângă ferestre. Începând de luni, va lucri aici, cu noi!

Şi, luând-o de braţ, se opri cu Sally în faţa fiecărei planşete de desen.

— Jack Winternitz!

Jack era un tânăr slab şi foarte înalt, chiar când şedea, şi care purta ochelari.

— Şi Bill Pollard!

Bill era şi el tânăr, un negru, care o salută din cap foarte solemn.

Era destul de frumos, semăna cu Harry Belafonte, cum se gândi chiar atunci Sally, numai că era mai negru.

— Şi Judy Keller!

Judy era măruntă, dar dotată cu nişte ţâţe imense pe care abia le putea ţine sub un pulover purpuriu. Avea un zâmbet larg, ciudat.

„Probabil că este extrem de futăcioasă!", îşi spuse sinea ei Sally. „Oare cum s-o fi descurcând ea cu Bill Pollard?!

— Pe ceilalţi o şi-i cunoşti luni, adăugă Aaron Abernathy.

Se aplecă peste una din planşete şi scrise un număr pe ceva.

— Dacă crezi că soţia mea, sau chiar eu, am putea face ceva pentru dumneata până luni te rog telefonează-ne la acest număr!

— Foarte mulţumesc! răspunse ea, şi se îndrepta spre ieşire, salutându-i pe toţi cu o fluturare de mână.

„S-a terminat cu creioanele, cu cărţile!", îşi spuse ea în drum spre ascensor, zâmbind încântaţi.

În holul hotelului îşi cumpără un ziar pe care începu să-l citească de îndată ce intră în camera ei. O interesa mai mult rubrica de locuinţe de la mica publicitate şi descoperi trei anunţuri de mici apartamente mobilate.

Telefonă la toate trei numerele. Răspunseră doar două şi Sally plecă să le viziteze. Dar nu-i plăcură, deoarece se aflau la etajul de sus al unor case particulare, neoferind

niciun pic de independenţă. Reveni la hotel şi încercă, din nou, al treilea număr de telefon, care răspunse, în sfârşit. Apartamentul era în imediata apropiere a hotelului, şi după numai 15 minute ea îl şi închinase, plătind garanţia şi chiria pe o lună.

Mai avea destui bani ca să poată rezista o săptămână, până îşi va încasa prima leafă.

Apartamentul era de fapt o garsonieră: o cameră mare, cu o chicinetă, un alcov pentru dormit şi o cameră de baie mare. Mobilierul nu era cine ştie ce, dar suficient, şi mai ales curat, încât fata îşi aduse bagajele cu un taxi, le despacheta, apoi ieşi, îşi cumpără ceva alimente de la un super-market din apropiere, astfel încât, înainte de căderea serii, era deja aranjată.

După aceea, începu şi pentru ea un weekend lung, şi îi trebui enorm de multă stăpânire de sine ca să se abţină de a telefona lui Bob Rankin la New York. Nu, nu-i veni prea uşor, dar în cele din urmă a fost fericită când a sosit ziua de luni…

CAPITOLUL IX

De la fereastră la care se afla planşeta ei de desen, Sally putea să admire întregul centru al oraşului Pittsburgh.

Pe măsură ce treceau zilele, ea decise că oraşul era cel mai plictisitor din câte văzuse până atunci.

În schimb, colegii ei deveneau pe zi ce trecea tot mai interesanţi, aşa cum avu prilejul să constate încă din prima zi de lucru cu Jill Ryan. Jill era a patra desenatoare, care nu lucrase sâmbătă, atunci când Sally venise prima dată acolo, şi-i întâlnise pe ceilalţi. De fapt, afară de asta, îşi spuse Sally,

se părea că Jill nu lucra niciodată…

Jill era o roşcată foarte înaltă, trecută de prima jumătate a celor douăzeci de ani, şi respira toată doar sex. Şezutul ei, bine format, era atât de senzaţional încât bărbaţii nu-şi puteau dezlipi privirile de la el. Şi, dacă o făceau, aceasta se datora faptului că tot rostul trupului lui Jill avea un ciudat magnetism sexy.

Avea sâni înalţi, tari, care jucau mândri la fiecare mişcare a ei, chiar atunci când Jill şedea pe scaun. Picioarele ei lungi, voluptuoase, erau de o albeaţă neobişnuită, care se potrivea de minune cu culoarea feţei şi cefei fetei. Dacă razele soarelui o atingeau vreodată, gândise Sally, cu siguranţă că nu lăsau nicio urmă. Dar se pare că Jill nu prea petrecea multă vreme la soare. Cu toate acestea, în paloarea ei nu era nimic bolnăvicios.

Jill respira a sănătate, a energie şi a sex. Era exact tipul de femeie pe care şi-ar fi dorit-o orice bărbat, în pat, cu picioarele desfăcute…

Tocmai Jill a fost aceea care a trezit din nou în Sally acea teribilă poftă de futut care o izgonise de la facultate.

Nu în mod direct; Sally nu fusese niciodată o lesbiană, ci indirect.

La persoana a treia… Şi cine credeţi că era această, persoană a treia? Dintre toţi, tocmai Jack Winternitz, înaltul cu ochelari, ponderat şi însurat!

*

Noaptea de luni fusese una extrem de lungă şi singuratecă pentru Sally. Singură în apartamentul ei. Dar ea reuşi din nou să se stăpânească şi să nu telefoneze la New York.

Marţi la prânz fata îşi cumpără o carte pe care voise de mai mult timp s-o citească şi, după ce-şi termină lucrul, se hotărî să nu se înapoieze direct în apartamentul ei, ci să se ducă undeva în oraş, să ia masa de seară. La cafea, îşi aminti de cartea pe care o cumpărase şi pe care, bineînţeles, o uitase la birou. Dar asta nu era o problemă.

Avea o cheie de la birou, aşa cum aveau toţi ceilalţi colegi ai ei.

Când intră în birou, în sala de aşteptare ardea o lumină, deşi nu se afla nimeni acolo. Probabil că femeia care făcea curăţenie o uitase aprinsă. Sally îşi luă cartea de pe planşeta ei şi, privind pe fereastră, îşi aruncă ochii în jos zărind panorama luminilor de pe bulevarde.

Atunci se întrebă, aşa, din senin, cum arăta priveliştea din biroul lui Abernathy. Uşa nu era încuiată şi ea intră în biroul întunecat, trăgând uşa după ea, fără să aprindă lumina. Privi pe fereastră şi văzu o privelişte feerică, de parcă era o ilustrată…

Fascinată de jocul de lumini care se oferea privirilor ei admirative, rămase ţintuită locului până ce auzi deschizându-se o uşă…

Neînfricată, Sally se apropie de peretele de sticlă care despărţea o parte a biroului lui Abernathy de camera mare. Trei părţi ale peretelui din sticlă erau opace, dar o parte, ceva mai sus, era din geam obişnuit. Şi, pe acolo, Sally privi în camera mare…

Jill Ryan tocmai intră în camera mare, urmată de Jack Winternitz care închise şi încuie după el uşa de afară. Sally voi atunci să iasă din biroul lui Abernathy, când tocmai auzi începutul unei conversaţii.

— Hai să intrăm în biroul lui Abernathy! spuse

Winternitz. Are un divan acolo!

— E încuiat seara, întotdeauna! spuse Jill.

„Nu totdeauna!" gândi Sally, şi se opri lângă geam să vadă ce fac.

— Nu-i nimic! Ce, pe jos nu-i bine? replică Jack Winternitz apropiindu-se de Jill.

— Şi ce cusur are planşeta mea de desen? Sau a ta?! Sau a oricărui altuia! replică fata.

— La asta nu m-am gândit! spuse Winternitz.

Braţele sale o îmbrăţişară, strângând-o lângă el.

Sally privi gura roşie, deschisă, a lui Jill, apropiindu-se de cea a lui Jack, şi limba ei care începu să joace. Văzu apoi una din mâinile lui Jack coborând pe spatele lui Jill, şi revenind înapoi pe sub fusta ei, ridicând-o sus şi mângâindu-i fundul ei gol. Nu, Jill nu purta chiloţi.

Probabil că nu-i purta niciodată!

Apoi, cu o mişcare grăbită, Jack scoase rochia lui Jill, care rămase goală puşcă în faţa lui, înţepându-l cu sânii ei obraznici, cu sfârcurile ca nişte degete provocatoare.

— Hai pe planşă! spuse ea şi fugi de lângă Jack.

Lăsă în jos planşeta ei, în aşa fel încât placa acoperi fereastra, şi se rezemă de ea cu picioarele larg desfăcute, oferindu-i gaura ei umedă, bine vizibilă în boschetul roşcat.

— *À-propos*! zise Jack, stând în faţa ei. Mi-am amintit că nu am cinat încă în seara asta!

— Ce băiat bun eşti tu, Jack! replică Jill, desfăcându-şi şi mai mult picioarele, lăsându-se pe spate, de parcă ar fi vrut să-i ofere pizda pe tavă. Am ştiut întotdeauna că eşti un băiat bun, din prima zi când te-am întâlnit! Îţi trebuie doar câteva pahare în plus ca să ţi-o scoale…

— Mi-ai sculat-o! spuse Jack, aplecându-se spre Jill.

Sally privea atentă, uitând unde şi cine era, în timp ce propria ei pizda începu să devină un adevărat iad.

Chiar atunci îl văzu pe Jack desfăcând buzele vaginale oferite de Jill şi apucându-le cu toată gura. Capul lui începu să se mişte şi începu s-o sugă şi apoi s-o lingă, ritmic, cu gesturi lungi, lente.

Capul lui Jill era lăsat pe spate, cu gura larg deschisă de parcă era în agonie. Şi, cu o voce tot mai stridentă, ea spunea din când în când:

— Aşa, Jack… Aşa… mănâncă-mi-o… Aşa, Jack, mănâncă-mi socoteala, cinează, scumpule… Aşa…

Sally îl zări pe Jack umblând la cureaua sa, apoi, mişcând din şolduri şi lăsându-şi jos pantalonii şi izmenele în timp ce-şi continua activitatea cu limba, ritmic, ritmic. Pula lui, lungă, albă, parţial acoperită de unul din picioarele lui Jill, devenise nerăbdătoare.

Privindu-l, Sally simţi nevoia să-şi ducă mâna jos să-şi împingă degetele strânse în propria ei gaură, care începuse s-o chinuiască.

Era posedată de o dorinţă de nestăpânit de a ieşi din biroul şefului, de a intra în cameră şi de a apuca pula lui Jack, pentru a o băga în ea, la locul potrivit…

Parcă recepţionând mesajul din camera cealaltă, în acelaşi moment, Jack îşi trase limba din gaura lui Jill, se îndreptă din spate şi-şi admiră pula devenită tot mai neliniştită, mai nerăbdătoare.

Rapid, el manevră o roată de pe marginea planşetei şi o îndreptă.

Acum, gaura lui Jill era la acelaşi nivel cu pula lui, iar picioarele ei delicioase se înlănţuiră în jurul şoldurilor sale.

— Haide, Jack! o auzi Sally pe Jill spunându-i. Acum,

fute-mă, hai! Bagă-ţi cocoşul ăsta lung, splendid, în pizda mea şi dă-i bătaie, până mă vei omorî, iubitule! Haide, nu mă mai lăsa să tânjesc după el atâta timp…

Şi în timp ce pula lungă, nerăbdătoare, a lui Jack pătrunse în ea, dispărând aproape cu totul, cu desăvârşire, în găurica ei roşie, Jill începu să-şi mişte sacadat bucile şezutului pe planşeta de desen.

Sally simţi nevoia să-şi strângă şi ea picioarele şi oftă din greu.

Simţea parcă şi ea pula lui Jack intrând în propria ei păpuşică, dornică deodată de un futut ca lumea şi, pentru că pula lui Jack se afla în gaura lui Jill, iar ea era nevoită s-o înlocuiască doar cu degetele ei tremurânde, umezite de propriul ei suc intern, Sally începu să-i urască pe cei doi. Pe amândoi… Şi să se urască pe sine însăşi, lucru pe care-l făcea contra voinţei sale…

Nu-şi putea dezlipi privirile de la scena inimaginabilă pe care o vedea acum în camera mare de alături. O scenă pe care nu şi-ar fi putut-o închipui nici în visele ei cele mai sălbatice.

Jack Winternitz, în sunetele unor oftaturi şi exclamaţii de delir şi extaz, îşi unise mâinile sub şoldurile în continuă mişcare al lui Jill şi, fără să se oprească din activitatea lui, fără să-şi scoată pentru o clipă măcar pula din ea, fără să piardă nici măcar o singură împingere, o plimba pe Jill prin cameră, oprindu-se la fiecare pas ca s-o mai împungă cu pula lui formidabilă. Picioarele lungi ale lui Jill erau înlănţuite în jurul lui, deasupra şoldurilor, şi fata era într-un extaz vizibil.

Privindu-i futându-se cu atâta forţă, Sally îşi frământa înnebunită cu degetele propria ei gaură şi, când o auzi pe Jill începând să ţipe, să strige de plăcere, împingându-se în pula

în continuă activitate a lui Jack, Sally avu propriul ei orgasm, sprijinindu-se, slăbită de oboseală, de biroul lui Abernathy.

Stătea tot acolo, cu capul plecat în jos, aşteptând propria ei păpuşică să se calmeze, când auzi uşa deschizându-se şi închizându-se la loc.

Se duse la peretele de sticlă şi văzu că Jack şi Jill plecaseră.

Lăsaseră însă lumina aprinsă. Sally îşi luă poşeta şi cartea, mai aşteptă câteva minute ca să fie sigură că cei doi ajunseră jos cu ascensorul lent de noapte, apoi plecă şi ea.

Nu voia să fie descoperită acolo, ca martoră nepoftită, dacă cumva, după ce-şi vor fi refăcut forţele la cină, vor reveni ca să-şi continue orgia.

Înciudata, Sally se întreba cum ar arăta partea a doua a spectacolului. Gândul acesta o însoţi până când ajunse acasă, la ea. Şi mai târziu, în pat, încercând să citească cartea pe care şi-o cumpărase, gândurile ei reveneau întruna la scena pe care o văzuse. Ştia că de acum încolo o să fie foarte greu să privească planşeta de desen fără să-şi amintească de cele văzute.

Avu o noapte agitată. Dar nu era nici prima, nici ultima…

*

Dimineaţa Sally a fost prima la birou. Becul singuratec mai ardea încă, dar planşeta de desen a lui Jill era îndreptată, readusă la unghiul normal de lucru. Deci, cei doi reveniseră după aceea. Sally îşi amintea precis că atunci când ea plecase, seara, planşeta fusese complet întinsă, ca o masă, sau ca un pat…

Sally era însă, acum, fericită că nu stătuse aşteptând să

asiste la partea a doua a „duelului sexual” dintre cei doi. Sau poate că avusese loc şi o a treia parte?! Habar n-avea, şi nici nu-i păsa.

Cu chiu, cu vai, trecu şi a doua zi deşi, după masa de prânz, o podidise un somn teribil. După lucru, însă, când revenise acasă şi luase cina singură în apartamentul ei, Sally nu se mai simţise, deodată, adormită.

Era perfect trează, plină de o energie care-i macină nervii.

Apucata parcă de un dor nebun de a face pe gospodina, ea strânse câteva rufe murdare într-o faţă de pernă şi coborî cu legătura ei la spălătoria automată pe care o zărise nu departe de locuinţa sa.

Se aflau acolo numeroşi tineri, unii ocupaţi cu încărcarea sau cu golirea maşinilor de spălat şi de uscat, alţii şezând şi citind, în aşteptarea rufelor care se aflau în maşină, iar alţii, aşteptând pur şi simplu degeaba.

Sally găsi fără nicio dificultate deosebită o maşină liberă, dar întrucât nu fusese până atunci niciodată într-o spălătorie automată, nici chiar ca vizitatoare, a fost nevoită să citească mai întâi, cu atenţie, instrucţiunile de folosire a maşinii. După ce porni maşina de spălat, reciti instrucţiunile, căutând o indicaţie asupra duratei operaţiunii, dar era în zadar. Se uită la o mulţime de semne, aplicate pe perete, dar nici acolo nu găsi nicio indicaţie asupra timpului cât trebuia să aştepte până ce se va termina spălatul şi uscatul rufelor ei.

Un tânăr blond, atletic, cam de aceeaşi vârstă cu ea, era tocmai ocupat cu închiderea maşinii de spălat de lângă ea. Ceva pe chipul lui îi amintea de adolescenţa ei, şi îi dădu un fel de siguranţă de sine.

Aşa încât, în cele din urmă, îl întrebă:

— Ai putea, cumva, să-mi spui cam cât durează distracţia asta?

— Ca de obicei! îi spuse el, fără s-o privească.

— Adică? insistă ea, adăugând ca o scuză: E prima oară pentru mine…

Abia atunci el o privi şi rămase cu privirile pironite asupra ei.

Apoi îi spuse:

— Circa o jumătate de oră, apoi o altă jumătate de oră acolo, la maşina de uscat, dacă ai vreun prosop printre lucruri…

— Nu, n-am niciun prosop…

— În cazul acesta, doar 20 de minute. Echivalentul a 20 cenţi. La un loc, deci, aproape o oră… O veşnicie în aceste locuri…

— Mda, sunt de acord cu tine! răspunse ea privind în jurul ei.

Deodată el începu să zâmbească. Avea un zâmbet plăcut, deschis, sincer, ca de puşti inocent. Cel mai periculos dintre zâmbete, care te avertizează că nu trebuie să te apropii prea mult…

— Eu, de obicei, mă duc şi beau între timp o bere, ca să evit nebunia, adăugă el. N-ai vrea să vii cu mine?

— Mi se pare o propunere destul de acceptabilă, replică, uitând de avertisment.

*

El cunoştea un locşor în imediata apropiere a spălătoriei. Era şi normal să-l cunoască, era doar în anul al treilea de universitate.

Asta, Sally a aflat-o în timpul scurtului drum parcurs

până la local.

Se numea Alan şi nu avu niciun fel de pretenţii, să-i spună Al, sau în vreun alt fel, mai scurt.

Locul era straniu. Nu văzuse nici măcar o firmă afară, dar el o conduse, după ce deschisese o uşă masivă de lemn, de-a lungul unui coridor lung până ce ajunseră într-o sală mare cu un bar de-a lungul celor patru pereţi şi cu un fel de platformă înaltă, un fel de scenă, la mijloc. Într-un colţ se afla un aparat muzical care nu era pus în priză, iar în colţul opus se afla un pian la care un negru zvelt cânta melodii vechi. Sally resimţi un fel de început de simpatie pentru Pittsburgh…

Se căţără pe un taburet, lângă bar, şi se decise să bea o bere, exact ceea ce-şi comandă şi noul ei prieten, pe care-l culesese de la spălătoria de cartier.

— Dacă nu mă-nşel, eşti nou venită în acest oraş? întrebă Alan. Ţi-l prezint pe Bart!

Bart era tânărul care le servise berea şi, judecând după aerele lui, era patronul localului, îşi dădură mâinile. Cine ştie, îşi spuse ea în gând, acest Bart îi putea fi de folos cândva, fiind o fată singură, lipsită de apărare, într-un oraş străin.

— Nu sunt doar nou venită, replică ea lui Alan. Mă aflu aici de vreo patru zile, dar nu e prima oară când sunt la Pittsburgh, căci obişnuiam să vin să-mi vizitez rudele, mai demult.

— Hm, nu prea e un oraş care să merite să fie vizitat! spuse Alan.

— În schimb, e un oraş în care merită să locuieşti! interveni Bart întrebând-o apoi pe Sally: Eşti la universitate?

— Nu, am terminat… Lucrez acum…

— Asta-i ceva nou, neobişnuit, în cartierul nostru. Afară de cei de la centrul medical… Majoritatea celor care ne frecventează sunt de obicei studenţi…

Timpul le trecu tot pălăvrăgind în felul acesta, apoi se duseră la spălătorie ca să schimbe lucrurile din maşinile de spălat în cele de uscat şi se înapoiară la bar. Bart îi primi ca pe nişte vechi cunoştinţe.

— În circa 20 minute rufele mele vor fi gata! îi spuse Sally. Iar, după aceea, voi dispare pentru totdeauna din viaţa dumitale…

— Oh, nu! răspunse Bart. Serveşti o bere, da?

— Nu vor fi doar 20 de minute, spuse Alan. Trebuie să mă aştepţi şi pe mine…

— Dar rufele mele vor fi gata în 20 de minute.

— De acord, dar eu am şi nişte prosoape…

— Oh, spuse Sally. În regulă, te aştept!

Deodată îşi dădu seama că Pittsburgh începea să-i placă. Şi că o să aibă de furcă cu Alan încă înainte de a trece seara… Dar nu Alan era cel care o preocupa… ci ea însăşi… Mai ales după ce privise scena de ieri, prin peretele de sticlă…

*

Alan o conduse acasă, ducându-i galanton bocceaua de rufe împreună cu propria lui boccea.

Sally nu-l putuse opri s-o facă, dar îl opri la uşa apartamentului ei.

— Mulţumesc! îi spuse ea, luându-i bocceaua din mână. Ai fost drăguţ.

El se uită lung la ea fără să spună niciun cuvânt.

— Ne vom revedea? întrebă ea ca să spună ceva. La

spălătorie, ori la barul lui Bart?

El se prefăcu a ignora întrebarea ei.

— Ai putea să mă inviţi înăuntru, un pic!

— N-am nimic de băut, răspunse ea. Nici măcar, o sticlă de bere. Nu am fost pregătită să primesc oaspeţi…

— Ce importanţă are? spuse el. Mă duc eu să iau şase sticle!

— În regulă! spuse ea. Dar doar pentru o clipă!

El se pregăti să plece, dar, de parcă i-ar fi citit gândurile, zise:

— Eşti sigură că-mi vei deschide când mă voi înapoia?

— Bineînţeles! răspunse ea.

Ce altceva putea să facă? La urma urmelor, Sally era convinsă că-l va putea ţine sub control. Dar, aşteptând să se înapoieze, ea nu mai era chiar atât de sigură. Nu că nu-l va putea controla pe Alan, ci pe ea însăşi! îi revenise dorinţa nestăpânită de a necăji pe bărbaţi, şi împotriva acestuia nu putea face nimic.

Îşi scosese cizmuliţele şi le puse cu grijă, încetişor, în dulap.

Dar după aceea, excitarea puse stăpânire pe ea. Nu se mai putea stăpâni. Voia neapărat să vadă acea privire de poftă animalică pe chipul acestui străin simpatic.

Atunci, începu să se grăbească: îşi scoase repede puloverul şi sutienul, apoi fusta şi chiloţii, rămânând goală puşcă în mijlocul camerei.

Timp de o clipă fu cuprinsă de panică. N-avea nimic de îmbrăcat, ceva cu adevărat seducător, ceva excitant…

Se aplecă şi luă de pe jos puloverul, îmbrăcându-l la loc. Sfârcurile sânilor ei se reliefară obraznice prin materialul fin, aproape transparent… Îşi puse minifusta şi o

ridică cât de sus se putu. Chiar şi aşa, stând în picioare, fusta nu cobora decât cu câţiva centimetri sub pizda ei. Îşi încălţă pantofii cu tocurile cele mai înalte şi se privi în oglinda de la baie.

Nu, n-avea nevoie de nimic altceva! O să-l excite ea, nicio grijă!

Şi începu să fredoneze o melodie. Se auzi soneria şi Sally se duse zâmbind să deschidă uşa.

CAPITOLUL X

Alan îşi dădu seama cu era ceva deosebit în felul cum era îmbrăcată Sally, dar nu ştia ce anume.

Ea remarcă bucuroasă confuzia din privirile sale în timp ce trecea pe lângă el ca să pună cele două cartoane cu câte şase cutii de bere în frigider…

„Două cartoane…!" îşi spuse ea. Deci, tânărul venise să stea „puţin"…

Avusese, vasăzică, dreptate când voise să se ferească de el.

Şi la urma urmelor, nu prea vedea de ce nu i-ar face plăcere, tocmai acum, să se mai amuze un pic, adică…

Decisese doar să dea toate acestea uitării, nu-i aşa…?

Mă rog, un pic să-l necăjească, asta da, dar atât! Nimic altceva! Poate şi puţină pipăială, dar s-o fută, nu!

Între timp, Alan deschisese o bere pentru el şi una pentru ea, după care aruncă o privire cercetătoare în jurul lui.

— Urâtă casă, nu? i-o luă ea înainte.

— Nu, doar lipsită de personalitate, spuse el. Invită şi

tu câteva persoane, fă câteva petreceri, şi o să arate, cu totul altfel. O să aibă un caracter mult mai intim!

— Mă rog, dar nu cunosc pe nimeni, afară de colegii mei de la birou!

— Şi pe mine! adăugă, el, privindu-i picioarele.

— Da, pe tine! replică ea, încrucişând genunchii cu faţa spre el şi lăsând un picior să se legene leneş.

El privi atent şi-i spuse:

— Nu-i rău ca început, dar trebuie să cunoşti lume mai multă…

— Dar mie nu-mi place multă lume…

El îşi ridică privirile de la picioare la ţâţele ei, spunând:

— De fapt, şi mie-mi plac mai mult petrecerile în grupuri mici, ba chiar în grupuri foarte mici…

— Ca ăsta? îl necăji ea.

— Da, cred că pot afirma că acesta este un grup mic, absolut ideal!

Ea îşi lăsă ambele picioare jos, sprijinite pe tocurile înalte, oferindu-i prilejul să privească printre genunchii ei spre pădurea ei fermecată.

— Bun, suntem de acord! zise ea, şi-şi depărta genunchii. El nu-şi dezlipi privirile, în timp ce ea simţea că propria ei excitare este în continuă creştere. Şi începu să râdă.

— Ce e atât de amuzant? întrebă el.

— Mi-am adus aminte de un puşti la care eram baby-sitter!

— Pe ce chestie?

— El obişnuia să şadă pe jos şi să se uite în sus, la mine. Avea pe faţă aceeaşi expresie pe care o ai tu acum.

Alan se aşează repede pe jos şi se uită spre ea.

— Aşa?

— Exact!

— Şi ce-ai făcut după aceea?

— Să-ţi arăt?

— Te rog! spuse el, şi arăta exact că Walter.

Ea desfăcu încetişor picioarele, foarte încet, şi apoi, deodată, brusc, şi le desfăcu în formă de V, după care îşi strânse picioarele, ridicându-se, în timp ce el se lingea pe buze.

— Asta-i tot! mai spuse ea. Am vrut doar să văd ce mutră vei face…

— Serios? spuse el. O apucă de umăr şi o împinse înapoi pe divan, aşezându-se lângă ea. Apoi se aplecă spre ea şi încercă s-o sărute. Când ea întoarse capul, el o apuca cu fermitate de bărbie şi-şi lipi buzele de ale ei. Ea le întredeschise timp de o clipă, tocmai de-ajuns ca el să-şi înfigă limba între ele. O mână a lui pătrunse sub pulover şi începu să se joace cu sfârcul sânului. Cealaltă mână pătrunse pe sub fustă până la buzele clitorisului.

În clipa aceea ea se smuci de lângă el şi se ridică.

— Ajunge! Asta-i tot! Şi vorbesc serios! spuse ea.

— Adică, pentru moment? întrebă el.

— Nu, asta-i tot! repetă Sally.

— Cred că eşti nebună! zise el.

— Se prea poate. Dar aşa vreau eu şi asta e treaba mea…

— Îmi pare rău, draga mea, dar nu-i numai treaba ta! răspunse el şi se ridică, lăsând să i se vadă umflătura din pantaloni.

— Oh, pentru asta îţi faci un duş când ajungi acasă…

— Nu-mi plac duşurile reci şi nici mazărea şi nici

plimbările prea lungi…! zise el.

— Îmi pare rău, Alan. Sunt cam nebună! zise ea.

— În regulă! replică el.

Dar nu era în regulă deloc. Pula sa risca să rupă pantalonul, şi ea nu-i putea rezista. Căzu în genunchi, în faţa lui, şi-i spuse:

— E ceva, totuşi, ce pot face pentru tine!

El o privi întrebător, dar ea duse mână la şliţul lui; i-l desfăcu şi scoase organul erect afară, gros ca încheietura mâinii ei, mare, roşu şi tare. Sally trecu limba peste el, dar nu reuşi să-l cuprindă de la început în gură. Cu chiu cu vai reuşi şi începu să-i lingă.

— Eşti o fată bună! spuse el, şi se lăsă pe divan, închizând ochii.

Ea continuă să-i sugă pula în timp ce el suspina satisfăcut.

Apoi, deodată, el o apucă de urechi şi-i spuse:

— Sunt gata, draga mea, fă ce vrei.

Era un adevărat gentleman, îşi zise ea, că o avertizase în felul acesta, dar ea continuă să i-l sugă, din ce în ce mai tare şi mai repede, lăsând organul lui să intre şi să iasă din gura ei până când înghiţi, aproape înecându-se, sperma lui caldă.

Însă Sally continuă să-i lingă pula până când nu mai rămăsese pe ea niciun firicel de spermă. Apoi îl privi zâmbind.

— Ei, ţi-e mai bine?

— Mult mai bine! replică el şi o privi atent. Eşti o fată foarte stranie… Foarte drăguţă, dar şi foarte ciudată…

— Nu-i nimic straniu în toată chestia asta! spuse ea, ridicându-se în faţa lui. Tot secretul constă în aceea că nu

mai vreau să mă fut!

— Şi asta tocmai acum, după ce te-am întâlnit eu?!

— Nu, încă dinainte! îl asigură ea.

El plecă, lăsând acolo cartoanele cu bere.

„Va reveni, desigur!" se gândi ea.

CAPITOLUL XI

La lucru, la studio, era aproape cu neputinţă să nu se gândească la ce se întâmplase, să nu simtă că-i este poftă. Şi asta nu numai din pricina privirilor excitate cu care Jack Winternitz o privea necontenit pe Jill Ryan, sau a atracţiei pe care Judy Keller o exercită asupra lui Aaron Abernathy.

Cel mai mult, însă, o provoca tânărul negru Bill Pollard, care lucra la planşeta din faţa ei. El respira numai a poftă şi o excită profund, o excitaţie care i-a trezit imediat pizda la viaţă. El aproape că nu-i vorbea, dar excitaţia părea că e suspendată între ei doi, aidoma unui nor… Cu toate acestea, ea reuşi să-şi vadă de treabă şi fu fericită când remarcă după câteva zile că patronul ei nu-i acordă o atenţie mai deosebită, netratând-o deloc altfel decât pe toţi ceilalţi.

Abernathy era nespus de ocupat când se afla la birou. Toată lumea avea treabă cu el. dar el nu intra niciodată în panică. Se vedea limpede însă că e nevoit să facă singur totul.

Ceea ce avea Abernathy nevoie, mai mult ca orice, decise Sally, era o persoană care să poată prelua relaţiile cu publicul pentru el.

Cineva care să-l scutească de lucruri inutile. În mintea ei se şi născu, încetul cu încetul, un plan despre rolul ei în viitor la biroul lui Abernathy.

Dar trebuia să aibă răbdare, şi mai ales voinţă, ca să n-o ia din nou razna. Da, dar o întrebare îi revenea necontenit în minte: oare pula lui Bill Pollard era tot atât de lungă ca a lui Bob Rankin?

Tot atât de mare? De groasă? De tare? Poate chiar mai mare?! Nu, asta era imposibil…!

Toate gândurile acestea o făcură să se gândească iarăşi la Bob, la New York. Şi prima săptămână de birou luă sfârşit în chinuri care pricinuiau adevărate suferinţe pizdei ei necontenit umede.

*

Serile, acasă, erau cele mai grele. Acolo nu-l mai avea la îndemână pe Bill Pollard, la care să se gândească. Deseori se surprinse gata să telefoneze lui Bob. Timp de două seri încercă să citească, dar nu reuşi.

Încercase metoda spălătoriei, dar acolo dăduse de Alan. Şi nu era bine, era prea aproape de casă şi nu voia să fie din nou nevoită să-şi facă bagajele.

Joi seara, când simţi că pereţii camerei sunt gata să se prăbuşească peste ea, Sally se decise să vadă un film, singură. Îşi puse cizmuliţele şi plecă. Intră în cinematograf: un film de Ingmar Bergman, un incest plicticos.

Se aşeză în ultimul rând, dar plecă destul de repede acasă.

*

Vineri la prânz lucrurile începură să devină mai luminoase pentru Sally.

— Unde iei masa? o întrebă Bill Pollard, cu un surâs spontan.

— Ca de obicei… caut un restaurant decent…

— Cum aşa? Ticăloasele astea de colege ale noastre te-au lăsat să te duci singură la masă?! exclamă Bill incredul. Înţeleg că sunt geloase pe dumneata, dar asta-i prea mult…

— Nu-mi pasă! Şi, de altfel, nu-mi place să iau masa cu fete…

— Mie da! Şi lui Jack şi lui Aaron, dar cred că ei se cam tem de dumneata…

— Serios? De ce?

— Păi, ei sunt însuraţi…

— Şi dumneata nu eşti?

— Nu!

— Şi nu ţi-e frică?

— Nu! Nu mi-e frică de dumneata!

Ieşind din birou, ea îl întrebă:

— *À-propos*, ce anume îi face să le fie frică de mine?

El îi aruncă o privire lungă, lungă de tot, care ei îi plăcu.

— Eşti prea mult! Prea mult pentru oameni ca noi, simpli muncitori…

La restaurant, în aşteptarea eliberării unei mese, se aşezară la bar şi comandară ceva de băut. Ea se simţea cu totul altfel, aproape că regretă zilele trecute fără compania lui.

Începură să vorbească despre muzică. Continuară discuţia şi după ce terminară masa, în drum spre birou.

După lucru, reveniră împreună la restaurantul unde prânziseră.

Apoi, el o duse într-un bar unde cânta o orchestră de jazz, nu cine ştie ce, însă. Ea i-o spuse. Atunci, Bill îi propuse:

— Dacă eşti de acord şi vrei, putem merge la The Hill.

— Ce-i aia?

— Versiunea locală a Harlemului… Acolo vom găsi un jazz adevărat.

— Să mergem, dar cu o condiţie – vreau să plătesc partea mea. Doar am luat leafa azi… spuse ea.

— Eşti sigură că vrei să mergi acolo?

— Desigur! Sper că nu se siluiesc fetele pe stradă?! concise ea.

— Asta nu! Dar nu-i exclus să fii singură fată albă de acolo!

— Dar sunt cu tine!

— Da! Asta aşa-i! confirmă el.

*

Se duseră cu un taxi acolo şi intrară într-un bar în care cânta o orchestră mică – un trio, pian, tobă şi saxofon. Lume puţină, dar niciun fel de chip alb, nici bărbat, nici femeie.

— Hei, Bill! strigă barmanul. Nu te-am mai văzut de-o veşnicie!

— Noroc, Desmond! Ţi-o prezint pe Sally, replică Bill.

Barmanul o salută.

— Vrei să-mi trimiţi două pahare cu whisky, te rog! adăugă Bill.

— Eşti de-al casei? îl întrebă ea.

— Într-un fel… Obişnuiam să vin pe-aici… Orchestra era bună. În pauză, Bill îi invită pe cei trei la masa lor şi le oferi de băut, prezentându-i lui Sally.

— De ce nu te duci să ţii un pic pianul cald? îl întrebă toboşarul pe Bill.

— Nu, nu în astă seară!

— Te rog, du-te! Aş vrea să te aud! spuse Sally.

— Altă dată, azi am avut o zi grea…

— Mda! A fost o săptămână grea, spuse şi ea, privindu-l.

— Aşa-i! replică el, susţinându-i privirile.

Muzicanţii terminară de băut, refuzară un nou pahar, şi se duseră la bar.

— De ce au plecat? Voiam să-i cunosc mai bine… zise Sally.

— N-au vrut să ne deranjeze, replică Bill.

— Dar nu ne-au deranjat! spuse Sally.

— Poate că da! spuse Bill, şi mâna lui, pe sub masă, se plimbă pe carnea de deasupra genunchiului ei.

Sally resimţi o excitare teribilă, până în fundul fundului.

— A fost o săptămână teribilă! spuse ea, privindu-l.

— Mult prea teribilă şi lungă! replică el.

— Acum e gata!

— Da, săptămână de lucru. Dar noi de-abia o începem…

— Când ai constatat asta?

— Din prima clipă când te-am văzut!

— Şi eu la fel! recunoscu ea.

— M-am săturat de muzică! spuse el. Dar tu?

— Şi eu. Pur şi simplu nu mai sunt în stare s-o aud. Ceva curios îmi furnică în urechi…

— Şi mie-mi furnică, dar nu în urechi! spuse el.

— Vrei la mine? întrebă Sally de parcă n-ar fi fost ea.

— Bună idee! răspunse el.

— O.K!

El plăti şi ieşiră repede.

În taxi, Bill ezită o clipă, privindu-l pe şofer. Apoi o îmbrăţişa şi o sărută cu foc. Limba lui era ca o lance fierbinte, şi a ei parcă înnebunise.

La un stop, se opriră.

— Eşti prea mult! spuse Bill pentru a doua oară în ziua aceea.

CAPITOLUL XII

De două-trei ori, în taxi, Sally atinse cu dosul mâinii dunga tare făcută de pula erectă în cracul pantalonului, dar reuşi să se stăpânească. Nu o apucă, ca să-i exploreze lungimea şi grosimea, deşi nu avea o altă dorinţă mai mare.

Când intrară în apartamentul ei, el deveni deodată foarte formalist.

— Frumos loc! Splendid. Ai tot ce-ţi trebuie…

— Da! răspunse ea, şi-l privi înciudată cum se aşeza, parcă incomodat, pe marginea divanului.

Îşi scoase o ţigară şi şi-o aprinse.

— Ia-ţi ceva de băut! îi spuse ea, indicând cu capul spre chicinetă. Revin într-o clipă!

În baie, ea îşi scoase toate lucrurile de pe ea, cu mişcări nervoase.

Se aşeză pe marginea căzii şi-şi descălţă cizmuliţele, admirându-şi sânii treziţi de excitarea care pusese stăpânire pe ea.

Îşi încălţa papucii şi-şi puse un halat scurt, alb, transparent. Acesta nu ascundea nimic, absolut nimic. Până şi pizda ei era vizibilă. Ei bine, o să fie vizibilă şi pentru Bill!

Gata să fie suptă, linsă, sărutată şi, mai ales, fututǎ!

De cum o zări, Bill se schimbă. Toată înţepeneala sa formalistă, se evaporă. Şi pula sa, deveni din nou vizibil erectă.

Ea se opri în mijlocul camerei, cu o mână în şold, privindu-l.

Îl dorea, îl voia… El se apropie de ea şi o trase încet spre el, spre pat, cu mâinile strânse pe bucile ei. Faţa lui se lipi de a ei şi apoi coborî între sâni, în timp ce limba sa începu să cutreiere pe trupul ei înfierbântat, tot mai jos, pe burtă, până ce se opri în buricul ei.

— Bill, spuse ea moale, privindu-l.

— Da! răspunse el ridicând capul spre ea.

— Scoate-ţi, te rog, hainele! Vreau să-ţi văd totul! Toată săptămâna nu am făcut altceva decât să mă gândesc la asta, să mi te imaginez gol. Vreau să văd acum dacă ceea ce am văzut în imaginaţia mea corespunde cu realitatea…

— În regulă! spuse el şi se ridică, dezbrăcându-se.

Ea se aşeză pe pat, privindu-l. Umerii lui erau laţi, pieptul său era lat, aproape fără păr. Muşchii erau splendizi, atletici, dar restul nu putu să vadă, deoarece, când trebui să-şi scoată pantalonii, el îi întoarse pudic spatele.

Când se întoarse cu faţa la ea, pula lui era erectă, umflată, şi se îndreptase ameninţătoare spre ea. Timp de o clipă, Sally deschise gura, dar o închise repede, şi-i spuse:

— Adu-ţi lancea încoace! Vrei?!

Şi când el se apropie de ea, Sally îi apucă pula cu afecţiune, şi-i spuse:

— Nu-mi pot lua ochii de la ea!

— Trebuie s-o faci, totuşi, draga mea, dacă vrei să avem plăcere!

— Ai dreptate! spuse ea şi, aplecându-se, îi sărută capul pulii cu dragoste, trăgând o limbă peste el.

— Ajunge! îi spuse el.

Ea se lăsă în genunchi, în faţa lui, şi-şi dădu jos halatul. Apoi se ridică şi se lăsă pe pat.

El se lăsă în genunchi, lângă pat, şi o îmbrăţişă. Apoi, gura lui întredeschisă o găsi pe a ei şi limbile lor se împleticiră într-un dans nebun, în timp ce el, cu mâinile, îi frământa sânii.

Apoi, deodată, ea simţi un deget al lui pătrunzând în gaura ei.

Atunci, Sally se desfăcu din sărutare, se lăsă complet pe spate şi-şi desfăcu picioarele larg.

— Nu! spuse el, şi o privi cu căldură.

— Nu, ce? întrebă ea, înnebunită.

— Nu aici!

— Nu aici? întrebă Sally. Era nebun! Şi ea abia mai putea suporta aşteptarea.

— Nu pe pat! Pe jos! E mai mult loc! spuse el.

„Slavă Domnului!" exclamă ea în gând, uşurată. Şi se lăsă în grabă pe jos, pe covor. Slavă Domnului, nu era nebun, şi chiar avea dreptate, căci pe jos era mai mult loc.

El se urcă peste ea şi Sally îşi încolăci, fericită, picioarele în jurul lui. Faţa lui neagră, surâzătoare, era exact deasupra ei. Ea întinse mâna şi introduse în gaura ei cocoşul lui imens, tare ca stânca.

Un centimetru… şi încă unul… şi încă unul… Până ce capul pulii o pătrunse. Apoi, el se opri.

— Te rog! spuse ea, aproape plângând. Te rog, lasă-mi-l înăuntru!

— Totul?! o întrebă el zâmbind.

— Da, totul! Fiecare centimetru, fiecare milimetru din el, scumpul de el…

Şi el o satisfăcu, încet, desfăcându-i complet picioarele, îşi băgă pula în ea.

Şi, pe măsură ce o pătrundea, ajungând la capăt, ea începu să aibă mişcări spasmodice, înnebunită de plăcere.

Când pula lui fu toată în ea, lovind-o în fundul peşterii, fata îşi încolăci iarăşi picioarele în jurul trupului său şi-şi împinse soldurile în sus, spre el.

Bill o apucă de spate, de umeri, şi-şi continuă mişcările ritmice.

— Aşa, aşaaa… mai adânc… şi mai adânc…! suspină ea.

El începu s-o fută profund, cu mişcări îndelungate, directe, pe care ea le imită. Fiecare împingere a lui trezea în ea valuri infinite de plăcere, de satisfacţii nebune. Ea închise ochii şi mişcările lui deveniră tot mai grăbite, coaiele loveau tot mai tare bucile ei; Sally simţi că e gata.

— Acum!! strigă ea. Acum, ohhh, acum!!!

El îşi împinse pula în ea, cu un efort suprem, cu furie şi, exact în clipa când ea îşi dezlănţui orgasmul, simţi şi sperma lui umplând-o.

Sally îl luă strâns în braţe, extaziată.

Dură câtva timp până ce îşi reveniră din extaz.

El îşi scoase pula muiată din ea şi se ridică, privind-o de sus.

— Da! A fost o săptămână teribil de lungă! spuse el. Dar nici măcar nu speram că se va termina astfel.

— Eu însă am ştiut că va fi aşa! spuse ea.

El îi întinse mâna şi o ajută să se ridice.

— Sper că nu s-a terminat!? îl întrebă ea, devenită deodată foarte serioasă.

— Ce?

— Săptămână.

— E abia vineri!

— Ştii că nu la asta mă gândeam.

— Dacă te gândeai la altceva, atunci să ştii că e abia începutul… cel puţin asta sper eu! spuse el.

— Şi eu! A fost un început oarecare! Pentru mine, în orice caz!

— Şi pentru mine! Eşti splendidă!

Bill se aşeză lângă ea, pe pat, şi-i atinse burta, coborând apoi până la pădurea ei.

— Tu eşti şi mai splendid! N-am fost futută încă niciodată aşa de minunat! spuse ea.

Sau poate că da?! O clipă se gândi la Bob, dar izgoni repede gândul şi atinse cu mâna pula lui Bill, care părea un pendul lung, moale.

— Atenţie! spuse el. Nu-i exclus să se trezească şi să ceară repetiţie…

— Asta vreau şi eu! Ori când vrea el. Şi nu trebuie să se roage!

— Ştii ceva?

— Ce? întrebă ea, privindu-i pula care se întărea văzând cu ochii:

— Hai s-o luăm de la capăt…!

— Taci! spuse ea şi se aplecă peste sexul lui apucând capul pulii cu buzele.

CAPITOLUL XIII

Când Sally se trezi, era aproape ora prânzului.

Sâmbătă. În tot timpul acelei nopţi de dragoste continuă pierduse aproape complet noţiunea timpului. Doar în pauze se ridicau de pe jos şi se întindeau pe pat ca să prindă forţe noi.

Bill mai dormea încă, fericit. Trebuia să-l lase să doarmă, în timpul nopţii cheltuise tot atâta energie câtă cheltuiseră toate echipele olimpice la Jocurile de la México City.

Sally îşi aminti cu drag fiecare orgasm comun şi privi la pula lui moale, care atârna lângă coapsa sa. Duse mâna încet şi, cuprinzându-l cu două degete, ridică organul lui punându-i-l pe burtă. Aşa cum era, moale, îi ajungea până la buric. Sally se ridică în coate şi se arcui peste Bill, admirând unealta care-i provocase atâta plăcere în timpul nopţii. Se lăsă încet peste ea şi începu s-o lingă, de jos până sus.

Pula începu să se umfle şi Sally deschise gura primind-o în ea, începu s-o sugă. Îşi dădu seama că se trezise şi Bill.

Mâinile lui îi desfăcu încet picioarele, şi ea se întoarse cu ele spre capul lui. Limba lui Bill pătrunse în pizda ei şi începu s-o lingă.

Când Sally simţi că se apropie de orgasm începu să-i sugă şi mai intens pula; amândoi terminară, din nou, împreună.

E drept că sperma lui era puţină, dar nu era de mirare… După o asemenea noapte…!

Sally nu mai cunoscuse încă, o asemenea noapte…

Se ridică şi se duse în baie. Când reveni în halatul ei transparent, Bill era aşezat pe patul făcut, în chiloţi, fumând o ţigară.

— Bună dimineaţa! îi spuse el.

— E după-masă deja! N-ai observat?

— Ce contează? Important este că azi e sâmbătă.

— Mă duc să fac o omletă şi nişte cafea. Cred că ţi-e foame!

— Aşa-i! Dar hai să mergem să mâncăm în oraş. N-are niciun rost să găteşti…

— Fii cuminte! Doar nu gătesc nimic!

— O.K! Mă duc să fac un duş. A fost o noapte tare!

*

După ce mâncară, rămaseră tăcuţi vreme îndelungată. Păreau că n-au ce să-şi mai spună.

— Sâmbăta e ziua mea de corvoadă! spuse el, în cele din urmă. Trebuie să mă duc acasă, să mă schimb…

— Vii înapoi pentru cină? întrebă ea.

— Mai întrebi? Dar poate mâncăm în oraş?!

— Nici gând! Îmi place mai mult acasă, mai ales când nu sunt singură!

— Nici n-ar trebui să fii vreodată singură…

— Uneori, prefer aşa.

— Sper că nu diseară!

— Nu, nu diseară! Te rog, revino cât mai repede!

— În regulă! Poate mergem după aceea la vreun film…

— Vom vedea. O să ne mai gândim… spuse ea.

Şi-i zâmbi.

*

Şi Sally avu o groază de treburi de aranjat. Se duse repede la spălătorie, apoi la magazinul alimentar. Aşa-i trecu

toată după-amiaza.

Când reveni acasă, nici n-apucă bine să-şi pună casa în ordine că auzi soneria. Deschise uşa. În prag stătea Bill, zâmbind, cu o sticlă de şampanie frapată sub braţ.

Băură şampania rece. Sally se simţi atât de bine, cum nu se mai simţise de mult… Şi el se simţea bine; o întrebă;

— Ei, ce-ai vrea să facem astă-seară?

— Ştiu ce-aş vrea să fac…!

— Şi eu…!

— Crezi că mai poţi?! După noaptea trecută…? întrebă ea.

— Nu cred! Sunt sigur!

— Eşti minunat… Superb!

— Tu mă inspiri…

— Cum?

— Aşa, pur şi simplu! Ai ceva în tine care mă face să vreau să te am întruna. Parcă eşti o statuie de bronz…

*

Se aşezară să mănânce ceva. Tot timpul cât mâncară, el nu făcu niciun gest de apropiere. Dar ea era satisfăcută. Simplul fapt că el era cu ea, acolo, gata de a o avea, era de ajuns.

Îşi aminti de universitate şi de organul din ceară pe care-l făcuse imaginat după modelul penisului lui Bob Rankin şi făcu o grimasă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Bill.

— Nimic. Mă gândeam, tocmai, la statui…

— Cu pula sculată?

— Cam aşa ceva!

— Deci, vrei?!

— Nu, nu chiar acum. Ceva mai încolo…

— Cum zici tu.

*

Se îmbrăcară şi se duseră să vadă un film. După aceea intrară într-un bar, să bea ceva, dar chelnerii erau ocupaţi cu strânsul scaunelor.

— Ce s-a întâmplat? vru să ştie Sally.

— E sâmbătă seara! Se închide mai devreme… Vrei să mergem undeva unde e deschis până în zori?

— Unde?

— Cunosc eu un locşor!

— Haidem!

Bill o duse într-un local fără firmă, unde se aşezară la o masă de lângă tejgheaua barului. Orchestra tocmai îşi ocupă locurile. Luminile se aprinseră şi un negru înalt începu să cânte cu saxofonul.

— Hei, ăsta nu-i…? zise Sally.

— Ba da! E Wilbur! Wilbur Johnson, de la localul unde am fost noi aseară. A băut un pahar cu noi…

— Bravo! După ce termină, cheamă-l din nou. Îmi place tipul!

Orchestra era bună şi Sally era satisfăcută. După câtva timp, Bill se ridică şi aduse la masa lor pe saxofonistul negru şi pe pianistul alb din orchestră.

— Pe Wilbur ţi-l aminteşti de-aseară! îl prezentă Bill. Pianistul este un alt prieten al meu, Pete Wellington, un virtuos…

— Îmi pare bine! spuse Sally.

Cei doi se aşezară şi comandară de băut. Apoi, se duseră la locul lor să cânte. În pauza următoare, Wilbur reveni cu Pete şi cu celălalt, toboşarul Mel, tot un negru. De fiecare dată când făceau câte o pauză, membrii orchestrei reveneau la masa lor, şi Sally îi simpatiza tot mai mult.

Dar mâna ei se îndreptă spre pantalonii lui Bill şi căută pula lui, pe care o simţi erectă, prin stofă, până la genunchi…

— Când vrei să plecăm? o întrebă el, fremătând la atingerea mâinii lui Sally.

— Acum! spuse ea. Chiar acum! Dar n-aş vrea să plec fără Pete şi fără Wilbur…

— Ei mai au de cântat încă o melodie şi termina, spuse el. Vrei să mergem cu ei acasă?!

Ea îl privi dură.

— Dar tu, vrei?!

— Dacă vrei tu…

— Dar ştii ce vreau! şi mâna ei se strânse spasmodic pe pula întărită a lui Bill. Vreau asta în mine! scandă ea apăsat.

— Cred că nu-i va deranja dorinţa asta a ta!

— Nu se vor simţi neglijaţi?

— Dar de ce să-i neglijezi?!

— Crezi sincer ceea ce spui? îl întrebă ea.

— Nu sunt gelos, nici meschin. Cred că tu eşti în stare de orice, dacă îţi propui. Vrei s-o facem în grup?

— O.K! spuse ea. Dacă tu crezi că şi ei vor fi de acord…

— Eşti nebună?! De ce n-ar voi-o?!

— Da, cred că sunt nebună!

Se apropie de el, punându-şi limba în urechea lui. Tare-aş vrea să te am în mine…! spuse ea.

— Şi eu! Dar ce facem cu Pete şi cu Wilbur?!

— O să-i fut şi pe ei! O să-i fut de-o să le iasă seva…!

Sally nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de excitată…

CAPITOLUL XIV

Sally pierduse cu desăvârşire noţiunea timpului şi fu de-a dreptul surprinsă când văzu că afară începuse să se ridice pâcla nopţii atunci când părăsiră barul. Cu chiu, cu vai, se băgară toţi patru în automobilul lui Bill. Şi, deşi nu avură de călătorit decât câteva minute, ei i se păru că drumul durează o veşnicie.

E drept, abia îşi amintea în maşină că odată, când poposiseră la masa lor muzicanţii, Pete aprinsese o ţigară cu marijuana, apoi o trecuse de la unul la altul. O gustase şi ea… Numai că nu acordase acestui fapt nici cea mai mică importanţă… Fusese prima dată când fumase marijuana sau alt stupefiant şi nu resimţea nimic deosebit. Doar poate, la urmă, când se simţise atât de excitată, şi apoi acum când, înghesuita în automobilul lui Bill, se simţea parcă plutind…

Îşi spunea în sinea ei teorii pe seama efectului LSD-ului, haşişului, marijuanei, asupra sexului… Oare aşa era? Oare avea să simtă şi ea acea nevoie? Nevoia de a se fute necontenit?! Şi o să fie bine?!

Oricum, o să vadă ea… Numai că, de îndată ce ajunseră la ea acasă, ceva păru că nu mergea chiar conform planului.

Pete şi Wilbur, ba chiar şi Bill, păreau prea relaxaţi, mai ales după ce-şi turnaseră fiecare câte un pahar şi-şi aprinseseră fiecare o nouă ţigară cu marijuana…

Era ca şi cum gândul de a avea un raport sexual nu le trecea nicicum prin minte… Şi, mai rău, era de parcă nu o considerau pe ea, Sally, ca una de-a lor, mai exact, unul de-al

lor!

Şi ceea ce era sigur, era că niciunul din ei nu era homosexual!

Bill, în orice caz, i-o demonstrase doar cu prisosinţă…

Şi instinctul, care n-o înşelase încă niciodată, o asigura că nici Wilbur şi nici Pete nu erau…

— Cum îţi place la Pittsburgh? o întrebă Wilbur, de parcă ar fi vorbit de la un kilometru depărtare.

— Destul de bine! răspunse ea automat, deşi i se păru că-i trebuise o veşnicie ca să scoată aceste cuvinte…

Apoi încet, foarte încet, prin miasma de marijuana, ea începu să-şi dea seama că ceva era neobişnuit în atitudinea foarte relaxată a celor trei bărbaţi.

La urma urmelor, nu era decât o nouă versiune a formalismului lui Bill pe care-l remarcase la acesta când venise prima dată la ea în casă.

Erau, pur şi simplu, politicoşi, plicticoşi şi formali…

Apoi îşi dădu seama că era vina ei. La urma urmelor, ea se comporta ca o fată foarte serioasă, foarte la locul ei, foarte drăguţă, dar foarte formalistă. Ei, lasă că o să le arate ea cine e…! O să le arate ea!

— Nu, nu ne părăsi! îi spuse Pete, văzând-o îndreptându-se spre baie.

Ea se opri şi se duse să dea drumul aparatului de radio, aplecându-se mai mult decât era necesar, ca să învârtă butonul pentru găsirea unui post cu muzică de dans. Fusta ei era extrem de scurtă şi, deşi purta chiloţi, îşi dădu seama că toţi trei putură admira păduricea. Rămase aşa, în poziţia aceasta, cât putu de mult.

După ce prinse un post cu muzică de jazz, se ridică privind la Pete, cel care-o rugase să nu plece şi spuse:

— Mă înapoiez îndată!

Intră în baie, călcând parcă pe un vârf de munte. Excitată la culme şi totuşi detaşată… Reveni după o clipă, în pragul uşii, şi i se adresă lui Bill:

— Ştii ceva?

— Ce? întrebă el.

— Nu ţi-am spus-o niciodată şi cred că n-am spus-o încă nimănui, dar adevărul este că sunt o dansatoare care şi-a ratat cariera!

— În cazul acesta, fetiţo, dansează pentru noi! îi spuse Wilbur. Deşi, îmi vine greu să cred că poţi fi ratată, în orice domeniu…

— Poate că asta o să vă şocheze, dar îmi place să-mi exprim simţămintele când dansez… spuse ea.

Fără să adauge, desigur, că ceea ce voia să exprime acum ar fi şocat şi pula profesorului ei de dans.

— Mă rog, exprimăţi-le! spuse Pete, trăgând un fum din ţigară.

— Sunteţi siguri că vreţi să mă vedeţi şi că nu veţi fi şocaţi?

— Ne-ar face plăcere să fim…! replică Bill.

— Trebuie însă să văd reacţia voastră, spuse Sally. Cu alte cuvinte dacă o să vă placă ceea ce fac, vreau să reacţionaţi…

— Eu reacţionez, deja! spuse Bill.

— Şi eu! spuse Pete; Sally văzu confirmarea cuvintelor lui privind la cracul stâng al pantalonilor săi. El îi urmări privirea şi zise că să se scuze:

— Ce să fac? Nu sunt decât un băiat…

— Un băiat în creştere! spuse ea. Şi încă unul în creştere… continuă!

— Hai, gata, dansează! spuse Bill, cam nervos.

— O să dansezi şi tu? îl întrebă ea.

— Eu sunt un pic cam leneş. Majoritatea dansurilor mele le fac culcat…

— Ştiu! replică Sally. Mă înapoiez într-o clipă! zise ea, şi închise uşa băii după ea.

În baie îşi scoase cizmuliţele şi începu să se dezbrace încet, cu grijă. Era într-o stare de excitaţie deosebită şi fizic şi emotiv; chiar în toate celelalte feluri, deşi era, totodată, calmă şi detaşată.

Acum, că ştia exact ce avea să se petreacă, şi mai ales ceea ce avea să facă ea, nu se mai grăbea atâta s-o facă.

Cu desăvârşire goală, se opri în faţa oglinzii şi se uită îndelung la corpul ei tânăr, la formele ei desăvârşite, de la stomac în jos, spre triunghiul păros prin care-şi croiau drum, curioase, buzele roşii, excitate, ale păpuşicii ei**.** Le atinse cu vârful degetelor şi introduse degetul mijlociu înăuntru. Era deja umedă!

Se întoarse cu spatele la oglindă, îşi alese un ruj de buze şi-şi machie cu grijă sfârcurile sânilor întăriţi ca de piatră. După ce termină cu această treabă, respiră adânc şi-şi aruncă o nouă privire în oglindă. Sfârcurile ei păreau agresive, chiar ea abia rezistând tentaţiei de a le suge. Iar găurica ei abia aştepta să fie fututăl

Scoase din dulăpior un spray de parfum şi-şi parfumă cu grijă peştera, iar apoi, desfăcându-şi bucile, şi gaura curului.

„Unde dai?” surâse în faţa oglinzii.

Scoase un tub de vaselină, muie un deget şi, desfăcându-şi bucile, îşi înfipse degetul cu vaselină în gaura curului, după care-şi şterse cu grijă degetul şi, după o scurtă

convorbire cu sine însăşi în oglindă, îşi încălţă din nou cizmuliţele. Apoi îşi luă de pe cuier halatul alb, străveziu, renunţând la cordon, şi ţinând cu o mână halatul, deschise cu cealaltă uşa şi ieşi din baie.

Îi privi pe tustrei fără să surâdă.

— Doamne! exclamă Pete, punând jos paharul.

— De acord! spuse Wilbur.

— Eşti cu adevărat mult prea mult! repetă Bill, pentru a nu ştiu câta oară. Numai că pentru ea nu exista mult prea mult. În niciun caz, nu acum!

În ritmul, cântecului pe care-l transmitea postul de radio, ea începu să danseze prin cameră, răsucindu-se de două ori, dar fără să lase să i se desfacă halatul, deşi el nu reuşea să ascundă nimic! Simţi ochii celor trei bărbaţi urmărind-o, calculând-o, pipăind-o…

Sally se opri în faţa lui Pete, cu picioarele îndepărtate, şi începu să-şi unduiască trupul în ritmul muzicii, dar pe loc. În aceste uruieli, lăsă halatul să i se deschidă în faţă, iar Pete rămase cu privirile aţintite asupra găuricii ei care se deschidea, se închidea şi iar se desfăcea, iar se închidea. Pete începu să se lingă pe buze.

— Îţi place? îl întrebă ea.

De astă dată, surâzând, Pete nu-i răspunse. Părea că nu o poate face de parcă ar fi avut un atac de apoplexie… Sally, dansând, se îndepărtă de el şi se îndreptă spre Wilbur unde repetă performanţa.

Pe Wilbur nu-l lovise apoplexia. Întinse mâinile spre ea, îşi vârî palmele sub halat, o apucă de buci şi o atrase spre el.

Ea îl privi, oprindu-se din dans, în timp ce el îşi aplecă repede capul înainte şi, cu limba, atinse lung, cu dor,

găuricea ei, în timp ce pe Sally o trecură toţi fiorii. Apoi, el o privi direct şi surâse:

— Asta a fost aşa, ca de bună seara! spuse el. Am făcut doar cunoştinţă…

Deşi era excitată la culme, Sally nu era încă grăbită.

— A fost foarte plăcut! spuse ea amuzată de sunetul propriei sale voci. Sper că ai s-o repeţi ceva mai intens!

— Cu plăcere! răspunse Wilbur, şi-i întinse ţigara cu marijuana.

Sally trase un fum

— Delicios! spuse ea. Apoi aruncă o privire în jur.

— Aş putea să ştiu şi eu de ce toată lumea este atât de îmbrăcată? zâmbi ea. Nu voi mai face nici un singur pas până ce nu vă veţi dezbrăca şi voi, cu toţii!

Se duse şi se aşeză pe pat, încrucişându-şi genunchii şi privindu-i cum se dezbracă tustrei. Încet… Toţi trei fură în faţa ei, goi.

Corpul alb al lui Pete, în mijloc, între cele două trupuri negre ale lui Bill şi Wilbur.

Sally începu să râdă privindu-i. Pulele lor erecte stăteau în unghiuri diferite de erecţie. Socoteala gigantică a lui Bill era cea mai lungă, de asta fusese sigură. Cea a lui Pete era ceva mai scurtă, dar mult mai subţire. Iar cea a lui Wilbur era groasă, masivă şi scurtă…

Numai bună să fie înghiţită odată, cum îşi spuse ea.

În gură, sau în gaură!

Se ridică, îşi dădu jos halatul şi se reaşeză pe pat. Ridică un genunchi, apoi îl lăsă să cadă într-o parte, leneş, cu picioarele date de-o parte, invitându-i.

Wilbur făcu trei paşi, căzu în genunchi în faţa ei şi cu mişcări repezi îşi înfipse limba în gaura ei.

— Ajunge cu prostiile astea, Wilbur! spuse ea, leneşă. Hai să ne futem.

El se ridică repede, se lăsă peste ea, ţinându-se în mâini pe pat.

Şi-şi înfipse pula în gaura ei, în timp ce ea îşi ridică în sus picioarele, încolăcindu-şi-le în jurul şoldurilor bărbatului.

— Îl vreau pe Wilbur! începu ea să scandeze. Îl vreau pe Wilbur!

Şi Wilbur o futu cu o precizie furioasă, de parcă pula lui era un animal înfometat care încerca să-i înghită ei socoteala. Şi Sally era de-a dreptul înnebunită de fiecare împunsătură a lui, adorabilă, delicioasă.

Mai ales când Wilbur o ridică de pe pat, fără să-şi întrerupă măcar pentru o clipă ritmul, şi o depuse, încet, pe covor.

— Pe-o parte, Wilbur! spuse ea, şi el o ascultă.

Ea privi spre Pete, la pula lui lungă şi subţire, şi-i făcu semn să se apropie.

El se apropie repede şi se culcă alături de ea, înfigându-şi pula între bucile fundului ei.

— Dă-i bătaie, Pete! spuse ea, abia stăpânindu-şi reacţiile. Haide, dă-i bătaie, ai loc!

Pula lui umedă găsi gaura unsă cu vaselină, primitoare, şi pătrunde în fund, despărţit doar de o membrană subţire de pula nu mai puţin activă şi vioaie a lui Wilbur.

Sally suspină fericită, aproape moartă de fericire, exclamând:

— Mă aflu în paradis! În paradisul futaiului fără de sfârşit…

Dădea din şolduri înnebunită, mâinile ei căutau cu

înfrigurare când bucile lui Wilbur, când pe cele de la spatele ei, ale lui Pete.

— Futeţi-mă… futeţi-mă… futeţi-mă! strigă ea încântată şi în clipa aceea gura el fu închisă de pula imensă a lui Bill care-i opri cuvintele şi abia o lăsă să mai respire.

Dintr-odată, toţi trei se eliberară, se dezlănţuiră în ea, în toate trei orificiile ei, împreună cu ea.

Sally, înecându-se, se simţi plină de plăcere, de fericire, de pule!

În viaţa ei nu fusese atât de plină… Atât de perfect plină…!

CAPITOLUL XV

Sally se trezi încet, în camera întunecată. Era singură în patul ei deranjat. Îşi ridică mâna cu chiu, cu vai, ca să se uite la ceas. Aproape cinci… Duminică după-amiază. Trebuia să fie duminică după-amiaza. Şi începu, încetişor, să-şi amintească prin tot ceea ce trecuse în acea zi.

Îşi aminti de momentele de nebunie pe care le trăise, dar se simţi goală, complet golită, scursă de orice simţământ, senzaţie sau emoţie.

Era, pur şi simplu, obosită, epuizată, şi se simţea un nimic, o nimica toată… De fapt, nu era chiar aşa! Se simţea groaznic. Era plină de remuşcări, de un simţământ de vină.

Se uită în jur, la camera în dezordine şi începu să golească scrumierele. Deschise fereastra şi se uită afară, la aceea după-amiază de duminică. Atunci sună telefonul.

— Cum te simţi?

Era Bill.

— Mai bine!

— Mai bine?! Ce, te-ai trezit simţindu-te rău?

— Cred şi eu!

— De ce? La urma urmelor, n-ai făcut nimic rău! Te-ai amuzat tu şi ai făcut şi pe alţii fericiţi! Asta-i totul. N-ai făcut nimic rău!

— Să-i spui asta lui maică-mea!

— E acolo?

— Aiurea!

— Atunci, de ce o bagi pe maică-ta în chestia asta?

— N-o bag. Numai că n-am vrut să crezi că…

— Că ai de gând să începi o carieră prin care să-i faci fericiţi pe bărbaţi.

— Cam aşa ceva…

— Ei bine, află că nici nu m-am gândit la asta!

— O.K! În cazul ăsta, îţi mulţumesc! spuse Sally.

— Însă, ai putea să mă faci pe mine foarte fericit.

— Cum?

— Pot să vin să te văd?

— Acum?

— Da, acum!

— Nu, Bill! Aş vrea să te văd, o ştii, dar nu tocmai acum. Vreau să fiu un pic singură. Vreau să-mi fac bilanţul…

*

Dimineaţa, când ajunse la birou, resimţi o nevoie teribilă de a vorbi.

Dar nu cu Bill. Ştia foarte bine ce voia să-i spună Bill.

Se gândi la Jill Ryan. Asta era o fată care ştia de toate şi cu care se putea vorbi despre orice.

Numai cu ea trebuia să facă Sally acest pas… Se gândi ce se gândi, apoi se ridică şi se duse la Jill, la planşetă.

— Încă n-am luat prânzul împreună?!

— Da, aşa-i! Voiam s-o fac, îi replică Jill, zâmbind. Numai că, deşi e greu de ghicit, sunt foarte timidă. Cu alte fete! adăugă ea repede râzând.

Era clar că Jill nu-şi făcea iluzia şi n-avea nici măcar intenţia să păcălească pe cineva cu trupul ei ultrasuper sexy.

— Am putea lua masa azi? o întrebă Sally.

— O.K! La ora 12?!

— Mai devreme chiar, dacă vrei! Am constatat că e greu să capeţi o masă la ora asta!

— Cunosc eu un loc, o să-ţi placă! spuse Jill.

Lui Sally îi plăcu, într-adevăr, şi se simţi foarte bine acolo.

Jill comandă pentru ea un cocktail cu vodcă şi Sally o imită.

— Ştii, am avut un weekend grozav… Cam aşa cum îl am în fiecare săptămână… Iar lunea e ziua mea de refacere… spuse Jill.

— Şi eu am avut un weekend grozav! spuse Sally. Numai că a fost şi puţin cam neobişnuit.

— Oh?!

Era o invitaţie clară la povestit, dar Sally nu avu curajul s-o facă. În cele din urmă spuse:

— E cam aiurită chestia. Nici măcar nu sunt în stare să vorbesc de ea până nu-mi revin…

— Înţeleg… zise Jill.

— Cred că ar trebui să stau de vorbă cu un psihiatru. De altfel, azi cam toată lumea o face…

— Înţeleg şi asta. Numai să găseşti pe cel potrivit…

— Da, dar costă o avere…

— Știu! spuse Jill. Și se uită atentă la Sally. Afară doar de faptul că ai putea ajunge la un fel de acord cu el.

Sally surâse.

— Asta ar însemna să găsesc un psihiatru care e uman. N-am auzit de așa ceva până acum! Nici măcar de unul cu simțul umorului!

— Mda! Sunt greu de găsit. Am întâlnit unul, odată, vreau să spun cu simțul umorului…

— Unde?

— Într-o localitate unde se practică schiul…

— Eu nu practic schiul!

— Nici eu! replică Jill. Dar am trăit cu el, acolo, câtva timp!

„Aha! Vasăzică asta e! gândi Sally. Ce fată candidă" Constată brusc că începuse să-i placă de Jill.

— Și-l mai vezi?

— Foarte rar, dar restul… s-a terminat de mult! Cred că l-am înnebunit. În orice caz, el a fost nevoit să înceapă să se ducă la psihiatru!

— Credeam că el însuși este psihiatru…

— Așa-i, dar e unul laic!

— Cum adică?

— N-are nicio diplomă. Și n-are dreptul la practică, dar a ajutat pe mulți!

— Înțeleg! spuse Sally, deși nu pricepuse ea mare lucru. Oare m-ar putea ajuta și pe mine…? E scump?

— Nu, deloc!

— Poate cu el voi ajunge la un aranjament oarecare…

— Ți-am spus că eu am ajuns… zise Jill, și începu să râdă.

Îi dădu numele lui şi adresa farmacistului la care lucra. Probabil că „primea” după orele de program. Numele lui era Myron Schlegel, dar prefera să i se spună Mike.

Sally îi telefonă şi Myron îi dădu întâlnire, la locuinţa lui, la ora opt seara.

N-avea cabinet, dar Sally considerase că făcuse o treabă foarte bună luând masa cu Jill.

Locuinţa lui Myron Schlegel nu era departe de locuinţa ei, într-o clădire relativ modernă, cu ascensor. Apartamentul lui era mult mai mare ca al ei, având până şi un dormitor pe care-l putu vedea prin uşa deschisă. Patul era făcut, ceea ce, după părerea lui Sally, era în favoarea lui, căci un psihiatru cu patul deranjat nu-i putea fi de prea mult folos, nu?

Mike era înalt, zvelt, blond şi purta o pereche de ochelari cu ramă groasă. O privi foarte atent şi-i spuse:

Jill Ryan mi-a telefonat adineauri, vorbindu-mi de dumneata…

— Şi ce-a spus?

— Nimic deosebit. Doar că eşti o prietenă a ei singură în oraş, că eşti o fată drăguţă… Ce crezi că a vrut să spună cu asta?

— Habar n-am! spuse Sally, aşezându-se în fotoliul pe care i-l indicase Mike. Dar nu mă cunoaşte prea bine…

— Mă rog, zise Mike, luându-şi un scaun şi aşezându-se în faţa ei.

— Nu trebuie să mă culc? întrebă Sally, obişnuită din filme şi ziare cu această comportare a unei paciente la psihiatru.

El începu să râdă.

— Nu! Doar dacă eşti obosită… Dacă te simţi bine aşa, dă-i drumul!

Eu mă simt bine, dar dumneata nu pari să te simţi prea bine pe scaunul acela. Arăţi de parcă eşti gata să sari pe cineva…

— Aşa mă simt eu bine, replică el râzând. Sunt un tip nervos şi-mi place să mă pot ridica repede şi să mă reaşez… Probabil că-mi trebuie şi mie ajutorul unui psihiatru…

— Vasăzică am nimerit la adresa potrivită! replică, râzând, Sally.

— Sper că da! răspunse Mike, serios.

— Sper şi eu! zise ea, şi-şi aprinse o ţigară. Nu prea ştia de unde să înceapă şi el nu părea dispus s-o ajute. Aşa că-i spuse:

— Nu prea ştiu cu ce să încep…

— Nu-i nimic! Toată lumea spune la fel. Dar înainte să începem cred că trebuie să-ţi spun că există două cazuri în care nu-ţi pot fi de niciun folos…

— Care?

— Foloseşti stupefiante?

— Nu! Doar o singură dată am fumat marijuana, îşi aminti ea.

— Eşti lesbiană?

— Nu!

— În regulă! Nici nu mi-am închipuit că eşti, dar nu poţi să ştii niciodată…

— Atunci, poţi să mă ajuţi?

— Pot încerca…

Sally tot nu ştia cu ce să înceapă. În cele din urmă se decise.

— Problema mea este legată de… de sex, de foarte mult sex!

— Astea sunt problemele mai tuturor… de fapt, sexul

reprimat constituie cauza de bază a celor mai multe probleme personale!

— În cazul meu, nu e vorba de reprimare, mai curând invers…

— În cazul ăsta, nu văd să fie o chestie prea gravă…

— Cu toate astea, pe mine mă preocupă ceea ce fac…

— În timp ce o faci? o întrebă el.

— Nu, nu în timp ce o fac.

— În cazul ăsta, nu văd unde şi care e problema.

— Stai să-ţi spun totul…

— Stau!

La urma urmelor de ce să nu-i spună totul? Nu pentru asta venise?

— Totul a început în urmă cu câteva săptămâni…

— Te referi la viaţa sexuală? Că ai avut reticenţe? Ce vârstă ai?

— Voi împlini 20 de ani!

— Adică ai avut o mulţime de reticenţe.

— Vreau să spun că viaţa mea sexuală reală a început în urmă cu câteva săptămâni, nu cu câteva luni… Asta-i problema mea…

— Vrei să spui că înainte de asta erai virgină?

— În mod practic, da!

— Ce-i aia „virgină în mod practic”? E ca şi cum ai spune că eşti „un pic însărcinată”…

— Vreau să spun că primul cu care am avut un raport sexual era un puşti!

— Asta când erai o fetiţă?

— Nu! Când eram deja adolescentă.

— Deci, erai mai în vârstă decât el! Ce vârstă aveai?

— 17 ani.

— Şi el?

— 10 ani, sau poate 11. Părea foarte matur, cel puţin după ce am terminat cu el.

Mike râse şi Sally râse cu el. Vasăzică avea să fie mai uşor decât crezuse.

— Ştii, obişnuiam să fac pe baby-sitting la familia respectivă, iar el obişnuia să se uite la picioarele mele şi pe sub fustă…

— Mda! Avea şi la ce! spuse Mike uitându-se la picioarele ei.

Şi întrucât ea purta o mini-fustă extrem de scurtă, el se putu uita mult mai departe.

— Într-o zi am vrut să-l necăjesc şi am făcut-o! Trebuie să recunosc că l-am excitat destul de tare şi cu ocazia asta am constatat că eram la fel de tare excitată. Înainte de a-mi da seama ce se întâmplă el şi-o băgase în mine…

— Banditul…! spuse Mike râzând.

— Cred că l-am ajutat şi eu un pic… Chiar mai mult…

— Şi ce s-a întâmplat cu el după aceea?

— Habar n-am! Cred că o mulţime de lucruri. Dar eu nu l-am mai întâlnit de-atunci.

— Vasăzică de asta ai spus că erai, în mod practic, o fecioară înainte de a ţi se întâmpla ce ţi s-a întâmplat în urmă cu câteva săptămâni?! Şi ce s-a întâmplat când erai la colegiu? N-ai avut întâlniri? Ştii, eşti o fată foarte atrăgătoare…

— Mersi! spuse Sally. Dar pe vremea aceea nu eram cine ştie ce atrăgătoare… Purtam ochelari, eram socotită o tocilară, aveam, cred, picioare atrăgătoare, dar nu prea aveam ţâţe… Aveam din când în când o întâlnire, dar de obicei băieţii nu-mi cereau să-i mai întâlnesc încă o dată!

— De ce?

— Pentru că nu obişnuiam să fac tot ce voiau ei, adică nu eram dispusă să mă fut… Asta până în urmă cu câteva săptămâni…

— Şi atunci cu cine te-ai culcat?

— Cu vărul meu!

— Un văr apropiat? Unul cu care ai crescut împreună?

— Nu chiar! Tatăl lui e fratele maică-mii…

— Deci, văr primar!

— Veri care se fut!

— Mă rog, mă rog… Ce era aşa de deosebit la el?

— Are ceva deosebit la pat şi-l iubesc pentru felul cum fute!

— Deci, crezi că totul a început când te-ai culcat cu el?

— Da, când m-am futut cu el!

— De ce? Ai un simţământ de vinovăţie? Ţi se pare că e un incest sau ceva asemănător? Nu e, poţi s-o ştii! De secole asta-i o treabă normală… Din asta s-au născut familiile regale…

— O fi aşa, dar eu n-am de gând să pun bazele nici unei familii regale!

— Cu toate acestea, asta e problema care te preocupă? Faptul că bărbatul care-ţi place atât de mult la pat e vărul dumitale?

— Nu, nu asta-i problema mea…

— Atunci, ce?

Cum naiba să i-o explice?!

— Uite care-i chestia: e pur şi simplu aşa, ca după ce m-am culcat cu el, am avut o senzaţie atât de plăcuta încât nu m-am mai putut opri…

— Înţeleg! Prima dată a fost mai greu… Pe urmă, te-ai

culcat cu el de fiecare dată… Ei bine, nu văd nimic rău în treaba asta…

— Dar nu…

— Nu ce?

— Nu cu el!

— Oh! spuse Mike.

— Nu m-am mai culcat cu el deloc. Maică-mea a intrat în cameră în timp ce el era cu pula lui în mine, şi l-a dat afară din casă. Astfel că de atunci nu l-am mai văzut…

— Hm! Şi cu cine te-ai futut?

— Cu oricine!

— Asta-i ceva foarte vag!

— Ei bine, aproape cu oricine!

— Cu alte cuvinte, cu bărbaţi pe care-i întâlneai pe stradă…

— Cam aşa ceva…

— Cu cine, de pildă?

— Cu profesorul meu de la facultate… Apoi cu alţi câţiva, la o partidă de poker. Am început să le servesc de băut şi am terminat servindu-le gaura mea…

— Te-au forţat s-o faci?

— Nu! Am făcut-o din proprie voinţă… Şi mi-a făcut plăcere!

— Hm! Şi pe urmă?

— Pe urmă cu alţii… O mulţime… Muzicanţi negri şi un alb, un alt tânăr, tot alb… Dar culoarea n-are nicio importanţă. Putea să fie, din partea mea, şi verde sau galben…

— Îţi place muzica?

— Da! Dar ce legătură are asta cu futaiul?

— Niciuna! Am vrut să te fac să uiţi subiectul!

— Da, îmi place muzica! Şi muzicanţii, mai ales dacă au o pulă vie în pantaloni!

— Vrei să bei ceva?

— Da.

— Whisky? o întrebă el, după ce ieşise.

El reveni cu două pahare şi-i înmână unul. Era clar că voia să încerce s-o facă să fie mai relaxată.

Dar nu era necesar. Se simţea deja foarte în largul ei cu el.

— Deci, spuse el apoi, ai impresia că suferi de un fel de nimfomanie temporară?

— Cine a vorbit de o suferinţă?

— Vreau să spun că ai după aceea un fel de mustrări de conştiinţa.

— Cred că asta aşa e. Numai că nu ceea ce am făcut mă preocupă atât ci ceea ce voi face…

— Dar cred că-ţi dai seama că eşti singura care poate face ceva în această privinţă…

— Păi exact asta-i ceea ce mă preocupă… dar de ce-ai vorbit adineauri de nimfomanie temporară?

— Nu e ceva chiar atât de neobişnuit cum ţi se pare… O fată care n-a prea avut viaţă sexuală normală înainte şi a făcut apoi prima încercare şi i-a plăcut, nu se mai satură aşa ele repede…

— Dar chiar cu oricine? Cu profesori, cu muzicanţi…?

— Recunosc că ăsta e un aspect cam neobişnuit. Dar dacă mama dumitale nu te surprindea cu vărul dumitale în pat şi te-ai fi satisfăcut din plin…

— Înţeleg! Dacă nu mă surprindea futându-mă cu vărul meu…

— Nu, nu e asta! Era mai bine dacă nu te-ar fi surprins

deloc futându-te indiferent cu cine… Căci atunci, prima dată, e cel mai plăcut!

— Înţeleg acum! Deci, datorită acestui fapt, este firesc să vreau să mă fut cu oricine…

— Cam aşa… Dar nu te necăji, o să treacă…

— Vrei să spui că fututul n-o să mă mai intereseze?

— Sper că nu va fi cazul!

— Mă bucură! spuse Sally. Primul lucru plăcut pe care-l aud de la dumneata!

Şi deodată, se simţi mai bine. Îşi desfăcu picioarele, apoi le încrucişa la loc. Îşi dădu seama că Mike nu-şi putea dezlipi privirile de la ea, de pe ea. Şi-i plăcu asta.

— Spune-mi, te rog, când îţi vine să te culci cu un oarecare cum se manifestă asta?

— Mă furnică!

— Unde?

— Între picioare! Parcă ce, dumneata nu ştii unde mă furnică?!

— Acum te furnică?

— Da!

— Şi nu poţi face nimic ca să opreşti această furnicătură? întrebă el, apropiindu-se de ea şi aşezându-se pe spătarul fotoliului.

— Nimic! spuse ea, lăsându-şi capul pe spate şi deschizând gura ca s-o întâlnească pe-a lui care se apropia s-o sărute.

Limba lui pătrunse adânc şi a ei îi ură bun venit. Apoi, mâna lui o îmbrăţişa, îi deschise sutienul şi-i cuprinse globul sânului.

Ea îi deschise fermoarul şliţului şi-i scoase cocoşul, un cocoş lung şi tare.

Apoi îşi scoase chiloţeii şi se lăsă pe covor.

El îşi scoase pantalonii şi chiloţii, şi-ntr-o clipă o încălecă.

— Oooh! spuse ea, în timp ce el îşi băgă pula în pizda ei.

— Ooh, ce?

— Oooh…! Nimic, spuse ea. Mă gândeam la lucruri plăcute!

— De pildă?

— Cât de adânc poţi intra în mine… Spune-mi, n-ai vrea să încetezi să mă analizezi o clipă măcar?!

— Tocmai încerc!

— Da! Asta simt, acum… Oooh!

Excitaţia puse din nou stăpânire pe ea. Şoldurile ei tremurau ritmic, picioarele ei se încolăciră spasmodic în jurul şoldurilor lui care tresăreau şi, la un moment dat, simţi cum el îşi introduse o mână sub ea şi-i înfipse un deget în gaura curului.

— Şi acum… ce… faci… acolo…? abia putu ea să îngâne.

— Te încerc într-una!

— Din… toate… unghiurile?!

— Da…! Acum începuse şi el să aibă greutăţi cu respiraţia. Da… din absolut… toate… unghiurile… la care… mă pot… gândi…!

— Nu te mai gândi…! Fute-mă tare…! Sunt… aproape gata…!

— Acum?

— Da, acum!!

Şi ambii terminară în acelaşi timp, rămânând apoi întinşi, împreunaţi pe covor, vreme îndelungată. În cele din urmă, el se ridică şi-i zise:

— Acum putem continua să stăm de vorbă… Ne cunoaştem mai bine!

— Da, cred că eram cam tensionată înainte de asta…

— Acum, a trecut?!

— Sunt atât de relaxată, încât sunt în stare să mă mai fut o dată! şi încă o dată! spuse Sally şi se ridică, trântindu-se în fotoliu.

— Spune-mi, şi acum ce fac? îl întreabă ea.

— Să faci ceea ce ai făcut până acum…

— Dar acum? Cu cine?!

— Dacă vrei să mă asculţi pe mine, înapoiază-te la vărul dumitale!

— O să mă gândesc la chestia asta… spuse ea.

CAPITOLUL XVI

La birou, a doua zi, Jill o întrebă pe Sally cum decursese prima şedinţă cu Mike.

— Foarte bine… E un tip foarte înţelegător şi m-am simţit relaxată cu el.

— În regulă! Sper că va fi în stare să-ţi fie de ajutor. A mai ajutat şi pe alţii…

— Cred, spuse Sally, amintindu-şi de futaiul de pe covor.

Mike îi spusese să revină la Bob. Dar cum s-o facă?! El era exact primul bărbat pe care nu-l putea privi în faţă.

Trebuia să-i destăinuiască totul, tot ce făcuse de când îl întâlnise, de când îl avusese în ea, de când îl simţise pătrunzând-o.

Ei, fir-ar să fie! Luase iar totul de la capăt… Şi faptul

că-l avea pe Bill acolo, în faţa ei, tot timpul, nu simplifica cu nimic lucrurile.

Bill o convinse să meargă cu el la prânz.

— Eşti supărată pe mine? o întrebă el.

— Bineînţeles că nu!

— Atunci?

— Sunt supărată doar pe mine însămi…

— De ce? Pentru că te-ai distrat cu câţiva amici?

— Am făcut mai mult decât asta… Mi-am pierdut stăpânirea de sine, nu m-am mai putut opri şi asta-i ceea ce mă sperie…

Bill rămase o clipă gânditor. Dar ea îi spuse:

— Şi totuşi vreau să te văd. Vreau să fiu cu tine!

— Când?

— Astă noapte. După serviciu, mergem la mine…

— Vrei…?

— Da, foarte mult! Foarte…

*

Înainte de ora cinci, tocmai când revenea de la toaletă şi se îndrepta spre planşeta ei, Aaron Abernathy trecu pe lângă ea.

— Sally, îi spuse el, aş vrea să-ţi vorbesc. Mă înapoiez în douăzeci de minute. Vrei să mă aştepţi?

— Desigur!

Ce altceva putea să facă?! Nu voia însă să-l piardă nici pe Bill, aşa că îi spuse:

— Aaron vrea să-mi vorbească. Sper că n-o să dureze mult.

— Oricât de puţin ar dura, pentru mine va fi o veşnicie!

replică Bill.

— Vino la mine pe la şapte! îi spuse ea.

Ea rămase singură în birou atunci când se înapoie Aaron. Era aproape de şase.

— A durat mai mult decât am crezut eu. Îmi pare rău. Vino la mine în birou!

Ea îl urmă şi se aşeză pe unul din scaunele de lângă biroul lui.

Era teribil de excitată căci se gândise tot timpul la Bill.

— Încă n-am avut prilejul să te întreb cum te simţi în oraşul nostru?

— Îmi place foarte mult!

— Afară de asta, ţineam să discutăm probleme de afaceri. Numai că vezi şi tu, am atâta de alergat toată ziua…

— Despre asta voiam eu să-ţi vorbesc! spuse ea.

— Serios?

— Da! Nu cred că ar trebui să alergi atâta. Cred că e mai multă nevoie de dumneata aici, în studio.

— Mersi!

— Acesta e adevărul. Aici se ivesc întotdeauna probleme şi dumneata eşti singurul care le poţi rezolva.

— Da, ştiu. Dar cine ar putea face alergăturile în locul meu? Văd că ai remarcat o mulţime de lucruri în scurtul timp de când eşti aici…

— Când eşti nouă ai mai multe posibilităţi să observi lucruri pe care alţii nu le pot vedea.

— Cred că nu e numai datorită faptului că eşti nou venită! spuse el, încercând să nu-i privească pulpele.

Şi ea remarcă asta în excitaţia pe care o resimţea întruna.

— Socot că eşti foarte inteligentă şi foarte perceptivă.

De aceea, am decis să-ţi predau un număr tot mai mare de acţiuni creatoare.

— Mulţumesc! Mi-am dorit de la bun început să nu rămân o simplă desenatoare.

— Gând la gând cu bucurie! Aş vrea să poţi interveni în cazurile de urgenţă… să mă ajuţi…

— În regulă! spuse ea, simţind cum găuricea ei devenise un adevărat infern.

Iar mini-fusta se ridicase tot mai sus…

— Aşa de pildă, aş vrea să mă ajuţi şi în alt domeniu…

— Care anume?

— Relaţiile din afară. Munca de contact. Ştii să te faci apreciată… să vorbeşti. Oamenii te plac imediat, de îndată ce te întâlnesc… Mai ales bărbaţii…

— Mersi! spuse ea, încrucişându-şi şi desfăcându-şi întruna picioarele. Apoi, fără să vrea, simţi nevoia să ridice un genunchi în sus, să-l necăjească.

— Şi e clar şi de ce! spuse el îndrăzneţ.

— De ce?

— De ce te plac bărbaţii.

— Picioarele mele?

— Da! Şi totul, aşa, în general.

— Dumneata de pildă, mă placi? întrebă ea.

Iarăşi o apucase.

— Sigur!

— Cât?

— Ştii doar!

— Nu, nu ştiu! minţi ea

— Cum să-ţi spun, cred că eşti în stare să trezeşti până şi un mort, iar eu nu sunt deloc mort!

— Ştii ceva? îmi place să te aud vorbind. Până acum

erai parcă prea ocupat…

— Nu, dar nu voiam să te sperii. Adevărul e că mă înnebuneşti!

— Ridică-te! îi spuse ea, abrupt.

— Nu pot!

— Vrei să spui că ţi-e ruşine?!

El îi aruncă o privire lungă, apoi se ridică şi ea văzu umflătura monumentală pe cracul stâng al pantalonului său.

Sally începu să râdă, apoi se aplecă spre el şi puse mâna pe fermoarul de la şliţ.

— Pot? îl întrebă ea.

— Te rog chiar!

Ea trase în jos fermoarul, eliberând pasărea uriaşă din cuşca ei de stofă. Era un cocoş foarte lung şi zvelt, foarte alb şi… perfect erect!

— E frumoasă! spuse ea şi înghiţi repede pula lui, apucându-i cu mâna coaiele.

O supse şi o linse timp de un minut, apoi o scoase din gură, ţinând-o cu două degete şi zâmbindu-i.

— Asta-i doar uvertura! mai vrei şi altceva cu mine? îl întrebă ea.

— De pildă cam ce? întrebă el.

— Să mă fuţi, de pildă… Dar mai întâi să mi-o sugi, aşa, ca între prieteni! O favoare pentru o favoare!

— În regulă! spuse el, şi se aşeză.

Ea se ridică, îşi scoase chiloţii şi apoi se căţără pe birou, drept în faţa lui. El o apucă de picioare, i le ridică pe umerii săi şi rămase o clipă locului, cu faţa între genunchii ei desfăcuţi, privind la gaura ei roşie. Apoi, o atinse cu degetele şi-i desfăcu buzele pizdei.

— Mănâncă-mi-o, Aaron! spuse ea, nemaiputându-se

stăpâni. Din prima zi când te-am văzut am vrut să mi-o mănânci!

El nu-i mai răspunse căci îşi înfipsese limba în gaura ei, frământând-o, înnebunind-o, arzând-o înfometat…

— Ajunge… ajunge! strigă ea. Hai să…

— Da, hai să ne futem cum trebuie! completă el înfierbântat.

Se ridică, îşi dădu jos pantalonii şi-şi înfipse, condus de ea, pula. Ea îi cuprinse şoldurile cu picioarele înlănţuite şi ambii începură să se mişte ritmic. Sally simţea că se pierde, pofta o apucase cu atâta forţă încât voia să-l aibă tot mai adânc în ea. Şi-l lovea cu tocurile în şolduri, de parcă era o călăreaţă care-şi înfige pintenii în burta calului ca să gonească mai repede…

El o strânse, la rândul lui, de umeri, şi aşa, înlănţuiţi, terminară amândoi, împingând de zor, în timp ce fluidele lor se uneau înfierbântate.

După ce se îmbrăcară, el o conduse la uşă.

Vom continua convorbirea mâine, îi spuse el.

— Vrei să spui că tot mai doreşti să lucrez pentru dumneata în afară?

— Bineînţeles!

Ea dădu din cap, surprinsă.

— Aste e ceva ce n-am să pot pricepe niciodată!

— Vei înţelege! N-am eu nicio grijă… spuse el, şi o sărută.

CAPITOLUL XVII

Bill se plimba de colo-colo, pe stradă, în faţa locuinţei

ei.

Îl văzu când se apropie de el. Ploua încet şi era evident ca Bill era cam enervat.

— Credeam că n-o să dureze decât câteva minute cu Aaron! îi spuse el.

— S-a înapoiat foarte târziu şi am avut o mulţime de discutat…

— Despre ce?

— Despre lucrul de la birou. Abernathy vrea să preiau o serie de lucrări exterioare pentru el.

— Cred şi eu!

— Nu fi scârbos, Bill!

— Nu sunt. Numai că nu-mi prea place să stau şi să aştept!

— Îmi pare rău. Mai ales că ai fost nevoit să aştepţi în ploaie, dar cine te-a pus? Puteai să intri în hol. Acum haide, hai înăuntru!

De cum intrară în apartament, ea îl îmbrăţişa.

— Mă vrei? o întrebă el.

— Chiar acum! spuse ea, şi se duse repede în baie. Măcar să facă un duş înainte.

După aceea se iubiră. Mai întâi pe jos, apoi pe pat şi pe urmă din nou pe jos. Cu sălbăticie, cu plăcere, cu nebunie. Se duseră apoi să cineze într-un local mic şi reveniră grăbiţi acasă, ca să repete reprezentaţia. Bill o părăsi târziu, după miezul nopţii.

Şi ea adormi, frântă de oboseală, dar neliniştită…

CAPITOLUL XVIII

Când reveni a doua zi, după programul de birou, acasă, Sally văzu pe cineva stând sprijinit de peretele coridorului, în faţa apartamentului ei.

Era înalt, cu părul negru dat peste cap şi când se apropie mai mult îl recunoscu. Oh, Doamne! Oh, nu…! Era Bob Rankin!

Sally ar fi vrut să dispară, aşa, printr-un miracol. Voia să viseze…

Dar nu, nu era niciun fel de vis! Era Bob Rankin!

— Bună! îi spuse el. Doar atât.

— Bună! răspunse şi ea. Îşi scoase cheia şi descuie uşa. Bob intră după ea.

— Cum ai făcut să mă găseşti?

— Am telefonat la tine la birou în timp ce erai plecată şi o fată numită Jill mi-a dat adresa ta după ce i-am spus că sunt un vechi prieten care a venit special de la New York să te caute.

— Înţeleg! Dar de unde ai ştiut unde lucrez?

— N-a fost prea uşor. Am fost mai întâi la tine la facultate, am întreprins cercetări şi n-am aflat mai nimic. Apoi, i-am luat la rând pe profesori…

— Oh, Doamne! exclamă ea.

— Nici ei n-au ştiut nimic. Cu excepţia unuia tânăr, profesorul de artă modernă, care părea că ştie ceva.

— Şi el ţi-a spus unde să mă găseşti.

— A trebuit să duc o muncă serioasă de lămurire… dar ia spune-mi, de ce nu m-ai chemat la telefon?

— N-am putut!

— De ce n-ai putut?

Stăteau amândoi în mijlocul camerei, unul în faţa celuilalt.

— Pentru că n-am putut!

— Era să înnebunesc, îi spuse Bob.

— Şi eu! spuse ea, lăsând privirile în jos. Se aruncară unul în braţele celuilalt.

— Să nu mai faci aşa ceva niciodată! îi spuse el.

— Niciodată, îi spuse şi ea, plângând. Am atâtea să-ţi spun! Atâtea… şi pur şi simplu nu ţi le pot spune… nu trebuie să ţi le spun! Ar trebui totuşi s-o fac!

— Nu trebuie deloc! spuse el. Doar avem destul timp de-acum încolo…

— Bine! răspunse ea şi se smulse din braţele lui.

Ştia exact ceea ce voia. Ceea ce îi trebuia.

— Hai să facem ceva! Să nu mai vorbim. Să facem ceva!

— Ce anume?

— Parcă tu nu şti?!

— Da, ştiu! E lucru cel mai inteligent pe care mi-l spui astăzi.

— Hai, dezbracă-te! îi spuse ea. Mă înapoiez de îndată!

Şi intră în baie. Când reveni, era goală puşcă. Iar Bob, de asemenea. Se întinsese în mijlocul patului, pe spate, cu catargul său magnific îndreptat spre tavan. Ea se repezi spre el şi-l sărută drept în vârf. Avea gustul nectarului.

— Lasă asta! Culcă-te pe spate!

— Nu! Rămâi tu culcat! Aşa cum ai fost până acum. Vreau s-o fac aşa cum îmi place mie. Numai acum, numai o dată! E foarte important pentru mine!

— Şi pentru mine! replică el, în timp ce ea începuse să-i sărute pula şi să i-o lingă.

Apoi, se arcui asupra lui până ce sânii ei căzură deasupra gurii sale, iar el apucă un sfârc şi-l supse. Pe urmă ea se lăsă încet în jos, după ce vârful cocoşului său erect

pătrunse între buzele ei vaginale.

O apucă un tremur uşor până când pizda ei înghiţi toată pula. Toată! Pe urmă îşi pierdu stăpânirea de sine şi se lăsă în voia lui.

— Oh, Doamne, Bob, sexul tău mi-a ajuns până-n gât!

— Acolo e locul lui! spuse el. Acolo e locul lui pentru totdeauna!

Şi începu să împingă pula, cu putere, în ea.

Sally ajunse repede la un orgasm exploziv, în acelaşi timp cu el. Dar nu se dădu jos, ţinându-i mai departe pula în pizdă. Era încă „înfometată”.

— S-o laşi acolo, pentru totdeauna! spuse ea, mişcându-se încet, în sus şi în jos.

— Pentru totdeauna! spuse şi el. Afară de o mică întrerupere.

— De ce? Care?

— Zborul nostru, în noaptea asta, la New York.

— Ce? N-au cabine cu pături în avion?

— Nu. Pentru zboruri de o oră, nu! îi explică el.

— Bine! spuse Sally, ridicându-se şi lăsându-se în jos necontenit. O să găsim noi o soluţie şi pentru ora asta!